This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07577682 7

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

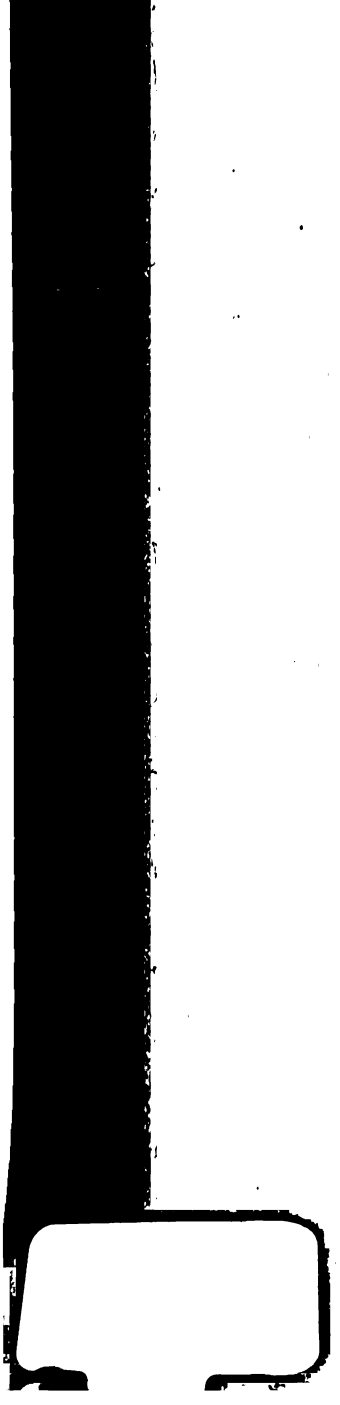

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

SVEND LEOPOLD

RINS AF DANMARK

372633

DET SCHUBOTHESKE FORLAG

THE N. W YORK
PUBLIC L RARY

ASTO
TIL

Digitized by Google

PRINS AF DANMARK

Digitized by Google

THE N. Y. YORK
PUBLIC LIBRARY
ASTO
TIL

Digitized by Google

PRINS AF DANMARK

Digitized by Google

SVEND LEOPOLD

Prinsesse Charlotte. Roman. 2. Oplag	Kr. 3,50
Hyggelige Tider. Noveller. 2. Oplag	— 1,50
Enevold Brandt. Roman. Populær Udgave	— 3,50
Den store Eros. Roman. 2. Oplag	— 5,50
Pro Patria. Skuespil	— 3,50

Digitized by Google

SVEND LEOPOLD

PRINS AF DANMARK

ROMANTISK FORTÆLLING

ANDET OPLAG

KØBENHAVN
DET SCHUBOTHESKE FORLAG
I. L. LYBECKER OG E. A. HIRSCHSPRUNG
1905

Digitized by Google

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
372633
ASTOR, [illegible] AND
TILD[illegible] ONS
R L

OMSLAGET TEGNET AF HANS TEGNER

. . . . . .

FØRSTE OPLAG 1250 EKSPL.

ANDET OPLAG 1250 EKSPL.

. . .

KØBENHAVN — GRÆBES BOGTRYKKERI

Digitized by Google

I

De var en hel Flok unge adelige Danske, der traf ham paa deres Rejse sydpaa, og de kendte ham straks.

Han havde store blaa tungsindige Øjne.

Øjne, der ganske beherskede et langagtigt blondt Ansigt, blondt og skært i Lød, næsten indtil Gennemsigtighed.

Et besynderligt stillestaaende Udtryk af træg Fordrømthed, tavs Liden og sorrigfulde Tanker.

Skikkelsen var høj og mager, med fine, lidt kantede Skuldre, der ligesom krøb sammen og røbede usigelig Ømtaalelighed.

Saaledes saa han ud, den Fremmede.

Det var i Lüneburg i Gæstgivergaarden „Den gyldne Enhjørning".

Der blev ganske stille i den lave Skænkestue, da han pludseligt viste sig i Døren, sort i sin folderige Kappe.

Christian Ulfeldt!

Kaarderne klirrede dæmpet, Junkerne saa paa hverandre, blege af Forundring, der gik en hastig

Digitized by Google

og forskræmt Mumlen ned langs det lange Bord, som begreb de ikke denne Dumdristighed.

Saa sprang den tykke Kjeld Sehested midt ud paa Gulvet og med en grov Ed slyngede han sin Kridtpibe hen foran Fødderne af Corfits Ulfeldts Søn.

„Hvad tusind Syger vil han her!"

Og nu var alle Junkerne der i samlet Klynge.

Christen Brokkenhus og Jokum Friis og Ulrik Parsberg, hvis grove solbrændte Ansigt næsten fyldtes med vredagtigt Blod. Kun én rejste sig og gik stille sin Vej, med bøjet Hoved, som turde han ikke møde Christian Ulfeldts søgende Blik.

Det var Kay Gersdorff — Barndomsvennen.

Han gik skyndsomt op ad den mørke Vindeltrappe, hans Hjærte bankede hæftigt, og da han traf sin Søster og hendes Pige paa deres Kammer, bad han dem indstændigt om ikke at gaa nedenunder i Skænkestuen, da der var kommen Landsmænd til Byen, ikke ganske ædru som det syntes. Han kyssede Søsteren paa det skønne blonde Haar, som tog han hende i sin Beskyttelse mod en overhængende Fare.

Dér nedenunder stod den Fremmede endnu.

Det saa' ud, som søgte han frivilligt Faren, som vilde han tirre disse grove Junkere ved sin Nærværelse.

Han veg ikke et Skridt; satte sig saa roligt ved Vinduet.

Digitized by Google

Han var bleven bleg, lige indtil de smalle Læbers Røde falmede alle Farver. Truende, hadske Blikke stak disse store tungsindige Øjne i Møde.

„Korfits Søn! Korfits Søn!“ blev de ved at slynge ham ind i Ansigtet, højere og højere, truende.

Og pludseligt trak en pur ung Junker sin gyldne Kaarde, en Yngling med et stort gnistrende rødt Haar ud over Kniplingskraven, og han raabte med sin bløde Drengestemme:

„Dræb ham!“

Alle som èn greb de til Kaarderne, og Kander og Flasker og Stole væltede ud over Gulvet. De trængte ham ind paa Livet, en Kaardespids flængede et Hjørne af hans brede Krave, Skændsord føg ham i Møde, da skød de blaa Øjne Lyn, Skikkelsen rettede sig i Vejret som en Staalfjeder, al Usikkerhed var som blæst bort, kold og fornem stod han dér overfor sine berusede Landsmænd.

„I vover!“ raabte han.

„Ja, vi vover, du — Korfits Søn!“

„I kalder mig Korfits' Søn, vel, det er jeg, men saa vèd I vel ogsaa hvem min Fru Moder er?“

Da faldt Kaarderne, langsomt.

„Min Fru Moder er Kong Christians Datter, hvorfor siger I mig intet ogsaa det?“

„Dræb ham“, skreg den rødhaarede, ør af Rhinskvin og Æventyrlyst.

Digitized by Google

Kaardespidserne var paany foran Christian Ulfeldts Ansigt.

Da smilte han med den fine lidende Mund, og ganske stille sagde han:

„Lader I Kong Christians Blod flyde?“

Og urørt gik han gennem Sværmen, der haanlo, slængte sin sorte Kappe om sig, vendte sig endnu en Gang om, og gik.

Det var sén Aften, Vaaraften.

En Solsort sang i den gyldne Enhjørnings Have.

Frugttræerne stod i Blomst rundt om over de røde Mure, der hegnede Haverne, og Kirsebærtræerne dryssede allerede Sne i den blide Luft.

Han gik tavs gennem de snevre Smøger. Ekkoet af hans ensomme Skridt klang mellem Murene.

Men saa vendte han pludseligt om, og han gik igen tilbage til Enhjørningen, hvor der nu var Lys i Gavlens Kammervindue.

Agnete Gersdorff, han hviskede dette kære Navn, ganske stille, som betroede han sit eget Hjærte en sød Hemmelighed.

Hans Barnebrud med de lange blonde Fletninger og den kraprøde Kjole og de milde brune Øjne. Hun var som al Sollyset fra hans Barndoms tabte Dage.

Var det Skæbnen der nu efter saa lang en Tid førte hende ind paa hans Vej? Blev Skæbnen ham endelig blid?

Agnete — den Morgen dér de gik sammen i

Digitized by Google

Skoven, og naar hun sad paa sin lille Stol i ganske dybe Tanker, og den Gang hun sagde: „Naar du skal tage dig en Hustru, saa tænk paa mig“. Og nu var hun en voksen Jomfru, — Barnebruden.

Og han, intet uden Korfits Ulfeldts Søn!

Skulde han søge de to Sødskende op, vilde de mere vedkendes ham, vilde hun blive bly af Angst og Forvirring, — og Kay?

Han faldt i Tanker, dybe grublende Tanker; deroppe i Gavlen over de hvide Frugttræer sluktes Lyset.

Saa haanede han sig selv, kaldte sig selv for blød og fejg, ja slet frataget al Mandelighed, fordi han ikke straks havde kastet sig for hendes Fod, straks og uden Tøven.

Som han stod her i den stille Gade, hørte han Fodtrin bag sig, hans Navn blev nævnet, saa vidste han, hvem der kaldte.

Kay Gersdorff!

Han stansede brat, der gik et sviende Sting gennem hans Hjærte.

„Christian“, kaldte Stemmen.

De stod nu ved hinandens Side i det blide Tusmørke.

„Kay“, hviskede han, og de tav længe.

„Jeg vidste du vilde komme“, sagde Christian.

„Hvem anser du mig for, siden du intet tror, jeg tør tale med en gammel Ven, som jeg har en sand og alvorlig Affection for fra gammel Tid. — Vi to Barndomsvenner!“

Digitized by Google

Junkeren var ikke ganske ædru, hans Øjne blussede af Vin, hans Kravestøvler slog mod hinanden.

Saa gik de ned gennem den lange Smøge.

„Det er haardt, at du skal bøde for din Hr. Faders Bedrifter", sagde Gersdorff, „men den Sag med Dina, den er jo nu gaaet i Glembogen, og din Ære og Reputation vedkommer den jo intet. I skulde være blevet i Landet, skulde I, og intet dèr rømme, saa én véd hverken hvad eller hvorfor. Dina fik jo, hvad hun trængte til. Men lad mig nu høre om dig, for jeg kan tænke, du intet lever for blot Skæmt og Leg. Jeg synes, at det maa være èt af de største Slags Onde, saadan at flakke om paa Ulvenes Maneer foruden Fædreland. Din Hr. Fader, min gode Christian, har nok intet haft saa ganske rent Mel i sin Pose, siden —"

„Intet ondt Ord om min Fader, Kay!"

„Lad du din Hr. Fader trække sin Hals ud af sit eget Aag, du vil vel intet nægte, at han udspreder Skandskrifter om kongelig Majestæt og hans Hus, hvad, vil du? Om han saa var min Fader de hundrede Gange, forsvare ham vilde jeg dog intet, nej, om jeg vilde."

„Dig er det intet tilsted at være Dommer her!"

Der gled som en mørk Skygge ind imellem de to.

Venskabsordene frøs paa deres Læber, alle de gode Ord som deres unge Hjærter allige-

Digitized by Google

vel svulmede med efter den aarelange Adskillelse.

De vilde gaa hver til sin Side, men saa vendte Christian sig pludseligt om, og han greb Vennens Arm, hæftigt:

„Min hel gode Ven var du, og er du, jeg maa tale med dig! I haaner mig for min Faders Skyld, men, Kay, du er retfærdig. Jeg beklager mig dog intet over min Fader, og dog har han skilt mig ved mit Fædreland, mit Hjem, mine Venner — og en som er mit Hjærte saare dyrebar. Jeg beklager mig intet! Jeg vilde intet bytte med nogen af Jer, om det saa var for al Verdsens Guld. Min Fader har lært mig, at et Mennesk' kan leve baade fri og stolt uden Lykkens Medhold og al verdslig Lyksalighed."

„Vogt dig vel, Christian, den samme Ende vil det og tage med dig, om du intet nu tager Sejlene ind."

„Du ment' nu, jeg er forrykt, Kay, eller at det er ikkun daarlig Skemt?"

„Jeg mener, du maa intet være ved god Forstand, naar du vil leve uden verdslig Lyksalighed."

„Paa én Vis har du Ret, vil du høre paa mig, vil du give mig Stunder til at tale, du og jeg var dog en Gang af lige Natur og Sind, jeg sagde dig før, at der er én til i Verden, der er mit Hjærte saare dyrebar, saa véd du, hvem jeg mener, og hvem jeg tænker paa."

Brat stansede Kay, han saa' maalløs ud.

Ganske tyst sagde Christian:

Digitized by Google

„Jeg elsker din Søster, til hende fik jeg Vilje, ja fra tidligste Tid. Jeg har intet lukt et Øje til før Dagningen, jeg vidste, at du og din Søster var her udi Lüneburg paa tredje Dag, jeg har fulgt jer, lige fra I satte over Elbstrømmen, Dag efter Dag. Saa var det, I dér traf Junkerne, og siden har jeg intet kunnet komme Jer nær."

„Hvorfor søgte du os op i Enhjørningen, naar du vidste der ventede dig spottelig Medfart?"

„For din Søsters Skyld er det, at jeg har ladet mig vederfare Vold og Uret. Ser du nu, hvor højt jeg elsker Agnete."

„Det formener jeg at være klare Ord, min gode Christian Ulfeldt."

„Jeg véd, hvor I agter Jer hen, jeg véd, at I vil rejse Floden op til Greven af Eberstein paa Slottet Hohenfels. Kay — du der selv rejser din Trolovede i Møde, du maa kunne vide, hvad der foregaar i mit Hjærte."

„Hvad tusind Pokker vil du min Søster!"

Gersdorffs Stemme blev paa en Gang raa og grødet, som sad Harmen ham lige op i Halsen. Han gik et Par Skridt baglæns, slog paa Kaarden, saa den klingrede.

„Var dig, hvad du gør! lad det intet komme til den Ekstremitet, at du og jeg bliver Uvenner, med den Snak."

Han rystede nu over hele sit Legeme af hidsig Vrede.

Tusmørket laa om dem, og Vaarens Sødme

Digitized by Google

og Duft og den blide Nat, der blundede over de dæmrende Lysthaver.

„Du er min Ven, Kay, hør mig!"

„Drag tusind Djævle i Vold, jeg formener, du maa være af Lave. Nærmer du dig min Søster, Christian, jeg skal sætte en Klemme paa din Mund, saa du geraader i andre Tanker."

„Hvis du kendte min inderlig brændende Affection."

„Den Discours løber for vidt."

„Er det din ramme Alvor?"

„Ja, lad os tale om andet."

„Kay! ingen kan have din Søster saa kær som jeg."

„Jeg svær dig til ved den højeste Ed — ti!"

„Nej, gør jeg intet!"

„Var' dig, hvad du siger!"

„Aldrig noget Verdsens Menneske skal stille sig i Vejen for mine Ønsker, mindst du, Kay!"

„Du, Korfits' Søn", skreg Gersdorff ude af sig selv, „ingen ærlig Kvinde ægter en Ulfeldt — forstaar du!"

Kaarderne fløj af Skederne, de dirrede, sitrede.

De kunde ikke længer se hinandens Ansigter. Strædet var langt og snævert som en Rende. Højt oppe paa Murene groede Træer ud af det smuldrende Murværk, og Fugle fløj ud og ind med svage Skrig.

De talte ikke længere.

De blanke Klinger sugede Lyset ned oppe fra, som to blaa Lyn i Skumringen.

Digitized by Google

Stød paa Stød førte de mod hinanden.

De pressede sig ind mod Muren, dækkede sig med de tunge, sorte Kapper.

De hvide Fjerhatte laa paa Jorden og lyste som store udsprungne natlige Blomster.

Gersdorff tumlede frem og tilbage, Kaardens Lyn æggede og hidsede ham.

Pludseligt udstødte han et skingrende Skrig, slog ud for sig med begge Arme.

Kaarden faldt.

Han greb med venstre Haand om Ulfeldts Klinge, skar sig gennem Kød og Ben, vaklede tungt, skreg igen.

En Lyd af Blod, der dryppede og plumpede, blev ved med at plumpe i tykke Draaber.

Og han forsvandt i Mørket.

Som en stor sort Fugl, der tumlede ud af en Murrevne.

Længe stod Christian Ulfeldt i det øde Stræde.

Det blev til Ulykke, hvor han end satte sin Fod.

Ulykke og Fordærvelse, om han end vandrede Verden trindt omkring.

Han følte en dyb Medynk med Vennen, og han grublede over sin Skæbne, født under onde Stjerner som han var.

Digitized by Google

II

SAMME Nat flygtede han sydpaa over Heden. Han skældte sig selv for Fantast og Drog og Kryster, og dog flygtede han.

Han gemte sig bort i den vilde Hede i Tørvebondens lave Hytte. Hæftigt brændte Aftenrøden over det tavse og ensomme Land, sorte Fugle fløj som lange Ligtog over den røde Himmel. Granskovene duftede af Harpiks, milelange susende Skove i Ensomheden. Naar han red i den brusende Skov var det Fortiden, og altid Fortiden, han søndertrevlede med subtile Tanker. Som vilde han i Trætte med de fremfarne Tider, pinende sig selv og dødende al Sindsens Rolighed.

Ridder af alle fremfarne Tider, som han i Spot kaldte sig. Grum var han imod sig selv, sit eget martrede Hjærtes værste Bøddel. Stundom var det, som kunde det komme til den yderste Sjælens Sygdom ved denne altfor subtile Skarpsindighed over Faderens mulige Skyld, Slægtens retfærdige Fredløshed, og hans egen og hans Sødskendes Skæbne. O, gode Guder, hvor i

Digitized by Google

Verden flakkede nu hans Fader og Moder om, Moderen, der var hans dybeste Smerte og dybeste Stolthed. Al hendes Sorg og Nød var ogsaa hans, for hendes Skyld vilde han leve Livet med al dets Kval.

O, at en Skøge, en Dina, skulde hovere over Kong Christians Datter. Sad end Skøgens Hoved paa en Stage, alle Helvedes røde Floder randt dog af hendes Blod. Thi Dina, Løgnen, var evig, evig som selve Livsens Aande. Sandelig, der var Tanker, et Menneske ikke kunde tænke uden til sin Sjæls største Skade. Hvorfor skulde de gode lide, de kyske Legemer, de rene Hjærter? Hvorfor lægge Vind paa Dyden og slaa sit Hjærte fra denne Verdens Handel, naar de onde fejrede Livet som en rødtblomstrende Gyldenfest?

Især om Aftenen følte han sig tung i Sindet.

Paa den sandede Vej med de dybe Hjulspor stod han og grublede over alt det onde, der fulgte med Livet. Og det Sind tog ham tidt, at han vilde gøre Ende paa sit Liv. Mangen Aften havde han fra Stien i Granskoven hørt sit eget Modersmaal lyde fra de tungt agende Rejsevogne. Og unge overmodige Junkere kom forbi paa hvide Heste, Junkere, der sang i vilden Sky, som red de selve Jordens Lykke i Møde.

Der var Haab, saa længe Livet varede. Døden — hvorfor stunde derefter? Var man ikke straks paa Vejen til Døden, saasnart man første Gang saa' Lyset. Vejen kunde jo føre til Sollande,

Digitized by Google

velske Bjærge og dybe grønne Søer, Lande, der duftede af Blomster og Vin.

Tungt kom de agende, de brede, knagende Rejsevogne. Alt levende skyndte sig over denne Hede, angst for Ensomheden og Tavsheden, Goldheden og Usikkerheden. Alle hastede de sydpaa til gyldengrønne Lande med dunkelrøde Bjærgtoppe, Lande, hvor Luften blomstrede under en flammende Rosensol, og hvor Elskovssange tonede under blaa fuldstjærnede Nathimle.

For ham alene var Livet blevet som en dødelig Forgift, Skæbnen stod og saa' paa ham med onde Øjne, og over det dunkle Ansigt duftede beskt en Krans af gule Giftblomster. Især mod Aften, i Mørkningen, ved Solens Nedgang kunde han føle sig sorgfuld og forladt, grublende over sit eget urolige Hjærte. Hvor var Sjælens sande Lægedom at finde?

En Aften som han stod i dybe Tanker i det solrøde Skovbryn, og der var en Fugl, der klagede i Lyngen, og ellers alt saa stille, at hver en Kogle, der faldt fra de tørre Grene, hørtes, en saadan Aften kom der paany sorte Rejsevogne over Heden. Sorte Vogne, der krøb langsomt afsted i det dybe Sand. Ryttere fulgte paa alle Sider. Sandet gravedes op under de jærnbeslaaede Hjul, Egerne skreg. Idet den forreste Vogn langsomt kom forbi dér, Christian Ulfeldt stod gemt i Granskoven, saa' han et dødblegt Ansigt paa Vognens hvide Puder, Kay Gersdorffs lidende Ansigt.

Digitized by Google

Og to dødsenstriste Øjne vendte imod den røde Himmel, to Øjne, som han aldrig glemte.

Et Glimt af en fin Kvindeskikkelse saa' han, en yndig Haand, der støttede den hvide Pude.

Saa kørte Vognen langsomt sydover Heden, gennem den violette Lyng, der brændte som mørknet Blod.

Et Ligtog, der drog mod de velske Bjærge.

Den Nat brød et Skybrud ud, Regnen føg over Jorden. Alle Stjærner var slukte.

Det var altsaa en evig Forbandelse at være Korfits Ulfeldts Søn!

Han følte sig som Kain, landflygtig paa Jorden. Hele hans inderste Væsen var en hjærtelig og dyb Bedrøvelse. I tusinde Maader mindedes han alle forgangne Lidelser, al Haan, al Spot, al Smerte. Den Nat anede det ham, at alle hans Haab var fløjne som hvide Duer i Taagen, men Livet skulde leves trods Lidelse, og det kunde leves trods Skæbnen.

Ud paa Morgenen lod han sin Hest sadle, han slyngede den sorte Kappe over sin Skulder og steg i Stigbøjlen.

Saa forlod han Bondens Hytte og red sydpaa efter de to Sødskende.

— — —

Højt oppe over Byen og Floden laa de Ebersteiners gamle Slot, Hohenfels.

Et Slot med rige Stenportaler og løveprydede Broer.

Dér kørte de ind en sén Aften, Kay og Agnete

Digitized by Google

Gersdorff samt hele deres Følge, thi den saarede unge Mand vilde sé sin Trolovede og intet kunde holde ham fra at foretage den lange og livsfarlige Rejse. Langsommere og langsommere var Vognen kørt, tilsidst Skridt for Skridt, ofte standsede den midt i de dybe grønne Egeskove. Christian Ulfeldt havde fulgt dem i stor Afstand, ad Tværveje og Stier kredsede hans Hest uden om Vognene, prustende, skummende.

Saa naaede de da Hohenfels Slot, Portene lukkede sig bag de to Sødskende, og alt blev Stumhed.

Og Tiden gik, det blev Skærsommertid.

Om Aftenen flammede alle Slottets Ruder imod Vesten, og mangt et Kammervindu blev lukt op ud over den dampende Dal, hvor Floden slyngede sig bort mellem Bjærge.

Og Tiden gik, nu var det Rosenblomstringstid.

Christian spurgte Byens Folk ud om den gamle Greve deroppe paa Slottet og om de fremmede Gæster, der kom i Vaaren, og man fortalte ham da, at den unge danske Adelsmand forgangen Aar havde været her paa Vej fra Frankrige, og at han nu var vendt tilbage for at fejre sin Trolovelse med Grevens Datter, Frøken Agnes Elisabeth. Men undervejs, man sagde i Stralsund, havde en fremmed Junker øvet Klammeri med ham paa aaben Gade, og han var blevet farligt saaret i Brystet. Nu laa han her paa Slottet i den vestre Fløj, dèr, hvor de høje Lindetræer stod og Stenbalkonen var, og der var dem, der sagde, at den unge Mand for sin Trolovedes

Digitized by Google

Skyld og paa hendes Bønner ligefrem var genegen til at antage den papistiske Religion. Men sin meste Tid sov han den dybeste Søvn, og naar han talte, var det udi Vildelse. Hans unge Søster var altid om ham for at pleje ham, ja, man kunde ret ynke disse to fremmede Sødskende, thi der havde været en Sorg uden Lige, saa længe Saarfeberen stod haardt paa. Og hun vilde ikke have, Søsteren, at han maatte ligge i Byens Spital, ja, det var ret en Hjærtesorrig og Bedrøvelse at tænke paa, saa ung en Herre og saa krank en Skæbne. Tungt nok var det for den gamle Greve, der kun havde denne ene Datter, og som havde haft saa megen Uro og Bekymring, mens han var Kejserens Ambassadør udi Flandern og de Egne og Steder dér.

Saaledes talte Byens Folk.

En Nat var der Lys i alle Slottets Ruder.

Christian Ulfeldt stod mellem Byens Folk og saa', at de bar en Kiste over Slottets lange Stenbro. Dybt nede bruste mørke Vande under Bropillerne. Det sorte Fløjelstæppe over Kistens Laag faldt i svære Folder om den smalle Baare. Tilhyllede Kvinder fulgte og Adelsmænd i Sørgekapper, og Præster med høje, tændte Kærter.

Langsomt blev den dødes Hest ført forbi ved Tøjlen.

I Domkirken brummede Malmen ud mellem Glamhullerne, og alle Slottets Ruder straalede som til Fest.

Da Toget var forbi, gik han ind i Slottets

Digitized by Google

mørknende Have, hvor Roser duftede bag klippede Hække, og Vand plaskede i kunstige Springbrønde. Gennem Løvhytter af Jasmin og Gedeblad gik han, langs snehvide Liljebede, han gik og gik og kæmpede haardt med Graaden. I Slottet sluktes Lysene. Han gik helt ind under Murene, hvor Vedbend vældede i mægtig Frodighed, dèr stod han i Mørket og lyttede til Klokkernes mørke Klang.

Hvor sælsom smal Baaren dog var under det sorte Fløjl — og denne stærke Lugt af Lys og Buksbom! Skulde han slænge sig ned paa sine Knæ? Hvor kunde han nogentid nu komme Agnete mere for Øjne? Vidste hun, at han var Broderens Drabsmand?

Hans Hjærte bankede i bitter Vé og Kvide.

Hvad om han sagde hende alt, uden Forbehold.

„Sé, jeg er Eders Broders Morder, jeg er alt det, I hader og afskyer, og dog, dog elsker jeg Eder, selv om I forbander mig.

Ja, jeg elsker Eder, skønt jeg af alle elendige Mennesker nu vel maa holde mig for den allerelendigste og kun har modige Dage at sé i Møde. Kun dette ene vil jeg Eder til Gemyt føre, at min Kærlighed til Eder vejer alle Livsens Sorger op. Jeg elsker Eder højere end mit eget Liv, nu I for evigt er tabt for mig".

Han sad længe den Nat i Grevens maanehvide Have, alt var Tavshed og Liljers Duft.

Digitized by Google

Hjorteskrig fra Skovene bag Floden skar sig nu og da gennem Stilheden. Omkring de sovende Rosenbuske krøb Sankthansormenes gyldne Funker, og Flaggermusene skød lydløst og blødt frem og tilbage gennem den dæmrende Luft.

Natvioler røbede deres Nærhed i de vaade Stengrotter, dèr stod de i tykke og tætte Skarer og sødmede Luften med aabnede Blomsterlæber.

Han følte en stingende Længsel efter Danmark, og han drømte her inde i Skyggen under Sorgens Slot om sit Barndoms Land.

De gyldne Sale paa Frederiksborg. —

Hornenes Melodier langt bort i Skove. Horn, der klinger under Løvet, og den grønne Skov bruser, Dagen skinner klar og blank. Paa store Skovenge springer Raadyret, det stanser pludseligt, lytter, sætter saa i lette Spring mod Granerne og forsvinder paa det bløde Mos. Og nu Hornene igen, og Hestetramp og Vrinsken, hvide vajende Fjer over sorte Hatte, hvide Kniplingskraver som Vinden løfter og sænker, og en rød Skarlagenskjole, der flyver ud til Siden som en Silkefane. Nu Hornene fjærnere og fjærnere, langt bort i Skove.

De sommergrønne Skove bag Frederiksborg.

Saa drømte han om den friske Kuling paa Sø og Belt, naar de hvide Sejl flakkede og flaksede, de danske Orlogsskibe, „Havfruen“ og „Tre Løver“ og „Hvide Svane“. Han mindedes Københavns hvide Slot med dets tulipanrøde Haver og den himmelblaa Urskive højt paa Taarnet. Ridder-

Digitized by Google

salen med Trompeterstolen og Løngangen. Det store Valnødtræ, hvorfra man kunde sé ud over Holmen og Flaaden, Børsen og hele det flade Amagerland. Og han mindedes med Vemod Barndomshjemmet, Rigshofmesterens store Gaard. I hver en Krog boede nu hans Drømme. Dèr i Carnappet stod endnu den flamske Stol, hvor hans Moder plejede at sidde, naar hun baldyrede. — — Og paa Bordet den store Porcelænsskaal med Frugter af Voks. Den tyske Historiebog med de farvede Billeder, og de mange smaa hollandske Tavler paa Gyldenlæderstapetet. — Fruerstuen, hvor der var Skabe i alle Vægge, hvor han og hans Sødskende plejede at gemme sig, naar Oldfruen kom i Gangen.

Der var ikke Sten paa Sten tilbage af dette Hus.

Nu var det ret bleven hans Drømmes Eje og Slot.

Han flygtede derind med alle sine syge og saarede Tanker.

I hver en Krog gemte han sig, naar Verdens onde Slud isnede hans Sjæl.

I intet Slot paa Jorden glødede Væggens Gyldenlæder som det, der glødede i hans for evigt tabte Barnekammer.

— — —

En Aften lige før Solnedgang gik han ind gennem Domkirkens helgensmykkede Portal.

Kirkens Skib laa indhyllet i Dunkelhed, fra Orglet klang fjærn Toneleg. Tunge Nøgler klang

Digitized by Google

i Sakristiets Porte, og der var stærke Genlyd af Trin paa Kirkens Fliser.

Aftensolen brændte højt oppe i Koret gennem de purpurviolette Ruder ned over det guldfunklende Alter.

Han gik mod de Ebersteiners Kapel og steg Trinene op mod den sorte kunstfærdigt smedede Gitterport.

I Skumringen saa' han de adelige Kisters sølvbeslagne Fløjelslaag, og da hans Øje havde vænnet sig til Mørket derinde, skimtede han Kay Gersdorffs smalle Baare længst henne i Krogen tilhøjre. Visne Blomster laa endnu paa Tæppet, men ogsaa friske Roser, der saa' ud til for ganske nyligt at være henlagte. Det var tunge kraftigtrøde Centifolier af Sensommerens rødeste Flor. De duftede beklemmende stærkt, og de stortbuede Blomsterblade dryssede og faldt i en hel Drive paa det støvede Tavlegulv.

Han tog i Gitterporten, den gled klingende op og fyldte Kirkens Skib med Klang af Bronce. Saa gik han ind.

Han følte ikke Anger, ikke Smerte, kun Undren over at her var saa roligt, og at Vennen dèr henne i Krogen nu var bleven saa stille, saa ufattelig stille. Han misundte den Døde denne Ro, denne skønne rosenprydede Hvile under det sorte Fløjel.

Han syntes, at Vennen hoverede over ham i sin Grav, og som han stod dèr, fyldtes hans Sind med Mørke og Bitterhed.

Digitized by Google

Selv de døde syntes at haane ham.

Det var ham umuligt at bede, umuligt at knæle, han følte ingen Anger. Skulde han rejse? Hvorhen? Mod Syden — mod Norden? Skulde han kæmpe? For hvem og for hvad? Han havde intet Maal og intet Fædreland. Flakke Verden om fra By til By, nu i Frankrig og nu i Flandern, nu i Amsterdam og saa i Stralsund, i en evig Angst over Forældrenes usikre Skæbne, det var hans Lod og hans Liv.

Saa gik han frem mellem de Ebersteiners Kister og læste de lange rigsgrevelige Titler og Inskriptioner. Som i Tanker stod han dèr og læste:

„fød af den berømmelige Ebersteinske Familie, der udi Krigs og Freds Tider haver udi Kejserens Riger for mange hundrede Aar siden været agtet blandt de fornemste paa Grund af berømmelige Bedrifter".

Og Titler, med hele Dødens fyrstelige Pomp.

„Markgreve til Schwaben, Greve til Burgau, til Görtz, til —"

Støv nu, Støv og intet uden Støv.

Men paa Kays Kiste var der kun Roser, intet uden Roser.

Da følte han det, som om Blodet pludseligt skummede imod hans Hjærte, og han vendte sit Ansigt bort, og gik.

Udfor Sakristiets Dør kom en ung Dame ham i Møde, hun var i Sørgedragt, med Slør der bølgede omkring hendes skønne statelige Skikkelse.

Digitized by Google

Festligt rasledé hendes sorte Brokadeskjole hen over Kirkens Fliser. Han stillede sig i Skyggen af en Stenpille. Hun gik forbi, høj og slank, med dybt sænkede Øjenlaag. Men hendes Kind var ikke bleg, og hendes store røde Læber blussede. Heller ikke saa' hun tungsindig ud trods de sorte Slør og Sorgens Dragt. Dejlige, livssvulmende var hendes Ansigts unge Farver, og da Sløret var kastet tilbage, saaes hendes rige bruntbuklede Haar.

Hun gik mod de Ebersteiners Kapel.

Da anede det ham, hvem hun var.

Han spurgte Sakristanen; ja, det var hende, Agnes Elisabeth, Kays Trolovede. Han fulgte efter hende. Skøn var hun, som hun gik dèr i Kirkens ekkotonende Gang. Hun tændte Lys i Kapellet og stillede det paa Gulvet, saa samlede hun alle de visne Blomster. Hendes Kinder glødede om Kap med Roserne i Lysets Skær, og hendes Mund, svulmende og elskovsvækkende.

Da tog hun de friske Roser paa Kays Kiste, som stjal hun dem fra den Døde. Hun pressede dem mod sit Ansigt, kølede sine hede Kinder, og Bladene løsnede sig og spredtes til alle Sider i buede Dynger.

Det bekymrede hende ikke, at Roserne afblomstrede under hendes Hænder. Længe stod hun i fjærne Tanker, saa slukkede hun Lyset og gik. Han fulgte efter og saa' hende køre bort i Karossen ad Broen til, hvide Heste trak den.

Digitized by Google

Ude paa Torvet stillede han sig ved Springbrønden og faldt i Tanker.

Bladene suste bag Kirkemuren, og derovre under den klippede Linderække sad Borgere med hvide Kruskraver og sorte bredskyggede Hatte, sad dèr i en lang Række og røg tavst af lange Kridtpiber. Højt oppe over Byen laa Slottet, vedbendovergroet med sine Stenportaler og mosbedækte Karyatider og Kentaurer og Løver. Fjærne Toner af en Viola da Gamba kom og gik i Luften.

Længe sad han oppe den Nat paa sit Kammer, og af Værten laante han nede i Skænkestuen den eneste Bog, der fandtes i Herberget, Bogen om Astrea og den forelskede Celadon.

Digitized by Google

III

Saa kom Høsten, og Agnete Gersdorff rejste igen tilbage til Danmark. En Eftermiddag gik Christian Ulfeldt igen i Slottets Have, denne skønne Have som alle Fremmede besøgte for de sjældne Urters og Væksters Skyld.

Den Dag Agnete rejste følte han det som en Lindring i sin Smerte, hun blev paany hans Hjærtes Drøm, den tungsindigt skønne Drøm om Barnebruden.

Han ønskede det heller ikke anderledes.

I Slottes Have gik han nu, først gennem herlige Porte og vide Gaardsrum kom han, saa var der Broer og dybe Grave, og han kom gennem Portaler med gyldne Inskriptioner og romerske Guder og Gudinder. Saa laa Haverne dér med Skygge af hundredaarige Asketræer, den ene Terrasse under den anden, med Vinløv og Grotter og rindende Vand og snehvidt Liljeflor. Og overalt, i guldblaa Klynger, i gyldengrøn Fjerpragt gik metalglinsende Paafugle paa de lange Stenbalustrader og slog de store prunkende Fjerhaler

Digitized by Google

ud i glitrende Hjul. En hel Hær af Paafugle. Nogle sad i Række og lod de lange blaa Fjerslæb spille i Solen, og der var andre der spankulerede mellem de røde Liljer og spejlede de juvelblaa Fjer i blanke Damme, paa hvis Bund store Stimer af Guldfisk flammede som en sunken Guldstrøm. Langs alle Gangene stod Vaser med Kejserkroner og anden rød Blomsterflor, og nedover alle Mure hang det røde Vinløv som Skarlagenstæpper i den stærke Sol.

Solen brændte den Dag i Haven, Lyset ligefrem skreg fra de kiselstrøede Gange og alle disse Myriader af ildrøde Blomster, fra Ranker og Mure vældede glødende Blade og Blomster i den gule Høstsol.

Han kom lige fra Portenes dybe Skygger, og han søgte nu dérover, hvor kølige Grotter af Tufsten buede sig over Bregner, der krængede op af den vaade Muld i grønne Straalebuketter som Bladevandspring.

Portvagten havde sét efter ham, undrende.

Hvem var vel denne ensomme unge Mand med det blege Ansigt, de blege Hænder og de tungsindigt blaa Øjne?

Men han maatte vel ligne en Adelsmand, thi alle, han mødte, veg ærbødigt til Side for ham og hilste.

Han gik nu i sine ensomme Tanker, og Klokken kunde vel være henimod tolv Slet. Han nærmede sig Slottet, og som han gik, hørte han lyse unge Stemmer fra Vinløvsterrassen.

Digitized by Google

I samme Nu saa' han i Vejret, og hans Blik mødte Agnes Elisabeth. Hun blev rød, men hun gik ikke i Skjul nu hun én Gang stod der.

Han hilste ærbødigt, tog sin Hat saa dybt af, at den hvide Fjer strejfede Jorden, og han gjorde Mine til hensynsfuldt at ville gaa, som var han kommen Slottets Enemærker temmelig nær.

Han følte sig lyksalig hjærteklemt over dette Møde.

Hvor saa' hun ikke skøn og frodig ud, bred over Bryst og Skuldre, og Haaret, nu først saa' han, hvor rigt og pragtfuldt det var i sin rødbrune Glans.

Men idet han hurtigt vendte sig og vilde gaa, opdagede han, at han havde tabt et lidet Contrafei, han altid bar om sin Hals, det maatte være gledet ned mellem Kiselstenene, da han bøjede sig. Et Contrafei af hans Moder, indfattet i ædle Stene. Han begyndte at søge, men forgæves, Lyset flimrede, og der kom en Angst over ham, at dette lille Klenodie skulde røbe ham, der helst vilde gaa og gælde for en fremmed, fornem Herres Sekretær, ansat hos én eller anden Ambassadør paa Gennemrejse.

Men saa hørte han hendes lyse Stemme dér fra Terrassen, halvt paa Knæ laa han, søgende i Gruset, og nu han saa' op, pegede hun med sin sorte Vifte ned paa Bosketten.

Igen mødtes deres Øjne i et langt Blik fuldt af Attraa.

Digitized by Google

„I undskylder mig, Madame, jeg har taget mig den store Frihed at gaa i disse skønne Haver."

Hun bøjede sig frem over Balustraden.

„Jeg sér, at I forlyster Jer med Spadseren," sagde hun venligt, „her kommer saa ofte Fremmede, naar Dagen begynder at blive sval. Heden har været saa streng i denne Sommerstid — — men fandt I Eders Demantsmykke?"

Hun bøjede sig ligesom nysgerrig frem og smilte, fordi hans Søgen var saa forgæves.

En Stund efter kom hun i Gangen, hun og en pur ung Kammerfrøken, der saa' undselig ud.

„Dér ligger det jo og skinner!" sagde hun fornøjet.

„Tillader I, at jeg sér Eders Demantsmykke?"

Han rakte hende Contrafejet.

Hun saa' opmærksomt paa Leonora Christinas Billede, saa' saa hastigt over paa ham.

„Men jeg synes, jeg skulde kende denne Dames Lineamenter?"

Han svarede:

„Det er min Fru Moder."

Men han nævnede ikke sit Navn, som hun havde ventet, og der kom ligesom noget bekymret over hendes Øjne.

Hun vilde gaa, men saa sagde han:

„Jeg kommer fra de Herren Staater og er paa Rejse til Majland."

Digitized by Google

Nu smilte hun som tilfredsstillet, hun saa' saa ung ud, saa venlig og meddelsom.

„Det er herligt at rejse," sagde hun, „det er nu to Aar siden alle vi her rejste ud til Brabant, husker du, Adelheid, da vi traf Prinsen af Condé — — men hvis I intet har mod det, skal Gartneren vise Eder Haverne?"

Saa gik de nedover Terrasserne, hvor alle Paafuglene nu sad og skinnede paa de vinløvsrøde Mure.

Forrest gik Frøken Agnes Elisabeth, og med sin Vifte udpegede hun alle de sjældneste Urter og Træer, de kom forbi, og Vintræerne dér ved Muren.

De gik nu ind under en lukt Spadseregang af Ælm og Slyngroser, og om de velske Bjærge talte han, thi Bjærge og skønne Lande, dem længtes hun efter, og hun vilde vide Besked, da hun hørte, at den Fremmede var vidtberejst.

En Gang imellem undskyldte hun sig med sin Ligefremhed, men Lysthaverne her var landskendte, og det var ofte hendes Fornøjelse at vise Fremmede al denne Dejlighed.

„Her har været en sand Sorgens Tid," sagde hun pludseligt, „nu i Vaaren, I har maaske hørt om den sørgelige Tildragelse her paa Slottet?"

Hun fik Taarer i sine smukke Øjne og vendte Hovedet bort.

Saa havde hun altsaa elsket ham, Christian Ulfeldt turde ikke møde hendes Øjne.

Digitized by Google

Stille og med blød Stemme sagde han:

„Ja, jeg forstaar, det maa for Eder have været en usigelig Hjærtens Sorrig."

Ét Slet lød fra Klokketaarnet.

Længe stod de og lyttede tankeadspredte efter den træge Salmemelodi, i Stilheden hørtes Urets Kæder og Værk skratte og rasle.

„Mig er til Mode, som om det er Sommerstid forgæves i Aar," sagde hun som til sig selv borte i Tanker, og lidt efter føjede hun til:

„O! hvad var han mig en god Ven — — og alt nu død!"

„Den unge Frøken, hans Søster, er vel alt rejst?" spurgte han.

„Til Danmark — ja."

„Og hun var vel sorrigfuld over den ulyksalig Hændelse?"

„Er det vel at undre sig over, ak, hendes Sorg har kostet mig grædende Taarer, ja langt de fleste, hans arme, arme Søster."

Han følte sit Hjærte bæve.

„Har I været i Danmark nogentid?" spurgte hun dæmpet.

„Nej — aldrigen!"

„Saa kender I vel ingen af den Slægt Gersdorff?"

„Nej — ingen!"

„Det var i Fjor ved Sommerstid, de var tvende unge Brødre af de Gersdorffer, og de kom fra Frankrige, og ret som I nu kommer for at sé

Digitized by Google

Lysthaven, saaledes kom ogsaa de. Hvor er det nu muligt, at saa meget ondt kan ske, som sket er, saa megen Sorrig. Ja, hvem kunde vel have anet det den Gang, at min Fader skulde forfare slig Jammer."

„Men efter hvad Folk siger, var det da intet udi redelig og ærlig Duel, den danske Herre fik sit Banesaar?"

Hendes Øjne skød Lyn.

„Sig intet ærlig og redelig, nej, en skammelig Ugærning er sket!"

„Og har man slet intet Suspicion om den Person, der efter alt at dømme har begaaet slig Ugærning."

„Kay Gersdorff vilde intet sige os hans Navn, alt det vi saa bad og tryglet, han vilde intet sige os det."

De gik længe tause, saa sagde hun, ligesom befriende sig selv for en Tynge:

„Da han laa paa sit yderste og var udi svar Vildelse, hørte Præsten ham nævne et Navn, og da han kom til sig selv, betroede han ham en Hemmelighed, men under Eds Aflæggelse."

„Præsten," sagde Christian Ulfeldt undrende, „var da denne unge Adelsmand af den papistiske Tro?"

Hun rødmede stærkt.

„I min Tro døde han," næsten hviskede hun, „og derfor takker jeg Gud, ja, Lov ské Gud!

„Og om I nu vidste Navnet?"

Digitized by Google

„Jeg vilde gøre alt for at dette Umenneske kunde faa sin retfærdige Straf, men det er intet i mit Vilkaar."

„I vilde skænke ham Livet, formener jeg."

„Aldrig, jeg maatte da være det ræddeste og usleste Menneske paa Jorden, aldrig, ja, det skulde glæde mig fast af Hjærtet, kunde jeg faa den Person i mine Hænder, det skulde komme ham til Spot og Ulykke, sandelig, jeg vidste nok Raad til den Sag, ellers maatte jeg da være det alleruværdigste Menneske, der var til."

Hun havde talt sig varm i sin glødende Harme, hendes Stemme fik en mørkere Klang, hendes skønne Øjne en ildfuld Glød.

„Ja, det er Sanden, og I maa intet tvivle."

„Ingen maa være sin egen Dommer," sagde han.

„I tror altsaa, at mine Ord kun kommer fra en hastig og hidsig Hjærne!"

Hendes Stemme rystede af voldsom Lidenskab.

„Saa vil I da have, at enhver Ugærning ustraffet bør ske!"

„Derover mener jeg kan falde adskillig Discours."

Hun led ikke hans undvigende Svar, heller ikke hans Smil, hans Ro æggede hende, hans tvivlende Tonefald, hans vege Tale.

Og ligesom for at tirre denne blege og faatalende Fremmede, sagde hun:

Digitized by Google

„Eder vil jeg sige ét, at hvad det belanger, er jeg i den Mening, at ethvert Mennesk' gør bedst i at være sin egen Dommer, og I giver mig sikkerlig Ret udi Eders inderste Sind."

Han vilde ikke modsige hende, og saa talte de om andre Ting, men Samtalen vilde ikke ret gaa, lidt efter bød hun Farvel med en fornem og elskværdig Reverents, og han bøjede sig over hendes Haand og kyssede den ærbødigt.

— — —

Præsten havde et Kammer i Domkirkens vestre Taarn, et hvælvet, hvidkalket Kammer med porthøje Vinduer ud imod alle Verdenshjørner. Stod man ved det Vindue ud imod Byen, laa selv de Ebersteiners Slot dybt nede, en tæt og forvirret Klynge grønne og irrede Tage med zwibelformede Spir og Taarne.

Men fra de andre Vinduer saa' man Floden og Dalen, og vidt ude i Synskresen de blaa Bjærge. Om Aftenen var Bjærgtoppene dunkelrøde, og fjærne Klokker klang fra den dybe Dal. Der var intet andet end brune læderbundne Bøger, Pergamenter og Kirkens Skat i dette Taarnkammer.

Præsten sad ofte her i Ensomheden og digtede lange latinske Digte til Madonnas Pris og alle Engles Herre. I den høje mørkerøde Stol sad han og drømte og tænkte med halvtlukkede Øjne og et dvælende indadvendt Smil omkring Mundens tænksomme Linje.

Digitized by Google

Han var en Lærd, en Drømmer og en énsom.

Ofte fandt Morgensolen ham her over Bøgernes gule Blade, mens Urets Værk hamrede dybt i Taarnets Indre, som en Kyklop, der slog paa Staalambolte. Først naar Vægteren fra sin Gang blæste i sit Horn ud over Byen og Dalen, rejste han sig, og gik, Trin for Trin, med dvælende Ophold, ned ad den mørke Vindeltrappe til Kirkens morgenlyse Kor, hvor han knælede i tavs Andagt.

Christian Ulfeldt søgte ofte Præsten op, de disputerede da subtilt over lærde Materier, og det forvoldte den unge Præst ret en Hjærtens Glæde at overbevise denne Fremmede, der var af anden Trosbekendelse, undertiden kunde der endog komme muntre Glimt i hans ellers saa trætte, ligesom forgrædte Øjne.

De talte om Livet og om Døden og om den guddommelige Providents. Men mest om Døden.

Aldrig spurgte de hinanden om deres unge Skæbner og Livsførelser, som om en sjælelig Blufærdighed forbød dem at trænge ind paa forbuden Grund. De talte med hele den dybe Hjærtens Længsel efter Fortrolighed, der kan komme over ensomme faamælte Mennesker.

Ogsaa kunde de tie sammen, hver faldt de i egne Tanker, og saaledes kunde de sidde længe, hver ved sit Vindue, mens Stilheden brødes af Svalernes Skrig.

Digitized by Google

De var som flygtet bort fra Verdens Larm og Skrig og sad nu her under Tidens Ur ventende paa Evigheden.

Undertiden kunde der komme et mærkeligt Glimt i Præstens sorte Øjne, som tænkte han paa Ting af en hemmelig Gru, noget der var forborgent, og han vaandede sig da næsten uhørligt og mumlede latinske Bønner, mens hans hvide ringprydede Hænder famlede ved Stolens Arme.

„O — min Gud! min Gud!“ kunde han stønne.

Christian turde i saadanne Stunder ikke sé paa ham, var det over hans Brøde, at Præsten vaandede sig i Marter?

Og begge sad de tavse, nagende sig selv med selvplagende Spørgsmaal og Tanker. Deres Læber var bundne, deres Sjæle led uden Ord.

En Dag som de sad dér, syntes Præsten igen at lide.

Da svulmede Christians Hjærte af en Medlidelsens Bølge, og han greb hans Hænder.

„Sig mig det, ligger Eder noget synderlig tungt paa Hjærtet?“

Præstens Ansigt blev strengt, som en Maske, saaledes stivnede det.

„I maa intet holde Eder fremmed imod mig, hører I!“

Men Præsten tav.

Digitized by Google

„Hvorfor gør I saa ilde imod Eder selv? Hvis I lider, saa let Eders Hjærte."

Præsten rejste sig.

„Spørg intet," sagde han strengt, „at jeg intet en Gang af Fortvivlelse skal vorde ægget til at lægge Haanden paa mig selv."

„I bruger stærke Ord!"

„I véd intet, hvilken Pine I gør mig ved at spørge."

„Jeg formente, at I og jeg var geraadet i Venskab med hinanden."

„Men spørg intet, spørg intet!"

„Jeg véd, hvad Eder tynger."

„I!"

„Ja, jeg!"

„Og maa jeg sige Eder, hvad jeg formener er Eders Sjæls Tynge?"

Præsten støttede sig mod Karmen med begge sine sitrende Hænder, høj og mørk stod han dér mod den glødende Aftenhimmel.

Han nikkede, som vilde han sige, „let mit tunge Sind, saa sig det da."

„I alene af alle Mennesker véd, hvem der dræbte den danske Greve, den Hemmelighed tynger Eder til Jorden."

„Og hvem har sagt Eder dette?"

„Den unge Grevinde paa Hohenfels."

„Agnes Elisabeth!"

En Bølge af Blod skød sig op i Præstens Kinder, han skjalv, da han nævnede dette Navn, som kærtegnede han det med usigelig Kærlighed.

Digitized by Google

„Kender I Frøken Agnes Elisabeth?“ spurgte han med bortvendt Ansigt; hvor veg og blød var Stemmen ikke nu.

Da vidste Christian Ulfeldt, at Præsten elskede, og at det var Elskov, der tyngede hans Sjæl imod Jorden, ikke en betroet Brødes edssvorne Hemmelighed.

Han undrede sig saare.

Selv her i dette verdensfjærne Kammer i det svimmelhøje Taarn, selv her, hvor Trappen var saa stejl og Portene saa svære, selv her stod hin hedenske Eros med de blodrøde Valmuer og bankede paa med sin Blomsterstængel:

Attraa — Lidelse — Passion!

Han greb Præstens kolde Hænder.

Længe stod de tavse, mens røde Skyer fløj over Himlen derude, og Kammerets hvide Vægge fik Skær af blegrøde Roser.

Taarnet durede og skjalv og brummede af Klokkekim.

Christian saa' paa ham en Stund, sagde saa:

„I elsker! I elsker altsaa — sig det kun.“

Det røde Blod løb paany Præsten i Ansigtet, nu gemte han det i sine Hænder.

Lidt efter sagde han med mild Røst.

„Stundom kommer den unge Grevinde og vil, at jeg skal røbe hende Navnet paa hendes Trolovedes Banemand, men hvor kan jeg, hvor kan jeg det!“

„Vær kun rolig, jeg vil hjælpe Eder.“

„I!“

Digitized by Google

„Jeg, netop jeg, men svar mig paa dette ene, elsker I, elsker I den unge Grevinde, elsker I Agnes Elisabeth?“

Da flammede Præstens dybe sorte Øjne, elskovsstraalende som mørke Juveler, der har indsuget al Solens Lys, og hans Stemme klang stærk og mandig.

„Ja, jeg elsker, og I er min fortroede, hjærte-allerkæreste Ven, Eder vil jeg betro det. Jeg nærer en sanddru Affection, en brændende Kærlighed, thi al min Livstid har jeg ikke sét en skønnere Kvinde og mere fuldkommen Dame end den unge Grevinde. Har I virkeligen sét hende? Og kender I hende virkeligen? Har I sét hendes Ansigts Dejlighed? Er hun ikke smuk og herlig af Skabning, og er hendes Ansigts Lineamenter ikke af en usigelig Yndelighed? Og har I sét hende slaa sit dejlige Haar ned? O! om I som jeg kendte hendes Person og Meriter. Gud og Madonna tilgive mig min Synd i deres Himmel. Jeg er et Verdsens Barn! fortabt — fortabt! Men én som elsker, er ikke sig selv mægtig!“

Saaledes skriftede den unge Præst sit Hjærtes Elskov.

Og han kastede sig ned over Augustinus' mægtige Foliant, saa Støvet rejste sig som en Sky, der purpurfarvedes af Solen.

Da kunde Christian Ulfeldt ikke undlade at føle Medynk, og han smilte.

Digitized by Google

Sandelig, en katholsk Gejstlig, der i Domkirkens Taarn vaandede sig under Eros Fod:

Lidelse — Attraa — Passion!

Hvor end i Verden han kom.

Alle Vegne var de Elskovens slavebundne Børn.

For en Stund glemte han, hvor megen og mangehaande Ulykke og Onde han selv havde udstaaet.

Han glemte for et Øjeblik, at hans eget Hjærte drømte om Grevens unge Datter, dette Hjærte, der ejede en ganske brændende Begærlighed efter at elske.

Den andens Svaghed gjorde ham stærk, og han sagde:

„Saa bryd da Eders Ed, ja bryd alle Eder, himmelske saa vel som jordiske, kast Eders Præstekjole og røm af Kejserens Rige, flygt over alle Bjærge med den I elsker. Det staar I Eders Hænder om I vil gribe Lykken. Er I en Mand, og nærer I en sand og alvorlig Affection, saa grib om Lykkens gyldne Vinger, naar den løber Eder forbi paa sit blinkende Guldhjul, men gør alt dette, mens det endnu er Tid!“

Alt dette sagde han, fordi han vidste, hvor svag Præsten var, altfor svag til at vandre over Lykkens falske Bro til gyldne Bjærge.

Endnu en Gang spurgte han:

„Vilde I gøre alt dette?“

„Nej — saa heller lide den bitre Død.“

Digitized by Google

Da lo Christian for første Gang i lange Tider, og med munter Stemme udbrød han:

„Men vil I da, at jeg skal gøre alt dette, I vægrer Eder ved, vil I?“

I samme Nu mødtes deres Øjne.

Aldrig glemte han siden Præstens Blik.

Det var som en Afgrund.

Digitized by Google

IV

Paa denne Tid boede Korfits Ulfeldt og Leonora Christina paa Barth Slot i Pommern.

En Aften kom en ung Rytter sprængende ind i Slotsgaarden.

Det var Christian.

Han havde længtes efter Moderen, saa Hjærtet sygnede i Brystet.

Stor og mørk var Salen, hvori han traf dem. Mørke og bitre, med Sjæle furede af Landflygtighedens evige Pidskeslag, saaledes var de nu, de én Gang uovervindelige.

De talte om Fortiden, da Sønnen stod for dem efter lange Tiders Adskillelse, om den bitre uretfærdige Fortid, for dem var ingen Nutid og ingen Fremtid.

Fuld af Ærefrygt og Kærlighed kastede han sig ned foran sin Moder, tavs lagde hun sine store Hænder dulmende paa hans blonde Hoved, strøg ham varsomt over Haaret.

Men Faderen saa' paa ham med sit usikre

Digitized by Google

Blik, ingen Velkomstord fandt Vej over hans fortrukne Læber.

Sorte Ravne fløj skrigende hen over Skoven.

Skyerne føg over Himlen, Guldkronen oppe paa Taarnet flammede frem som et rødt Lyn mod den violette Aftenhimmel, det trak op til Storm og Uvejr.

Korfits Ulfeldt sad i den brede Armstol foran Kaminen. Hans gulige Hænder famlede uroligt ved Guldhalskæden med højsalig Kongens Contrafej.

Øjnene stirrede stift ud i det tomme.

Det stortbrusende, graasprængte Haar skyggede over et skarpt levergult Ansigt.

Stilheden var tung i det dybe mørktpanelerede Gemak. Over Bordene flød det med udrullede Dokumenter og opslaaede Folianter. Undertiden lod han i Tanker sin Haand glide gennem det fløjelssorte Pengeskrins gyldne Dukater, han lod Guldet funkle mellem de gule Fingre. Stilheden fyldtes med denne gyldne Klingen, Stilhed kun, og denne Klang af Guld og Gylden.

Der laa i hans Øjne et sygt og mistrøstigt Udtryk, hans venstre Haand krampede sig fast om Stolens Arm, ofte talte han med sig selv, saa' uroligt til Siden, og nu var Stormen der, den jog hen over Slottet i vilde Kast, Vindfløjen skreg under de haarde Stød, de skrigende Ravne mørknede et Øjeblik for det høje smaarudede Vindue, og Natten faldt hurtigt paa.

Christian sad ved Siden af Moderen, tavs.

Digitized by Google

Ingen af dem spurgte hinanden om deres Skæbner, de sad dér i den store tomme Sal og lyttede til de sorte Fugle, der ængstede med vilde Skrig i den blytunge Luft. Der var en Uro, en Angst om dem, hemmelighedsfuld Angst, som var der Fjender og Forfølgere i Mørket derude.

Og snart var det igen Nat.

En Nat paany med den for evigt myrdede Søvn.

Saa rejste Leonora Christina sig, og der blev bragt Lys i Salen.

Hendes Trin lød haarde over Stenfliserne.

Et Øjeblik stod hun ved Døren og saa' skarpt paa sin syge Gemal og sin tavse Søn. Hos dem var ingen Hjælp for hende.

Saa begyndte hun at tale om Dronningen af Danmark, Sophie Amalie, der var hende en Pine for Sjælen.

Her i Ensomheden piskede hun sin stolte Sjæl med Erindringens Svøber.

„Jeg hader hende, Korfits," sagde hun med sin dybe, klangfulde Røst, der var mættet af Foragt.

Han saa' paa hende med uroligt lidende Øjne.

„Veed Gud, jeg hader hende!" raabte hun.

Bred og mægtig tegnede hun sig mod den mørknende Rude, knejsende med brede mandhaftige Skuldre.

Hun vaklede hen over Gulvet, drukken af

Digitized by Google

ny Vrede, beruset af aldrig glemte Forhaanelsers sviende Gift, til Vinduet, tilbage, til Kaminen, paany til Vinduet, hun knurrede mellem de sammenbidte Tænder.

Dybere blev Stemmen, som mørk Malm.

„Jeg er kun et Menneske, Korfits, kun et Fruentimmer, men Korfits, hun er mig en dødelig Forgift. Husker du, da min Karosse maatte holde tæt op ad den lange Mur bag Børsen, i Skarnet, for at hendes kunde komme tør forbi, husker du, husker du?"

„Er hun værd at hade, Leonora! Er Livet ikke surt og elendigt nok?"

Da fældede hun Taarer, Vredestaarer.

„Det skulde min Fader have vidst, det skulde min Fader have vidst!"

Saa rejser Ulfeldt sig, hans syge Ben krymper sig af Smerte.

„Tror du da intet, at jeg er ked, hjærtens ked af dette miserable Levned, vi to nu fører?"

Hun griber om Messingstagen saa den klingrer under hendes kraftige Greb.

„Husker du hendes ærerørige Ord?"

„Tving dit Sind!"

Frem og tilbage drejer han paa den sorte Fløjelshue, han bærer over Haaret, som tynger den ham.

„Tving dit Sind, gør en Skemt og Latter deraf, hører du!"

Hans Stemme ryster nu af Lidenskab og Harme.

Digitized by Google

Hendes Hjærte skriger i Brystet efter Hævn.

„Jeg, jeg der er af Blod og Byrd saa vel som hun. I en Møddingpøl gad jeg sé dette skidne Bæst af en Kvind!“

Nu er Stormen over Slottet, Lysene flakker dunkle og røde i de svære Sølvstager.

Hun græder, stridbare Taarer, der ligesom springer frem fra de hede Øjne, Taarer der ruller ned over hendes store hvide Ansigt, der lyser af Had i Mørket.

„Du græder, Leonora!“

Hun hulker hæftigt nu, saa hele hendes Legeme ryster.

Sønnen lægger stille sin Arm om hendes Skulder, bøjer sit Hoved over hendes graanede Haar.

Hele hans Sind sygner af haabløs Smerte.

Men hun skyder ham tilside.

Hun slaar sig hen over Brystet med knyttet Haand, hun knapper sit stive Kjoleliv op, hun er ved at kvæles af ædende Harme.

Ulfeldt synker igen sammen i Armstolen, dødsens træt.

„Du gør mit Sind tungere end tungt, Leonora, jeg har mist' al Vilje, al Vilje har jeg mist'.“

Pludseligt kaster hun sig ned foran ham paa sine platte Knæ.

„Min hjærte, min egen hjærte, tilgiv mig.“

Hæftigt slaar hun Armene om hans Hals.

Digitized by Google

„O! den dødelig' Smerte og Pine, jeg maa lide," kommer det stødvis, mens Graaden stilner.

„Lad et Vindu op," siger han mørk, „men saa lad dog et Vindu op!"

Sønnen aabner en Rude ud i Stormen.

Hun bliver liggende paa sine Knæ, nu ydmyger hun sig for ham, af Kærlighed.

„Altid, altid maa jeg sé dig i saadan bedrøvelig Tilstand, du min sande og eneste Ven. Al den Stund jeg er her i Verden, vil jeg elske dig, hører du, Korfits, jeg vil elske dig uden Afladelse. Hver en Del af din Lidelse føler jeg med dig, men altid, min hjærte, er du saa tavs."

„Nu er det snart mørk Nat, lad os tie."

„Altid disse hjærtens dybe Sukke."

„Lad os intet tale derom — igen en Nat at stride sig igennem."

„Du skal tale, Korfits, hører du mig, fat mig omkring Halsen, let dit Hjærte for os, sér du ikke, din Søn er her, Christian er her."

Da nærmer Sønnen sig, men hans Ansigt er bortvendt.

„Jeg kan intet sé dine Øjne," siger Ulfeldt til Hustruen, „dit Ansigt brænder min Kind imøde. Svar mig alene herpaa, Leonora, er intet Utaknemmelighed den største og tungeste Forurettelse, som man kan gøre et Menneske, svar mig alene herpaa."

„Jo, sandelig jo, min eneste Ven."

Da vrider Sønnen sine Hænder, han gaar

Digitized by Google

frem i den øde Sal, og stille, ligesom hen for sig selv, siger han med Smerte:

„Os hænger Himlen ikke fuld af Giger!“

Mand og Hustru klynger sig ind til hinanden, de brænder, de fryser, deres Sjæle lider.

Hans Ansigt er lige over hendes, der ligger stærkt tilbagebøjet.

„Kunde vi blot dø, du og jeg,“ hvisker han.

„Dø?“

„Ja, dø, begge udi hinandens Arme.“

„Nej,“ siger hun fast, „elsk mig i al Evighed.“

Han kysser hendes Haar.

„Véd ingen uden Gud alene, hvor jeg elsker dig, men jeg har lidt, fast over menneskelig Evne. Hvad har jeg ikke maattet taale af Utak og Krænkelser? Smertelig Fortræd volder Menneskene hverandre, aldrig kan man noksom forsvare sig mod Had og ond Bagtalelse. Men lad os intet tale derom. Jeg vil intet lukke dig ind i mine kranke og genvordige Tanker, og jeg vil intet længer sidde her i denne Afkrog af Verden og spille den bedrøvede Ridder. Min Tid vil komme. Kun Taalmodighed, du min fortroede Ven. Man kommer dog aldrig nogentid sine Fjenders forgiftige skammelige Tanker til Livs. Det skulde blive en sand Fryd kunde man dræbe Tanker, slaa dem plat ned med Nævehug.“

Da rejser hun sig, tirret som Løvinden, hun kryster Armene over sit høje Bryst.

„Véd du, Korfits, hvad Gud vil af os?“

Digitized by Google

„Hvad vil han da?“

„Han vil, at vi skal være hans Hævns Tjenere og Udøvere, han vil, at vi skal betale dem alle med lige Mønt, alle der vil os ilde, og sandelig om intet de fortjener det.“

Sønnen hører som langt borte fra Grave denne Tungsinds Samtale, han lukker sine Øjne, træt, den bitre Ensomhed falder over hans Sjæl.

Paany gaar han i Rette med sin egen bitre Skæbne.

„Hvad hjælper mig nu al Verdsens Skønhed, det visner, visner alt, som Løv i Høst, jeg lider, jeg er fuld af Pine, altsammen visner det under mine Hænder.“

Hvorfor kom han her paa Barth Slot?

Han vidste jo dog, for tusinde Gang, at de der elsker os, de tilføjer os ogsaa evig Kval.

Han grubler paany over Verdens Sot, alle Sjælens Sygdomme naar som Galden til hans Hjærte.

Hans Faders Lidelse, Foragt og Mistanke, hans Moders Haan og Vrede sænker sig som Slør over hans Sind, alle Hjærtets røde Blade gulner som efter en Nattefrost.

Som i Søvne har han nærmet sig Faderens tunge Pengeskrin, nu er det hans Haand, der køler sin Hede i Guldets blanke Strøm.

Han lader det dumpt klinge, og han drømmer om Lykken og Agnes Elisabeth paa Hohenfels Slot.

Vilde hun følge ham, langt bort bag de velske Bjærge?

Digitized by Google

Guld — Guld!

Ja, Guld vilde han bede Faderen om, og saa flygte og glemme dette Skyggernes Slot.

Hør! endnu taler de to, de taler om Hævnen.

Om Fjender og Hævn.

Han hader denne magtesløse Hævnlyst.

Ulfeldt rejser sig, han vakler over imod Sønnen, griber ham om Skuldrene:

„Véd du, Christian, at jeg har Fjender, som aldrig et Mennesk' har haft det. — Fjender paa alle Kanter! Fjender og Misundere og Hadere! Men den Tid skal nu være forbi. Skøgen Dina og hendes Slæng skal intet have triumferet over en Korfits Ulfeldt! Deres Magt skal knækkes! Slænget skal knuses! Ser du intet, hvor de mylrer op? — De taalte ingen Stund min Lykke. — Aa — var Natten snart forbi! Disse dødelige Hug og Sting i min Sjæl!

Min Ære har de tørstet efter, nu er det mit Guld. Ser du ikke deres griske Hænder dér inde i Mørket, Guldet hidser dem. Men ned i Dybet skal de til alle de andre.

Saa megen Lykke som min, saa megen Anseelse og Rigdom som min taaltes intet derhjemme. Det begyndte den Gang siden min Hjemkomst fra Ambassaden. Min Berømmelse udi Europa faldt dem for Brystet. Misundelsen krympede og krogede dem. Aa — Christian — Christian, mit Blod er sygt, giv mig gode Ord, giv mig gode Ord."

Men Sønnen er stum.

Digitized by Google

„Sé til, Christian, at Lavheden aldrig naar dig. Sér du Misundelsens gule Krybdyrslegeme? Ring paa Ring. Det ligger derude i Mørket om mit Slot. Først i store fjærne Ringe, saa nærmere, nærmere, Led ved Led, dette store gule Udyr med sin Ringlen og Bugten. Alt, alt forpester det for et Mennesk. Pestilents! dets Aande kvæler mig. Lad et Vindu op! Men saa lad dog et Vindu op!"

„I er syg," siger Sønnen, „fat mig med Eders Hænder — sé mig i Øjnene."

Og Leonora er der ved deres Side med sine dulmende Hænder.

„Er du saa syg, saa syg, min hjærte?"

De taler til ham med nænsomme Ord.

Men Ulfeldt slider sig løs, feberbrændende.

„Mit Guld — mine Dukater — mine Rosenobler — min Ambassade — hvor er Rentemestrene? Sér du, de ligger dér ude i Mørket og venter paa os. Vi er Byttet. Grib ham! fang ham! Kan du høre, nu hvisker de. Pas paa dem!"

Mor og Søn griber hinandens Hænder, fortvivlede.

Ulfeldt sér mistænksom paa dem.

„Véd du, Christian, et ærligt Navn og Rygte er intet at skatte med nogen Formue udi Verden."

„Far!" siger Christian, „I kommer ingen Vej med melankoliske Tanker. I er for meget alene. Dag for Dag sidder I her, er Eders Stilling da

Digitized by Google

saaledes beskaffen, at al Forhaabning er ude? Har intet Lykken adskillige Hjul?"

Alt dette siger han, og han tvivler selv paa Lykken mere for denne feberfortærede Mand, der vrider sig under Hævnsygens Kvaler.

„Gid dine Fjender faa en ond Død af Verden," skriger Leonora ude i Mørket, „Korfits — Korfits, hvorfor lade disse Hunde dø uden Sorrig! — sandelig, aldrig nogen Stund i mit Liv vilde jeg nødiger dø end nu."

„Veed Gud, Leonora, jeg er træt nu."

„Lad os aldrig være tilsinds at lide Uret nogentid. Jeg er af den Mening, der findes intet de Forhindringer til i Verden, et Mennesk' intet kan besejre."

„Ja, med ulidelig Smerte."

„Hvert evig eneste Mennesk' er født med sit Værge. Hvorfor frygter vi?"

Da retter Ulfeldt sig i sin fulde Højde.

„Lys! tænd Lys! Klokken er imod tolv Slet. Lad os holde Velkomstfest for Christian. Hvorfor tage sig Livsens Modgang saa til Hjærte, hvad nytter Melankoli og Hjærtens Besværing, mørke Indbildninger, sorte Drømme. Du har Ret, enhver er sin egen Lykkes Smed."

Tjeneren tænder Lys i Stager og Kroner.

Ulfeldt sætter sig midt i Salen mellem de to store Verdensglober, Gaver fra Kongen af Spanien, og han støtter sine gigtplagede Arme mod Globernes hvælvede Rund.

„Vil du intet lege paa Klavikordiet for mig?"

Digitized by Google

Leonora sætter sig ved det spinkle Spinet, leger dæmpet over Strengene.

Dér ude bag de mægtige smaarudede Vinduer er Stormen og den stride Regn stilnet af.

Maanen er fremme.

Christian staar i den dybe Karnap og sér mod den natlige Skov.

Saa tier det spinkle sølvklingende Spinet i Salen, Leonora sidder i dybe Tanker, hendes store, sælsomt hvide Hænder ligger som døde paa Klavikordiets Taster, disse rolige Hænder.

Da fyldes Sønnens Hjærte af en Medlidenhedens stærke, svulmende Bølge, og han sætter sig ved Moderen, bøjer hendes Hoved tilbage med milde Hænder og trykker sin Mund mod den stolte og kongelige Pande.

„Al timelig og evig Velsignelse være over dig, min Moder, du min dybe Hjærtens Længsel. Tak, fordi du legte saa skønt for mig. Nu lakker det ud paa den sene Nat, dine Øjne er saa trætte, skal jeg følge dig til dit Sengekammers."

Alle Lysene brænder over deres Hoveder.

Vinen staar urørt i Sølvpokalerne.

Tonerne er bleven tavse.

Glæden red forbi.

De hørte som Hovslag, som en fjærn Genlyd fra de mørke Skove.

Digitized by Google

V

LIVET drog.

Livet med dets Smerters og Glæders Vekslen.

I dette Slot var ingen Glæde, og over Strengeleg og Instrumenter faldt det graa Støv. Der var ikke til at drage Aande her, hvor Hadets Hekse sad paa den fugtiggrønne Dørtærskel. Endogsaa Døden paa sin gule Hest red forbi, Døden, som Faderen inderst inde længtes efter. Og Hadets Hekse trængte sig op ad de sorte Vindeltrapper, dér sad de i de røde Kapper og rystede deres tørre blaasorte Haar, der vældede ned over de kolde Trin som Byldter af Snogereder.

Men Hovslaget af Dødens høje Hest, hvor klang det nu?

Ofte stod Ulfeldt ved de støvede Ruder i de iskolde lange Gange og lyttede ud i den strenge Nat.

Stjernerne straalede i blaa Kuldeglans i deres høje Pragt, Andromeda og Kronen af Ariadne, og den Stjærne, der er Himlens rødeste Smykke.

Digitized by Google

Skovene mumlede og bruste dumpt og uheldsvangert, Vindfløjene skreg paa deres rustne Stænger.

Han gik i de store tomme, støvede Sale, hvor ensomme Lys brændte, og sorte Billeder gjorde Mørket endnu dybere. Han talte og lo, standsede og lyttede, de skarlagenrøde Kapper hidsede hans forvildede Øjne, han gled over Heksenes blaasorte Haar, han stønnede, han vaandede sig.

Døden — Døden, hvor red den nu?

En Nat tog han den tændte Malmstage og steg ned ad Vindeltrappen, dybere og dybere, som ned i en Afgrund.

Leonora sad i sit Taarngemak over sine latinske Autorer, i strænge Studier hærdede hun sin stolte Sjæl.

Saa hørte han Sønnens Trin bag ved sig.

Og idet han vendte sig om, saa' han Christians blege Ansigt og angstfulde Øjne.

„Hvad vil du? Lad mig alene."

Sønnen rørte sig ikke, den sorte Kappe faldt over hans Skuldre i mægtige Folder, tunge som et Ligklæde.

„Hvorfor sover du intet? Klokken gaar mod tolv. Gaa og sov."

„I Morgen rejser jeg."

„Saa tag din Vej ind ad Skoven, dér undgaar du Menneskene."

„Min Vej gaar dér, hvor min Hu staar til."

„Vogt dig for Kvinder, der er Skøger iblandt dem."

Digitized by Google

„Livet sér intet paa mig med idel Kærlighedsøjne."

„Vogt dig for Klaffere og Bagvaskere, gaa din Vej ensom og sky Menneskene som en Pestilents. — Gaa og sov!"

Og atter steg de dybere og dybere nedad, Trin for Trin, bestandig dybere, som søgte de Jordens ældste Grav, og som om denne snoede og kolde Trappe aldrig havde Ende. Alt var Fugt og Mørke og ængstende Stilhed. Væggene var klamme, som stod Slotsgravens slimetgrønne Vande lige udenfor. Trappens Trin var vaade, og i Armstagens røde Skin saa' de sælsomme hvide Svampe sidde som Blomsterklynger ned over Murene, og de hørte i Dybet klingende Vand som fra underjordiske Brønde. Dette Vand boblede og randt og gurglede dybt nede, som hørte de Floden Styks' sorte Strømme ile dem forbi i den mørke Nat, og som ventede de paa, at sorte Baade med blege Skygger skulde lægge til ved Trappens sidste Trin og føre dem bort til et skummelt Land, hvor alt flød bort i Taager og Moser og rædselsvækkende giftige Dampe. Og dybere og dybere nedad gik de, bestandig nedad, Trin for Trin. Til alle Sider var der Kældere og murede Hvælvinger, Irgange, der blev ved at yngle og fortsætte sig til alle Sider som dunkle Gader og Stræder i Hades Mulmriger.

„Her er Fred, endelig Fred."

Og nye Trapper førte nedad i Dybet, bestandig

Digitized by Google

nedad, og det fjærne Vand boblede og randt og sugede imod Afgrunden.

„Jeg rejser i Morgen," sagde Sønnen, „I vil, at mit Sind skal være tungt."

„Lokker dig Verdens Lyst, Christian, det siger jeg dig, der nydes intet nogen Lyst i denne Verden uden Forfærdelse. Alle Ting er bedrøvelige, fuldt af Frygt og Forfærdelse."

„Jeg søger aldrig Verdsens Lyst, jeg søger dens Farer, thi jeg lever kun ret, naar jeg har mangeslags Farer at befrygte. Saadan er min Natur, og kun det forlyster mig."

„Sè da til, at det intet kommer saa vidt med dig som med mig i denne Nat."

„Og hvor vidt er det da kommen med Eder, min Fader."

„Var du intet kommen, Christian, i Nat havde jeg søgt Døden."

Da følte Sønnen den dybeste Rædsel, og han ønskede, at han aldrig var fulgt efter.

Alle Faderens Kvaler, alle Sorger, hver en Marter og hver en Kvide kunde nu være endte i denne dybe Nat, dybt dér nede, hvor dunkle Vande lokkede med den evige Glemsel.

Nu havde han forhindret det, var det den blinde Skæbne, var det Hadets røde Hekse, der endnu ikke vilde slippe deres Offer?

Hvad var det for en Stemme, der blev ved at kalde paa ham gennem Salene?

Han følte sig betynget af Brøde og brast i Hulken.

Digitized by Google

„O, min Fader, er da Døden Sjælens eneste Lægedom?“

„Der findes ingen anden varig Lægedom, du har hindret mig i at finde Fred; hvorfor kom du, hvem kaldte dig?“

Da skreg Sønnen, saa det tonede i Hvælvingerne.

„Endnu i Nat rejser jeg, endnu i Nat.“

„Tør du nu lade mig ene her?“

„Ja, hvis I kan finde den Lægedom, der helbreder.“

„Og du formener intet, at din Samvittigheds Erindring en Gang vil vaagne for at martre dig? Thi det vèd du vel, at det ondes Hukommelse hænger langt haardere fast end det godes.“

„Jeg vil intet, at I skal leve Livet, som I nu lever det, evig fulgt af Had, af Angst og Fordærvelse; vær Eders egen Skæbnes Herre!“

Og han tumlede bort i Mørket.

Han famlede sig frem over de vaade Trin. Angsten jog ham af Sted, opad, blot bestandig opad mod Lyset.

En Rædsel havde grebet ham, han, der havde villet hindre Døden i dens Gærningers Fuldbyrdelse.

Saa stod han igen under Stjærnerne.

I Moderens Værelse var der endnu Lys.

Hele hans Kærlighed var hos hende, en fjærn, ordløs, tilbedende Kærlighed, der dybest følte som Lidelse.

Skovene bruste i Natten, som var den hele Verden en sort, tungtbrusende Skov.

Digitized by Google

Han saa' mod Stjærnerne, dér fandtes ingen Trøst.

Her i Ensomheden grublede han paany over Gud og Guds sande Væsen. Hvad om Guds Væsen selv var en grænseløs, en bundløs Lidelse, umaadelig som Rummet, bundløs som Stjærnedybet, og hvad om Gud for at lette sin egen Lidelse havde fordelt noget af sit grænseløse Overmaal paa sin Skabnings talløse Myriader.

Blev ikke Lidelsen hellig da?

Thi ved at lide dybt og varigt tog et Menneskebarn jo ligesom sin lille Del af Byrden bort fra Skaberens Kæmpefylde af evig Kval.

Christian Ulfeldt havde ofte følt en hellig Medlidenhed med sin Gud, denne Gud som Frelseren, fasttømret til to korslagte Brædder, havde aabenbaret i Tiden.

Gud krævede Medlidenhed som den eneste Dyrkelse, og mon ikke alle de, der jog efter Lykkens gyldne Hjul, Lykkens skønne Æreporte og kongelige Insignier dybest sèt var Gudsbespottere?

Den Onde var et gigantisk Livsbegær.

Den Onde var den, der bragte Menneskene alt det, de kaldte Lykke.

Under Stjærnernes Dyb maatte han altid gruble paany over slige subtile Materier, over Guds og den Ondes inderste Væsen. Han kunde intet andet end gruble, saa mistvivle over sin egen Grublen, saa grunde over sin egen Mistvivlen.

Digitized by Google

Han følte det selv som en Sot, det at hans Vilje var forgiftet.

Efter hver en Daad fulgte Ulykken, og hver en Handling blev Synd.

Saa heller viljesyg, og ingen Daad, langt bort udi en Ørken, langt fra alle Mennesker, fly som et vildt Dyr deres Omgængelse.

Han grublede over den Forbandelse, der hvilede over hans Slægt, den, der som et Himlens Lyn havde ramt Faderen paa hans Lykkes Højde.

Hvad var da Faderens Brøde?

Blev ikke Dina, Løgnersken, stemplet for evigt som den hun var, Dina og Walter, hele Løgnens Slæng fra Dybet. Stod Faderen ikke pletfri overfor alle Anklager, og sad ikke Skøgens Hoved paa Stagens Od, højt oppe over den undrende Mængde.

Og dog ramte Lynet den skyldfri haardere end den skyldige.

Fordi han kun vilde Lykken og intet uden Lykken, som hele Slægten kun vilde det.

Da fortørnedes den Gud, som bærer hele Universets Smerte, og han tvang denne lykkeberuste Slægt til af bære sin Del af hans egen umaadelige Kval.

Han udvalgte denne Slægt og helliggjorde den ved at berøve den alt.

Magtens Guld og Højhedens Diadem fratog han dem og satte mellem Stjærnerne, og hvad han gav var sønderknuste Sind og syge grublende Samvittigheder.

Digitized by Google

Han korsfæstede alle Lykkens fordømmelige Begærligheder og Indbildninger, han tornekronede Ulfeldts Pande, fordi al hans Hu havde staaet til Magtens gyldne Kronering, han saarede Slægten indtil Døden, han indviede den til Passion og Lidelse, han gjorde dem alle landflygtige paa Jorden, men drog dem Stjærnerne nærmere.

Stjærnerne.

Han saa' op imod dem.

Dèr vandrede de over hans Hoved gennem alle Himmeltegnenes Huse, alle de Stjærner som lyse udi Verden, tause og fjærne. Hans ensomme Hjærte talte til dem i den dybe Nat.

„Er det ikke en Straf at fødes? Hvorfor blive ved Livet, naar Livet vil Lykken, og Lykken vender et Menneskes Hjærte fra Gud. Hvorfor stunde derefter? Alle I blaanende Stjærner, vèd I den smærtende Sandhed, at ingen, ingen dør for tidligt, vèd I, at Skæbnen, hvordan end den gaar, den knuser dog tilsidst."

Han løftede sine Arme mod den stumme Himmel.

„Medlidenhed! O, min Gud — Medlidenhed!"

Digitized by Google

VI

DOMKIRKENS Ruder brændte og blødte mod den synkende Sols røde Aftenild. Rose ved Rose foldede Korets mægtige Ruder sine Skarlagenblomster ud under den nedadstrømmende Aftenrøde. I Helgenernes glorieskinnende Rækker funklede og glødede violblaa og purpurblaa Gevandter, og en Himmel af Azur hvælvede sig over liljestænkede smaragdgrønne Enge.

Langtude i det blødende Vest randt Paradisets røde Floder, guldførende Purpurfloder fra Aftenens dybe Marmorbrønde, der dulgte sig under Natviolers violette Flor.

Der var saa stille i Domkirken i denne Time, hvor de røde Strømme randt. Paa Alteret steg lodrette Flammer fra de tændte Lys, og hele Koret sitrede i en Røg af Guldstøv.

Langt nede i det mørke Skib legedes der paa Orgel, Toner, der fløj under Hvælvingerne som snehvide Sangsvaner, der higede mod hint røde Solhav og hine blødende Solverdener.

Foran dette Evighedens Hav stod nu Christian

Digitized by Google

Ulfeldt en Aften, men ingen af hans Længsler gik mod hine Egne. Gennem Nætter og Dage var han redet, over Sletter, gennem Skove, uden Rast og uden Hvile, sprængt af Sted saa Skummet fraadede fra Hestens blanksorte Sider.

Agnes Elisabeth, suste det i Skoven, Agnes Elisabeth rislede det fra Kilderne.

I de Ebersteiners Kapel var der tomt i Krogen bagved Gitret, Kay Gersdorffs Kiste var ført tilbage til Danmark.

Visne Lig af Roser var alt, hvad der var tilbage.

Straks søgte han Præsten op i Taarnkammeret.

Døren var stænget.

Han lyttede, han skælvede, han slog sine Hænder tilblods mod Egedørens Jærnkramper, hans Pupiller udvidede sig, nej, der var stille derinde. Frygtede han en Præsts Attraa? Hørte han Stemmer derinde? Han hamrede mod Døren med sin Kaardes Hæfte. Der kom et pludseligt Raseri over ham. Om hun var der? Men det var umuligt! Saa kaldte han, saa det skingrede i Hvælvingen, og hans Røst overdøvede Urets Hammerværk.

Da aabnedes Døren.

Præsten stod dèr.

Hans sorte Øjne ulmede og stak i det hvide Ansigt, hans Læber var hede og røde.

Hans Holdning var rank, Nakken knejsede.

Men der var ikke andre end ham i Kammeret.

Digitized by Google

Der stod en Pokal med Vin paa Bordet, og der laa en Rose i Vinen — og sé, en Strengeleg!

Christian stødte til Pokalen, saa Vinen og den vaade Rose føg ud over Gulvet.

Triumferende greb han Instrumentet og sønderbrød alle dets Strenge med ét eneste hidsigt Ryk.

Og han aabnede det høje Buevindue, saa de grønne Ruder klirrede, og ud i den røde Luft slyngede han den skønne Strengeleg.

„I spæger Eders Begærligheder, Præst!“ skreg han.

Præsten var bleg som et Lagen, Vrede krøb ham gennem Marv og Ben.

„Hvorfor raaber I som en gal, tror I jeg holder Stævne med Djævelen?“

„Hvem talte I med?“

„Vil I yppe Klammeri?“

„I har Kvindfolk hos Jer! Eders Mund brænder som en glødende Brand. Hverken Døden eller noget Kreatur i al Verden skal faa mig til at tro andet!“

Præsten vilde tale, men Ordene døde i Munden paa ham, og han stammede.

„Vil I da intet lade Eder sige?“

„Hun kommer her paa Kammerset hos Jer? Jeg vil vide det.“

Hans Hjærte truede med at sprænges, han har hende hos sig, hun er her, hun kommer her!

Han greb til sin Kaarde.

Digitized by Google

Da saa' Præsten, at det gjaldt paa Livet, og han slængte sin sorte Talar fra sig med et Ryk, og stod der i en Adelsmands guldbroderede og kniplingsprydede Dragt.

I samme Nu krydsedes Kaarderne som røde Lyn, de hellige Bøger slyngedes ud i den gule Vin, og de trampede hen over alle de hellige Sølvkar og Krusifikset, der klingrende fejedes hen over alle Borde. Præsten skød det tunge Bord frem for sig; da han saa' Ulfeldt trampe paa Krusifikset, blev han svag.

Igen fløj Klingerne ud mod hinanden.

Da splintredes Præstens Kaarde og faldt ham af Haanden.

Han lukkede Øjnene, som ventede han paa Dødsstødet.

Hvid som et Lig var han i sit Ansigt.

Ingen af dem nævnede hendes Navn, men paa deres Læber stod det skrevet, Agnes Elisabeth.

Saa talte Præsten.

„Forstaar I da intet at regere Eders vilde Affecter."

„Svar mig, kommer den unge Grevinde hos Jer, naar I er i den Forklædning?"

Han lo højt af Haan og Spot.

Præsten svarede:

„I véd, at jeg elsker den unge Grevinde."

„Og elsker hun Eder?" skreg Ulfeldt, og holdt Kaarden tæt foran dette hvide Ansigt.

„Derpaa kan jeg intet svare Eder."

Digitized by Google

„Saa skal I dø!“

„Dræb mig, om I tør. Men jeg kender Eder, I tør det intet.“

„Hvad vil Grevinden Eder? Svar mig!“

„Forstaar I da intet, at hun kommer for at tale ene og udi Løndom med mig. Jeg, der er hendes Ven og var hendes Trolovedes Fortrolige.“

„Og saa klæder I Eder ud som en Skælm og en Nar, og Roser og Vin har I, og en Strengeleg. I skal dog dø, og én af os kommer intet levende ud af dette Kammers.“

„I tror intet selv paa Eders stærke Ord. Der er Pral i Eders ubillige Harme.“

„Og naar hun kommer her hos Jer, hvorom taler hun, for I har vel intet haft Mod og Hjærte til at sige hende det Navn, hun attraar at vide.“

Præsten vendte sig bort fra Lyset, tav.

„I har sagt det?“

„Ja!“

„I er modigere, end jeg havde ventet.“

„Tving mig intet over min Vilje. I skal efter denne Dag ikke have synderlig Aarsag til at spotte mig, synderlig for min Kærligheds Skyld.“

„Saa vil jeg vise Eder, at ogsaa jeg er modig. Har I haft Mod til at bryde en Ed, saa vil jeg være Navnets Ejer bekendt. Jeg er Christian Ulfeldt.“

Præsten greb ud for sig, som saa' han et ondt Syn.

Digitized by Google

„I sér, Præst, at ogsaa jeg tør kaste min Sjæls Tynge fra mig.“

Klokkerne begyndte at skælve og brumme dybt i Taarnet, Malmens Ekkoer var over dem.

„Om lidt er den unge Grevinde her,“ hviskede Præsten med brudt Stemme, „har I betænkt, hvad dette Møde kan koste Eder?“

Da rakte Christian Ulfeldt sin Kaarde til Præsten og sagde:

„Tag denne Kaarde og giv den til den unge Grevinde, naar hun kommer, sig hende, hvem jeg er, sig hende, det var mig, der en Aften paa fri Gade fældede hendes Trolovede i ærlig Duel, sig hende, at jeg venter hende øverst oppe paa den østre Stenaltan, dèr vil jeg vente min Skæbne af hendes Haand. Eders og min Skæbne skal ligge i hendes Haand, det staar til hende at træffe Valget mellem en menedersk Præst og en blodbesudlet Adelsmand.“

Som han talte dette, lød en Kjoles tunge Raslen udenfor Kammerets Dør.

„Øverst oppe, under Spiret, paa den øverste Stenaltan.“

Ganske stille aabnede han den lille Paneldør mellem Bogreolerne. Kulden fra den trange Vindeltrappe slog ham isnende i Møde.

I Døren vendte han sig om.

Præsten stod dèr med den gyldne Kaarde i sine kniplingsprydede, vinplettede Hænder.

Saa lukkede Christian Paneldøren bag sig og begyndte at stige i det malmrungende Taarn.

Digitized by Google

En Stund stod han og lyttede.

Langt borte lød Præstens og den unge Kvindes Stemmer. Igen steg han, højere og højere, i Mørke, famlende sig opad. Fra de snevre Glamhuller brød Lyset pludseligt ind, rødt som Blod og gyldent. Byen og Kirken og Slottet sank under ham som i en rosenfarvet Taage. Og han blev ved at stige ad luftige stenbrudte Trapper, nye Egne brød frem og fjærne Bjærge, den langsomt rindende Flod, og Dalen bræmmet af sorte Skove.

Han kom Malmklokkerne forbi, de hang over ham som dunkelgrønne Fabelblomsters Kalke, endnu duvede de svagt efter Kimene, men dybt inde i de rustgrønne Svælg tav de gyldne Klokketunger.

Paany steg han, ad luftige Trapper, mellem et Kniplingsværk af Sten, der krusede og krympede sig som buet Blomsterløv i Rosers Lignelse, og højt oppe mellem dette kniplingsfine Fletværk saaes tidlige Stjærner, bævende i den dunkelblaa Azur.

Før Sol var nede under Horizonten, stod han paa Altanen. Han satte sig paa Stenkanten og stirrede ud i det svindende Fjærne.

Op imod ham steg Toner fra Dalens Dyb, og nye Stjærner kom frem over hans Hoved, som flagrede de ud paa Sølvvinger fra evige Dybder.

Al Verdsens Skønhed laa udbredt for ham, og Luften var mættet med balsamisk Liflighed fra solvarme Druer og visnende Løv, som dryppede Himmel og Jord med duftende Dugg. Midt i al

Digitized by Google

denne Skønhed følte han Længsel, den idelige Længsel, Længsel efter at samle det altsammen i én Sum, samle alle de tusind spredte Straaler i ét funklende Brændpunkt, som en Skønhedsjuvel ranet fra Lykkens juvelrøde Regnbuebro.

Længsel var hans Lod, den var for ham Livsens Glæde. For de andre var Livet en Dans med røde Sko, men bag ham gik den stumme Længsel, den sorte Sorg og den blege Død. Gennem den ganske Verden hørte han disse Tres Fodtrin i sit Øre.

De sad udenfor hans Kammer i Maaneskin.

De gik paa det vilde Havs Bølger i Stjærneskær.

De kom gennem Skovene ved Skærsommerstid, over den hvide Sne ved Vinterens Tid, og i vilden Hede ved Solfaldsskær.

Men af disse Tre havde kun Længselen Vinger.

Nu sad hun ved hans Side her paa Taarnets Stenaltan, i sit Haar havde hun Solens sidste røde Guld og Stjærnernes hvide Sølv, og hendes Vinger var foldede sammen som i Aftenhvile.

Han anede hendes Ansigts Dejlighed, det gik ham gennem Sjæl og Hjærte, gennem Sind og Hu.

Hun rørte ved hans saarede Hjærte, saa det blomstrede som en rød Valmueblomst fuld af sød Forgift.

Aldrig talte hun, men hun pegede opad, langtbort og fjærnt ud.

Hun drog ham op i Taarnene og pegede der-

Digitized by Google

fra ud imod Stjærnerne, og fra Havet viste hun ham fjærne solbeskinnede Kyster.

Evigt var Suset af hendes Vinger over ham, hun elskede ham.

Thi ogsaa Længslen er landflygtig.

Dronning var hun, hendes Rige laa langt borte ved Solens Nedgang bag de allertykkeste Skove. Et rosenduftende Land, fuldt af Glemsel og Toner og røde stærke Farver.

Da bad hun en Aften, Østenvinden kom i hendes røde Haver:

„O! giv mig Vinger!"

Østenvinden, der kun én Gang hvert hundrede Aar kom til hendes Rige, tog Dun og Fjer af sine farvefunklende Vinger og dannede deraf en straalende Fjederham.

Da fløj Dronningen bort fra Solnedgangens Land, og aldrig fandt hun mere sit Rige.

Hun fløj over Jorden paa sine dejlige Vinger, intet Steds fandt hun Hvile, allevegne sveg hun Menneskenes Hjærter, saa de brændte derved.

Thi alle Jordens Børn forelskede sig tildøde i hende, alle vilde de gribe efter hendes Vinger og holde hende fast for evigt, fra hver en Stad, hun fløj hen over, steg et Kor af brændende Bønner hende i Møde. Paa Slottenes Marmortrapper sad hun, paa Bjærgenes Tinder og i Skovenes Dyb.

Millioner af Menneskehænder var strakte imod hende, Millioner af Stemmer skreg.

„Tag os med! tag os med, til det rosenrøde Land, der ligger ved Solens Nedgang.

Digitized by Google

Da hulkede Dronningen, gik til Østenvinden og sagde:

„Sig mig, hvor er mit Land? Mine Vinger er revne af Storme og alle de vilde Bjærges skarpe Sten.

Da sagde Østenvinden:

„Du har for evigt mistet dit Kongerige, o, Dronning, den Aften du forlod dine rosenrøde Haver ved Solens Nedgang, den Aften steg ogsaa dit Land stille op over Himlen, og det fløj som paa Solens røde Vinger, og det blev som en fjærn Drøm og et Længslernes Land, saaledes som ogsaa du nu er Længslernes Dronning."

„Vis mig mit Land, o, vis mig det!"

Og Østenvinden tog hende med sig op paa et Bjærg i Skoven og viste hende i Skyerne et fjærnt palmeviftende, solglødende Land.

Et Land, der steg og steg op over Horizonten, indtil det helt forsvandt.

Skyslotte og intet uden et Land af rosenrøde Skyer.

Fra Jordens Taarne peger hun mod sit for evigt tabte Skyslot op imod Stjærnerne. —

Nu i Aften sidder hun paa Domkirkens østre Stenaltan.

Han, der staar dér ved den stenhugne Balustrade, aner hendes Nærhed, hans Hjærte siger ham det, men han sér hende ikke.

Og dog hviler deres Øjne i hinandens.

Dernede er Aftenhvile i alle hine Egne og Enge.

Digitized by Google

Hun sér paa hans blege Ansigt, hvorover mørke Skygger fra Sjælen kommer og gaar, alle hans Hjærtes Tanker læser hun.

Hun peger opad imod Himlen, og han løfter sit Ansigt og sér imod Stjærnerne.

Kronen af Ariadne sér han som et Diamantsmykke i den lysende Luft, hvilken gylden Lifligheed, hvilken Straalebæven og Flammeglimren, Verden er kun skøn om Midnatstide, naar Guds Øje er mørkt af Sorg, og Stjærnerne er som Taarer, der funkler i hans Øje.

Igen mødes deres Blikke, men han véd ikke, at hun er i hans Nærhed, han véd ikke, at Længslen er her i Aften hos ham for at holde ham borte fra Elskoven, og alt hvad dens er.

Thi Længslen og Elskoven skyer hinanden.

Siden den Gang Elskoven med sin røgrøde Fakkel vilde brænde Længslens Vinger, siden den Gang skyer de to hinanden.

Hun sidder dèr i Stjærneskæret ved hans Side, med Hovedet ind imod hans Skulder, hendes bløde Vinger buer sig om ham, som vil de værne.

Til hans Sjæl taler hun.

„Hvad vil du Elskoven med dens hvide Jasminkrans og dens røgrøde Fakkel? Vogt dig for hende, hun vil brænde mine Vinger, de, der i de stille Nætter buer sig om dig. Elskoven vil lære dig at træde paa Ædelstene, de vil tilsidst saare din Fod; de bliver som røde Smykker, naar Blod farver dem, de skinner som Rubiner paa tornegroede Vildstier. Omkring mit mørke Haar

Digitized by Google

er køligt Stjærneskin, omkring hendes guldkrusede Lokker er lutter Straaler og Brande. Hun skyer Sorgen og Døden, de to trofaste, der tog sig af mig paa den vilde Hede. Hendes Terner hedder Angst og Pine, Anger og Ruelse, de bærer Kurve paa deres Hoveder med tornede Blomster. Hendes marmorrøde Slot ligger ved Sumpen, dets Marmor smuldrer. Hendes Slot synker, mit stiger. I hendes Sale sidder den evige Hunger og lider umættelig Sult ved Guldfade. Hendes Gæster hedder Begær, Nydelse og Væmmelse."

Alt dette sagde den ængstede Længsel i Stjærnenatten.

Og han hørte hendes Hjærtes inderste Tanker.

Saa talte han.

„Jeg længes efter andre Slotte, o, Længsel, end dine i Luft og Skyer. Jeg længes efter, én Gang i mit landflygtige Liv at gaa Lykkens gyldne Gang og bo i Elskovens marmorrøde Slot. Hvad gør vel det, at det ligger ved Sumpen, og at dets røde Sten smuldrer. Jeg er træt af de to, der altid følger dig, den blege Sorg og den bitre Død, af Gravens Gemmer og Dødens Dal, af Skyernes flygtige Land og Luftens svindende Borge. Stjærnerne, du peger imod, naar jeg dog aldrig. Jeg kender Elskovens Terner, men ikke deres Dronning, hende vil jeg nu kende. Jeg kender Begæret med den hede Mund og de tørre Hænder og Pinen i den svovlblaa Dragt, jeg kender Ternerne, nu vil jeg lære deres Herskerinde at kende."

Digitized by Google

Saa sagde Længslen.

„Hendes Terners Flok er endnu større.

„Kender du Klagen med de trætte Arme og Kummeren med de slukte Øjne og Forbandelsen med det blodige Bryst? Kender du den mørkegule Sot med det vissentblege Haar, kender du Vold og Uret, kender du Haanen og Forsmædelsen. Har du hørt Fortvivlelsens vilde Skrig og har du mødt Vanæren og Ulykken?"

Hendes Ord steg mod Stjærnerne som en Afgrundens Litani.

„Og hvilke ere da dine Terner?" spurgte han stille.

„Mine Terner ere Erindringen og Vemodet, og alle Drømmene kender mig og lyder mig."

Da brød der pludseligt Lys frem paa Vindeltrappens Mørke. Den unge Grevinde stod paa Altanen med et viftende Lys i Haanden.

Hendes Blik søgte ud i Mørket.

I sin højre Haand holdt hun den gyldne Kaarde, fast presset.

Da bevægede Længslen sine Vinger, Lyset sluktes.

Men allerede havde hans Hjærte lukket hendes skønne Billede ind som et kosteligt Klenodie. Aldrig havde han sét hende saa skøn, som her paa det svimmelhøje Taarn under Stjærnerne, med Haarets rødgrøde Glans i Lysets flakkende Skær. Han styrtede sig imod hende, knælede.

„Jeg elsker Eder, jeg elsker Eder, mit Liv er

Digitized by Google

i Eders Haand, dræb mig, men jeg elsker Eder, jeg har elskt' Eder fra den første Stund."

Da mærkede han Kaardens Spids mod sit Bryst, den ridsede gennem Fløjlet og brødes mod Moderens Billede ved hans Hjærte.

Han tumlede tilbage med et Raab.

Kaarden klingrede ud over Stenkarmens Rand og forsvandt i Natten.

Da lød der som Brus af store usynlige Vinger i Luften, Brus som af en stor Fugl, der tumlede bort under Stjærnerne med et Skrig.

Han pressede Haanden ind mod Brystet, den blev vaad af Blod; den unge Grevindes Klinge havde saaret ham.

Han følte en sviende Smerte, vaklede over mod Balustraden og faldt sammen dèr.

Hun stod ved Vindeltrappens mørke Gab som en truende Skygge.

Hendes Ansigt lyste gennem Mørket.

Pludseligt var hun ved hans Side.

Igen laa han ved hendes Fod.

Hun troede ham dødelig saaret, skælvede, sitrede, bøjede sig ned over ham, han talte ikke, hun famlede hen over hans Bryst, og da hun mærkede det varme Blod paa sine Hænder, vaandede hun sig, famlede igen over det saarede Bryst, og brast i Taarer.

Hun knælede ved hans Side, tog hans Hoved fast mellem sine bløde Hænder, tvang det opad, lagde sit Øre tæt ved hans Mund, lyttede, mens

Digitized by Google

Taarerne randt og blev ved at rinde ned over hans blege Ansigt.

Han holdt sit Aandedræt tilbage, lod sig falde, da hun gav slip paa ham; hans Legeme faldt tungt mod Stenfliserne.

Fugle fløj skræmte ud af deres Reder, lodne, lydløse Fugle, der kredsede uroligt over dem paa bløde Vinger.

Og fra Dybet klang Taarnvægterens énstonige Sang ud over den sovende By, en Sang, der lød som en hemmelighedsfuld Besværgelse mod Nattens mørke Magter.

Han laa ved hendes Fødder, udstrakt, med Ansigtet vendt imod den aabne Himmel. Blodet piplede langsomt ud af Saaret, han syntes, at Lykken var hos ham, for første Gang i hans Liv, en sælsom Lykke.

Kunde han dø her ved hendes Fod, badet i hendes Taarer.

Igen knælede hun ned ved ham, mens Sangen fra Dybet tonede ud i Stilheden, der blev dobbelt dyb.

Hun talte højt med sig selv, hendes Hænder famlede paany over hans saarede Bryst.

Da mærkede han hendes taarevædede Ansigt lige over sit, hendes bløde duftende Aandedrag bølgede over hans Kind, hun spejdede ud i Mørket, som vilde hun hente Hjælp, hun lagde hans Hoved mod sit Knæ, saa trykkede hun sin Mund varsomt mod hans Pande og lagde igen usigelig nænsomt og blødt hans Hoved tilbage mod de

Digitized by Google

kolde Fliser. Hurtigt rejste hun sig og vilde gaa. Allerede var hun ved Vindeltrappen; saa vendte hun pludseligt om.

Hvem kaldte i Stilheden? Blev hendes Navn nævnet. Hun lyttede, nu hørte hun det tydeligt.

Agnes Elisabeth!

Og nu i Jubel. Dèr stod han ved hendes Side.

I samme Nu laa de i hinandens Arme. Han trykkede hende ind til sig, han bedækkede hendes grædende Øjne med hede Kys, han knugede og favnede hende, hans store Lykke beruste ham, de lifligste og sødeste Ord hviskede han til hende under de brændende Stjærner.

Deres Hænder var flettede i hinanden, og de knugede dem.

Saa flængede hun sin hvide Kniplingskrave og forbandt hans Saar med sine dejlige Hænder.

Og atter talte de ømme og bevægede Ord, og de tilgav hinanden af fuldt Hjærte, mens Nattens Timer skred over Jorden. De stod henne ved Brystværnet, Favn i Favn, og saa det første svage Skær bag Bjærgene som en gylden Stribe.

Saa langt var de borte i salige Drømme, at de ikke hørte usikre Fodtrin derhenne paa Vindeltrappen, og de saa' ikke en høj mørk Mand, der pludseligt skød frem som en Skygge paa den aabne Altan.

Han stod der i Skumringen og lyttede med sænket Hoved, svøbt fra Hoved til Fod i sin sorte Fløjelskappe.

Digitized by Google

Saa talte den unge Grevinde:

„Nu véd I, at Døden intet kunde gøre mig saa vé, som det at sé Eder ligge dèr udstrakt i Eders Blod; det var mig smerteligere end Døden selv. Jeg følte mig som et afsindigt Menneske, saa ubegribelig en Smerte fornam jeg. Da vidste jeg, at det var Eder, jeg elskede, nu da det syntes for evigt forsilde. Jeg vaandede mig ret i min Sjæl over min Kærligheds klagelige Mistelse, jeg bebrejdede mig selv udi Hjærtet min Fejghed, at jeg havde stødt Jer ned vaabenløs, som I var. Var I død, intet havde hjulpet mig ud af min Nød, ja, jeg havde forbandet mit eget Liv. Men Lov ske Gud! I lever! I lever! O, ja! I lever, og lad os elske hinanden i al Evighed, saa længe Livet varer og gennem alle Tider."

Tæt omslyngede hviskede de hinanden alle Lykkens Ord, og Gryet tog til over Bjærgene, der rosenfarvedes over den taageblaa Dal.

De gik saa ned ad Vindeltrappen, og da de stod foran Præstens Dør, biede de en Stund og lyttede.

Deres Hjærter skælvede.

Stille aabnede Christian Ulfeldt Døren.

Den gled op paa sine Hængsler med en sælsom klagende Lyd.

Kammeret var som fyldt med Gryets Roser, og der sad en Fugl og sang i det aabne Buevindu.

Sang, som skulde dens blodrøde Strube sprænges af Lyksalighed.

Digitized by Google

I den høje røde Stol sad Præsten, hvid, med sænket Hoved.

Dagens nyfødte Gyldenskær laa som en Glorie omkring hans mørke Haar. Visne Roser og den knuste Pokal laa ved hans Fødder, Skaar, der glimrede som en Skat af Nattens blegnende Guld. Paa Bordets sorte Fløjelstæppe var Timeglassets rustrøde Sand udrundet, Biblen laa opslaaet, og den Sovendes højre Haand hvilede paa Bogens gule Blade.

De nærmede sig, tavse, skrækslagne.

Nærmere og nærmere kom de.

Han tog om Præstens juvelfunklende dødningehvide Haand, der laa paa Stolens Arm.

Den gled og faldt ned ad Talarens Fløjel, tung som Bly.

Den unge Grevinde klyngede sig fast ind til sin Elsker.

Da faldt de første Solstraaler gennem Vinduets Glar, Lyset steg i det tavse Kammer.

Over Præstens sænkede Pande laa der nu som en blaanende Skygge, hans store Øjenlaag sortnede ligesom tungt i det vokshvide Ansigt.

En flammende Solstraale faldt paa en lille funklende Krystalflaske, og en Vædske deri vaagnede som en Slanges giftiggrønne Øje.

Saa klang Domkirkens alvorlige Klokker.

Den unge Grevinde tog Krystalflasken med rystende Hænder, men tabte den i det samme; det var, som rødmede den Dødes Ansigt, da hun gled forbi.

Digitized by Google

Uden at sé sig tilbage skyndte de sig bort. Han lagde sin Kappe om hendes skønne Skuldre, gennem Klostrets lange Løngang og gennem Haverne naaede de Slotstaarnets Dør, der laa skjult under hundredaarig Vedbends vældige Løvmasser.

Dèr skiltes de.

Digitized by Google

VII

NÆSTE Aften som han sidder paa sit ensomme Kammer uden Byens røde Port, banker det paa hans Dør, og Agnes Elisabeth staar dér, hvid og skælvende, vaad af Dugg og Taarer, med Øjne der er store af Skræk og Rædsel.

Hun slænger sin røde zobelkantede Fløjelskaabe fra sig og brister i Taarer.

„Min Fader har slaaet mig! Min Fader har brugt Vold imod mig — sé! min Hals og mine Arme bløder!"

Hun falder sammen foran ham og stønner.

Han løfter hende op til sig, bedækker hendes Ansigt med tusinde brændende Kys, han kysser Blodet af hendes Hals og Arme, han slutter hende ganske i sin længselsfulde Favn.

Men hun vrider sig hæftigt ud af hans Arme og skriger:

„Min Fader har jaget mig ud af sit Hus med evige Forbandelser, min Fader, hører du, min arme ulykkelige Fader! Han spaaede mig Ulykke

Digitized by Google

og Ufærd, han manede min døde Moder frem af hendes Grav, han haanede mig, spottede mig, du skulde have hørt hans Trudsels Latter, og hans Øjne skulde du have sét, jeg faar hans Død paa min Samvittighed."

„Men saa sæt dog dit Sind i Rolighed. Du er som et Lig i dit Ansigt. Agnes Elisabeth, sé dog paa mig, hvad er hændet, har man sét os, græd intet saa, du er hos mig, og evigt elsker jeg dig, og aldrig vil vi fra nu af forlade hinanden."

Hun slynger sine Arme om ham og hulkende siger hun:

„Jeg stod i Fruerstuen, næst Pigernes Kammerdør, da hører jeg, de hvisker om mig og den døde Præst. De fandt min Handske og min sorte Svanedunsvifte paa Bordet, nu da de kom i Taarnet og fandt ham død. De gik til min Fader, Gud véd, hvad Dag jeg har haft, jeg hørte dem komme, min Faders Vaaben stod udsyet udi min Handske. I Karnappen som jeg sad og legede paa Spinettet, saa' jeg dem komme. Jeg gemte mig paa det lange Loft over Galleriet, dér fandt min Fader mig. Han vilde dræbe mig, og han løftede Pistolen mod mit Hoved. Men jeg nægtede alt, alt nægtede jeg. Da slog han mig over mine nøgne Arme med Hundepidsken, ubarmhjærtigt slog han mig, sé, disse blodige Striber! Jeg! jeg der var hans Hjærtes Barn, mig som han elskede som sin Øjensten,

Digitized by Google

intet dødeligt Mennesk har været elsket som jeg, mig forbandede han."

„Agnes Elisabeth, vær intet saa hjærtelig bedrøvet, græd intet saa bitterlig, vær ikke saa helelendig, derpaa maa du aldeles intet tvivle, at jeg nu vil være dig i Faders Sted, ja, alle mine Dage."

„Mit Rygte kommer over hele Verden, jeg saa' Jomfruerne blegne, da jeg gik dem forbi, min Lod bliver idel Armod, Spot og Vanære, men ved den evige Gud, aldrig har jeg nogen ond Mening forskyldt? Gud allermægtigste staa mig bi, nu er jeg din, og hvor du end gaar hen i Verden, følger jeg dig."

„Vil du aldrig sé din Fader mere?" spurgte han usikker, thi der kom en Angst over ham, en Tvivl midt i hans glødende Elskov, Tvivl, om han var stærk nok til at tage hende i sin Varetægt, Angst, for ej at kunne skærme hende paa Verdens farlige Stier.

„Aldrig," sagde hun, „aldrig!"

„Hvis han finder dig hos mig, vil han myrde dig."

Hun samlede den røde Kaabe om sig og fæstnede den store fjerhvide Hat paa sit stolte Hoved.

„Saa flygter vi bort," sagde hun med rolig Stemme, „og endnu i Nat."

„Agnes Elisabeth, tør du følge mig, tør du ro imod Verdens Strøm, tør du tro paa den Kær-

Digitized by Google

lighed, jeg bær til dig og al min elskende Attraa?"

Hun klyngede sig hæftigt ind til ham.

„Ja, sandelig, jeg mener det."

„Og skulde Ulykken komme?"

„Er ikke alle jordiske Ting Ulykken undergivne, min Ven."

„Og jeg har mange Fejl og Udyder. Jeg er fortænkelig, hastig, avindsyg, melankolisk."

„Alt, alt vil jeg lide formedelst Elskovens Kraft."

De hørte Horn kalde, og Stemmer fra Vejen.

Vagten kom fra Porten med Standarter og Fakler, der ulmede og osede bag Havens klippede Lindehække.

De saa' Kaptejnløjtnanten ride forbi og to af Grevens Staldkarle paa hvide Heste.

De lyttede og skælvede, de mærkede Røgen fra de røde Fakler, de hørte hinandens hastige Aandedræt, da opdagede han først nu, at hans Kaarde var borte, og han blev pludseligt hvid i sit Ansigt.

Hestetrampet blev fjærnere, men Horn kaldte og svarede hinanden inde fra Voldene, skingrende blanke Hornfanfarer.

Der var ingen anden Udvej end Flugt.

En god Stund ud paa Natten, dér Klokken vel kunde være mellem to og tre, flygtede de.

Paa en Eng bagved Byen stjal han to tøjrede Heste og ad en stor Omvej gennem Skoven førte han dem ved Tøjlen ned til Floden, mens Agnes

Digitized by Google

Elisabeth fulgte ham ved hans Side. Han vækkede Færgemanden, satte ham Pistolen for Brystet, for Guld og gode Ord fik han ham til at sætte dem over paa den modsatte Bred et langt Stykke ned ad Strømmen.

Men da var det ogsaa Gry.

De red i rasende Flugt ad Bjærgene til.

I sit brede Læderbælte havde han Faderens Guld, franske Guldmynter og blanke Portugaleusere.

Vilde dette Guld bringe dem Kval eller Fryd?

De kom over en stor Slette og gennem en liden Lund af slanke Sølvpopler, og nu ind i en stor Skov, hvor Grenene flettede sig tæt i hinanden, saa naaede de igen Floden, og i Dage og Nætter sejlede de op ad Strømmen. Saa længe Faren stod paa, var hun kæk og rolig, men nu da de syntes at være i Sikkerhed opgav hun med ét sit høje Mod og under dybe Suk og stride Taarer bebrejdede hun ham sin onde Skæbne.

Thi det havde aldrig været nødvendigt for dem at flygte, hendes Fader vilde have tilgivet dem, naar han fik den sande Sammenhæng at vide, og bittert fortrød hun nu, at hun havde opgivet alt i denne Verden for at gaa en saa usikker Fremtid i Møde.

Tilsidst maatte han næsten tvinge hende til at følge sig, og nu var det ham, der paa én Gang fik det frie og kække Mod.

Digitized by Google

En Aften som de var naaet dybt ind i Bjærgene, og de var redne et godt Stykke opad mod Tinderne, trak det sammen til et mægtigt Uvejr. De kom forbi en af de smaa Bjærgbyer, og der var Tid for dem endnu til at søge Hus, inden Uvejret kom.

Men hun vilde ikke.

Intet i Verden kunde formaa hende til at søge Ly.

„Jeg vil angre indtil Døden, at jeg har fulgt dig," klagede hun, og hun græd, en umaadelig Graad.

„Al Længsel formildes, og den største Sorg ophører," sagde han kærligt, „jeg be'r dig ganske inderlig, græd intet saa, jeg vil al min Livstid intet forlade dig."

Hun hulkede, som skulde Hjærtet briste.

„Min Faders skønne Lysthave faar jeg da aldrig tiere at se, og det store Vintræ og alle mine Paafugle."

Og hun græd tæt, men hendes Graad gik ham ikke gennem Sjæl og Hjærte.

„Mine Liljer, hvem skal nu passe mine Liljer," jamrede hun.

Han tav haardnakket, og de red stærkt til, Tordenen var lige over dem.

„Hvorfor trøster du mig intet?" klagede hun „sig, at du elsker mig, hvorfor siger du mig intet, at du elsker mig! men jeg véd, at du bekymrer dig intet mere om mig!"

Digitized by Google

„Kan du have de Tanker, at jeg elsker en anden end dig, hvad tror du om mig!"

Hun tav haardnakket og slog med den skønne Nakke.

De lod Hestene holde.

De saa' ud imod de snetækte Bjærgtinder, der taarnede sig op over mørkegrønne Fyrreskove, over Tinderne laa blaasorte Tordenskyer med ildrøde Rande i Skær fra den synkende Sol. Tinde bag Tinde i fjærn Ensomhed.

Da følte han en underlig Smerte i sin Sjæl.

Længslen, hvor var nu Længslen med de buede Vinger.

Solen sank bag Bjærgene, og det blev Mørke om dem.

De steg af Hestene, stod nu tvivlraadige og ængstelige.

„Skal vi ride tilbage og søge Hus?"

„Nej, ganske intet!"

Der stod paa en Pynt ud over Dalen et mægtigt Krusifiks. De havde sét det langtbortefra, ved hver en Omdrejning af Vejen kom det til Syne, som bredte det sine sorte Træarme ud imod dem. Nu stod de ved det, det syntes mægtigt som det paa Golgathas Bjærg. Himlen og Luften var stille, tung som en ond Samvittigheds Tynge. Sorte, lavthængende Skyer lagde sig ind under Fjældsiderne. Og Korset sortnede over deres Hoveder som en Trusel, ind under det søgte de Ly, dér sank de sammen i dødelig Træthed. Hun laa som en død under

Digitized by Google

hans sorte Kappe, med det blege Ansigt vendt imod den Korsfæstedes bøjede Hoved.

Saa var Uvejret der.

Tordenen stormede ind mellem Bjærgene, tørnede mod de lodrette Sider med sine tonende vidtudbredte Bronzevinger, som en Kæmpefugl med rasende Jærnklør.

Lynenes Zigzag skar ned gennem Dalene, de sorte Skove stønnede i Dødsangst. Og Tordenens vilde Fugl med de lynblaa Bronzevinger hagede sig fast paa Pynter og Fremspring, tumlede saa hovedkulds ned i Afgrunden, fra den ene stejle Side over mod den anden, der var ikke den Rift, den kunde slaa sine Klør i, dybere ned buldrede den med Rædselskrig, og den slog sine Lynvinger dybt ind i Fyrreskovene, saa de føg ud i røde Luer som Naturens Ligfakler.

Og Afgrunden aabnede for nye Afgrunde, Regnskyl fossede ned gennem Tragter og Slukter, kogede ned, og sled de tusindaarige Trærødder ud af deres Fuger med rasende Rusk.

I Lynskæret saa' de Tinderne blaa som mørke Safirer.

Han sad bøjet over hende, skærmende hende med sit Legeme. Han ænsede ikke længere Uvejret, hans Sjæl fyldtes med Ro midt i Naturens Dødsveer. Fra Krusifikset højt over hans Hoved strømmede Regnen ned over ham, det var som et Evighedens Taarevæld. Midt i denne skrækkeligt oprørte Natur hulkede Guddommen

Digitized by Google

paa sit stormpiskede Kors i den mørke Nat, en Nat uden Stjærner, fuld af haarde uforsonlige Tanker, Vrede og Oprør, en Nat, hvor alle Kræfter brødes med hinanden og sønderreves i vild Tilintetgørelse.

Hans Hjærte fyldtes med en dyb Ro, hans Sind med ukendt Fred.

Han bøjede sit stivnede Ansigt tilbage, Gudens Graad strømmede over det, mens Bjærgene sitrede helt ned til deres dybeste Rod.

Hans Hjærte var tavst, som laa Dødens Skygge over det, aldrig havde han fornummet sligt et indre Stille, som drømte Sjælen underlige Drømme.

Alle Begærligheders onde Rasen var udbrændt, al urolig Melankoli, som stundede det imod Døden.

Hele hans Væsen fyldtes af Medlidenhed med Guddommens Taarer, hans Afmagt, hans Ensomhed, hans Kval.

Han glemte sig selv over denne anden, denne Fremmede paa det nøgne Kors, i den dybe Nat, denne guddommelige Lidelses Evighed.

Da skar et Lyn ned mellem Korsets Arme.

Den Korsfæstedes hvide Ansigt med Tornekransen om den sønderrevne Pande lyste frem et Nu og forsvandt paany i Mørket.

I det samme slog den unge Grevinde sine Arme om ham, klyngede sig ind til ham, og atter gentog hun de Ord, hun under Flugten, bestandig havde gentaget.

Digitized by Google

„Sig, at du elsker mig! I uendelig Evighed!“

Han trykkede hende ind til sig.

Uvejret drog over, Stjærnerne stod paa Himlen.

Digitized by Google

VIII

Hun stod paa Loggiaen og saa' ud over Lagunerne og de fjærne Haver ovre paa Giudecca.

Skibe med mørkerøde Sejl gled langsomt indefter mod den store Kanal, Skibe der kom ude fra det blaa Hav, fra Tre Porti og det saltfriske Malamocco.

Det var saadan en Dag, hvor Floden stiger, og alle de røde Sejl bugner for den strygende Blæst. Latter og Raab lyder fra Piazettaen, og de tyrkiske Købmænds gule og violette Kaftaner flammer i Solen som en broget Blomstermark. I de lange Arkader spiller Pagerne Tavlespil, og deres unge Latter skræmmer alle San Marcos blaasorte Duer.

Klimpren og Sang, Latter og Raab stryger paa muntre Vinger over Lagunebyen, Luften er saa solblaanende lys, at Guldenglen paa Klokketaarnet næsten synes at svæve paa sine Guldvinger i den tindrende Sol.

Paa Paladsernes lange Balkoner staar adelige Herrer og Damer i samtalende Klynger, de sorte

Digitized by Google

Fløjelsdragter mørkner imod bleggule Marmorpilastre, og svære Guldkæder blinker ned over mangt et snehvidt Bryst.

Toner kommer og gaar, sorte Baade glider lydløst gennem de snævre Gader, Sølvhellebarderne lyser i de sorte Snabelstavne, og Gondolierernes lange Raab lyder fra Morgen til Aften, disse melodiske Raab, der klinger som Bølgesang.

En saadan Dag stod Agnes Elisabeth paa Loggiaen, og Solen brændte over Kjolens safrangule Brokade. Bag hende i Gemakkets Halvmørke stod Christian Ulfeldt og saa' langt ud over Staden med de slanke Klokketaarne, der hævede sig som Bukentaurens Master over den havomringede By.

„Kan du huske den Nat i Bjærgene?" sagde hun, og hendes Øjne saa' lykkelige ud.

Han lod sin Haand glide hen over Mandolinens Strænge, tyst drømmende.

Hun havde slaaet sit dejlige Haar ned om de fulde nøgne Skuldre, ved Siden af hende sad to store pludrende Papegøjer paa en gylden Stang, èn grøn og èn rød, og hun snakkede med de brogede Fugle og fik dem til at skrige og bruse med Fjerene. En Gang imellem saa' hun ned paa sine Sølvmorssko, hvor store aurikelfarvede Atlaskesrosetter strakte sig højt op paa den silkesvøbte fine Vrist. Den mørkegule Brokade knitrede tungt, naar hun rørte sig, og de store slyngede Blomster i det rige Stof glimrede af indvævede Guldtraade.

Digitized by Google

Ved hendes Fod stod et Skrin med røde og grønne Klenodier, havblaa Turkiser og store Spænder med violette Ametyster, og inde fra Gemakket strømmede en vaniljesød Duft ud imod hende fra store udsprungne Kaktusblomster, der blomstrede i tykke Knipper paa de slangeslyngede Blomsterstængler, snehvide Blomsterknipper.

Nu sad han ved hendes Fod og saa' over imod Piazettaen, hvor Købmændenes Turbaner og Skærf skinnede i alle Kulører. Herrer og Damer skred værdigt frem og tilbage paa de røde Porfyrfliser, og højt oppe omkring Kampanilens Guldengel bruste en Sværm af hvide Duer. Luften svøbte sin gennemsigtige Guldglans omkring Taarne og Paladser, hele Lagunen purpurfarvedes af røde Sejl.

Her midt i al denne Solskinslykke vilde hun mindes svundne Angster og svundne Farer.

„Husker du? Husker du?" mens Mandolinen stille tonede.

Der gled en Skygge over hans Ansigt, som han sad dèr ved hendes Fod.

„Hvor var du ulykkelig den Nat i Bjærgene," sagde hun drillende, „dit Hjærte var som Is i dit Bryst, jeg troede det var dødt, det bankede intet."

„Og er du lykkelig nu?" spurgte han og greb hendes Haand, „sig, at du er lykkelig."

„Min Ven," hviskede hun ømt, „jeg agter mig mere end lyksalig, jeg vèd, hvad Lykken er."

Digitized by Google

Han tav, men tænkte, hvor saare langt er vi begge fra Lykken.

Om jeg fortalte hende min Faders og Moders Skæbne, mine Sødskendes landflygtige Ungdom, og om hun vidste, at hendes Fader er død af Sorg.

Men jeg vil ikke formørke hendes Sind med Sorg.

Hvad nytter det, om hun aner alle mit Hjærtes Veer. Jeg vil lade alle disse genvordige Tanker flagre i Vinden, flagre som Piazettaens Duer. Thi indtil mit sidste Aandedræt vil jeg, at hun skal være lykkelig. Om jeg saa skal lide som et afsindigt Menneske, om mit Hjærte vil springe mig i Stykker, om Smerten vil drive de hede Taarer ud af Øjnene, jeg vilde agte mig strafværdig for Gud og Verden, forstyrrede jeg hendes Solskinslykke.

„Jeg tror, det er Rosensduft," sagde hun, „sè de store bladefulde Roser derhenne paa Hertugens Balkoner, de er saa tunge, at de hænger over Marmorranden."

Han saa' derhen mellem Loggiaens Søjler.

Roserne laa som et rødt Tæppe ud over Kanalen, tunge og sanseløse af deres egen Duft.

Alt var Lys i Lys, Himlen var bleven sitrende hvid, der kom en Duft af Beg fra de røde Sejl, og Skibe, fragtede med Granatæbler og Druer, gled stille forbi under dem. Maager ude fra Havet kredsede frem og tilbage med lange Skrig,

Digitized by Google

og den gyldne Fortuna ovre paa Doganen havde drejet sig, Vinden maatte være slaaet om.

I en stor Bue laa Paladserne dèr i Solen og lod de tusinde Arkader spejle sig i Kanalen, som smukke Kurtisaner, der døsede Timerne bort foran slebne Haandspejle.

Og Solens Styrke tog til, Byen blev mere og mere tavs, i en gyldenlys Ligegyldigheds Døs, bedøvet af Solglemsel. Saaledes var Venezias rette Sjæl, hverken glad eller tung af Sind.

Hvor var den henne denne ubegribelig frodige Hjærtens Glæde, der skulde bo bag de velske Bjærge?

Hvor var Længslen med de buede Vinger?

Og den korsfæstede Guddom fra Bjærgene?

Et yndigt guldlokket Barn paa Moders Skød, det var Guden paa denne Side Bjærgene.

Hans Haand legede over Strengene, men der var Smerte i Tonerne.

„Er du intet glad?“ spurgte hun misfornøjet, „du skal have et leendes Ansigt.“

Han saa' hende ind i de dejlige Øjne og sagde:

„Tro mig, den sande Glæde er alvorlig.“

„Og hvad er den sande Glæde?“

„Det er at faa Vilje til dig og sè ind i dine Øjne og høre din Stemme, mærke dit Aandedrag og vide dig glad.“

Hun lagde Viften over hans Mund, granskede hans Ansigt.

„Du taler intet Sandhed, dit Øje er mørkt af

Digitized by Google

Sorg. Længes du i dit Hjærte? Sig mig, hvad du længes efter, du skal sige mig alt, alt hvad du tænker, alt hvad dit Hjærte føler, det er min Ret at vide det!"

Han kunde have svaret:

„Jeg længes efter Sorgen, i Venezia er altformegen Solskin."

Men han smilte og lod Mandolinen svare.

„Nej, sig du mig, hvad er den sande Glæde!"

Hun lo og lænede sig op imod den grønligaarede Søjle.

„Det er at leve i Venezia, synes du intet, at Skæbnen har handlet mildelig med os, Venezia er den sande Glæde."

Som de talte kom et Ligtog lydløst sejlende paa Kanalen. I den forreste Gondol stod Kisten, løftet højt op i den smilende Sol, yderst ude i den buede Forstavn.

Hvide Maager kredsede over denne hvide Kiste, hvis Laag var smykket med èn eneste Krans af røde Roser. Langsomt glede Baadene udefter mod Kirkegaarden langt borte i den solglitrende Lagune, som sejlede de i selve Lysets gyldneste Mysterie.

Saaledes var Døden i Venezia.

Guld og blegrøde Roser.

End ikke Døden var der Smerte hos, en sovende Yngling med en Krans af visnende Roser.

Saa rejser Christian Ulfeldt sig med et Spring, og han griber den perlemorsskinnende Stradivarius.

Digitized by Google

Nu Toner! — Toner!

Op og ned vandrer han i det brokadegrønne Gemak, hvor de hemmelighedsfulde Blomster udaander deres Liv i et flygtigt Døgn.

Et eneste Solskinsdøgn, saa Visnen og Død.

De store fligede Kalke gløder Livet ud i Duft, som om de hvide Blomster forbrænder sig selv i berusede Sekunder.

Derude staar hun i Solstriben med de dejlige nøgne Skuldre badede i Lys, og hun har løftet det fløjelsrøde Klenodieskrin, staar nu og trykker det ind mod sit bredtaandende Bryst, lykkeligt smilende.

Sollyn brydes i de tungt nedhængende Diamantørenringe.

Saa spiller han.

„Hvad er mig min Faders Skyld og min Moders Lidelse, hvad er mig mine Sødskendes Smerte og mit Fædrelands Forbandelse? I den sorte Gondol hviler den døde Længsel, lad os ro hende ud paa det solblaa Dyb og sænke hende ned under Skummets hvide Blomster. Alle mit Hjærtes røde Juveler er strøede over den Døde. Jeg vil glemme de strenge Tider, alle Lidelser, den vilde Storm i de brusende Fyrreskove, graa Himle og uvejsomme Bjærge, jeg vil glemme den altid trofaste Sorg. Venus har tændt sine Fakler, hun staar ved Lykkens Brønd og smiler under Diademet. Hun rækker mig sit Guldbæger, Vin, der perler med røde Draaber, Vin, der vækker sød Brynde. Sè, Solen staar

Digitized by Google

paa sin Middagshøjde, lige langt fra Morgenlængsel og Aftenvemod. I mit Blod flyder der Kongers det purpurrøde. Jeg er Fyrste af Norden, kald mig Prins af Danmark. Den skønneste Kvinde hviler i mine Arme og faar mit Hjærte til at gløde, hun vil vise mig Livsens Veje."

Saaledes spillede han.

Og den unge Grevinde lagde sine hvide Arme om hans Hals, kostelig skøn som selve den skinnende Lykke.

— — —

Det var midt ud paa Natten, Luften glødede, han kunde ikke sove.

Saaledes var det altsaa at have Omgængelse med Lykken!

Vilde der dog aldrig komme Storm paa Havet derude.

Kanalernes lumre Pust stod ind gennem de aabne Vinduer, ikke et Vindpust kom fra Lagunen, hæse Skrig og Kaarders Klang lød ovre fra Callerne, og raa Sang skingrede gennem den blytunge Nat, der laa og tyngede over Paladsernes Tage.

Lysene i Sengegemakket med den røde Baldakinseng brændte dunkle og tunge foran de aabne Vinduer, stive og ubevægelige som røde Knivspidser. Ud mod de vældige, øde Marmortrapper stod Tapetdørene paa vid Gab. Bag Sengegardinernes tunge Brokade laa de paa hvide Silkepuder og talte Midnatsklokkernes træge Slag,

Digitized by Google

de aandede af tungt Bryst, deres Elskovs Fakkel ulmede rødgrødt i Vellystens slappe Haand, fra deres Søvn var de lyse Drømme forlængst flygtede. Favn i Favn laa de, stumt glødende, sjælløse.

„Sig mig alt hvad du tænker paa?“ hviskede hun ofte til ham, men han tav.

Selv i den dybe Nat var hun skinsyg paa hans Tanker.

Og igen hviskede hun:

„Sig, at du elsker mig, sig, at du elsker mig.“

Og hun sov igen ind med aaben tungtaandende Mund.

Saa stod han op, tog sin simple sorte Dragt paa, ikke den røde Silkedragt med det hvide Skærfs guldfrynsede Sløjfe, denne udfordrende Prunk, som hun elskede at sè ham i. Han gik ind gennem de store Sale, værnende med Haanden for Lyset.

Lofternes tunge Guld og mørke Malerier vaagnede over ham, de store Mestres skønne Plafonder. Langt borte klang Skrig og Skraal, saa et langt skingrende Hvin, og der blev pludseligt stille.

Men inde fra Gaderne begyndte nu en Mandolins vamle Leflen, og en Skøges raa Stemme fyldte Stilheden med hæslige Syner, og denne Sang blev ved og fik hans Sjæl til at vaande og krympe sig.

Midt i Salen stod han og lyttede til Venus vulgaris' natlige Sang, hans sorte Skygge bredte

Digitized by Google

sig hen over Salens Marmorgulv, al den tunge Pragt over hans Hoved tyngede ham til Jorden, saa hans Aandedræt besværedes.

„Jeg er træt af altings Overflødighed, al Begærlighed dør og kvæles. Naar vi har naaet al den Lykke, vi nogentid tilforn ønskede os, da er Livet at agte ringere end intet."

Saa lukkede han sig ind i Paladsets Bibliotek og faldt i grublende Tanker over Folianternes kølige Bind.

Han tog den læderbundne Seneca ned fra Hylden, bøjede sig over dens strenge Tekst, indtil Morgenen kom.

Saaledes sad han her mangen Nat.

Men en Nat, som han nu sidder her, staar hun pludseligt bag ved hans høje Stol, og i et Spring er hun ved hans Side, og hun griber den tunge Bog ud af hans Haand og knuger den ind mod sit nøgne Bryst, som har hun befriet ham fra en stor Fare.

„Giv mig Bogen," siger han alvorligt.

„Aldrig! aldrig!"

„Giv mig Bogen?" beder han.

Da kaster hun den ned foran sig og tramper paa den med sin nøgne Fod, tramper, saa Bladene brister og flænges.

„Du forraader mig," raaber hun, „har du da et Stenhjærte i Brystet, hvorfor sidder du her, jeg vil sè, hvad der staar for mærkelige og tænkværdige Sager i dine Bøger — slip mig."

Hun sèr skøn ud, som hun staar dér, det

Digitized by Google

blegrøde Bryst bølger, hendes Hænder er knyttede.

Han vil favne hende, men hun vrister sig ud af hans Arme, hun hulker hæftigt og løber paa de nøgne Fødder over Fliserne mod det store Vindue ud imod Kanalen.

Saa holder han hende i sine Arme.

Hendes stærke Vrede fryder ham.

„O! du elsker mig intet, og du har aldrig haft anden Sorrig eller Tanker end at søge din egen Glæde."

„Agnes Elisabeth!"

„Nej — nej! svar mig alene herpaa, hvad er det du sidder her og læser, mens jeg tror, du sover ved mit Hjærte?

Han nævner hende Bøger og Titler, og hun smiler forsonet.

„Hvilken af alle disse Bøger er den kosteligste af dem alle?" spørger hun og lægger sine Arme om hans Hals, „vis mig det skønneste af alle dine døde Klenodier."

Da henter han det kostelige og sjældne Haandskrift af Petrarcas „Rime" med varsomme Hænder, og han rækker hende Bogen med de svære Guldspænder, denne Bog, der er ham kær som hans egen Sjæl.

Hun smiler og tier.

„Og hvis du nu en Dag mistede mig, vilde denne skønne Bog og alle de andre kunne erstatte mig?"

„Du bedrøver mig, Agnes Elisabeth, men det

372633 Digitized by Google

maa du vide, at denne skønne Bog, du dér holder i din fine Haand, har en Sjæl som et Mennesk' har det, en skøn Sjæl, som jeg elsker og tilbeder."

I samme Nu har hun aabnet Vinduet.

Hun løfter den kostelige Bog og lader den glide ud over Stenkarmen.

Han vil gribe den, men forsent, han flænger kun hendes hvide Natdragt under sit voldsomme Greb.

„Bort — bort!" alt hvad der stiller sig mellem dig og mig," skriger hun.

Han vredes over hendes dristige Mod.

„Kvindetant! Børneværk!"

„Saa højt elsker jeg dig, jeg kunde intet anderledes, kald det saa kun Kvindetant."

Hendes Trods ægger ham.

„Men vèd du, det er en ganske uhørlig Gerning, den dyrebare Bog, det var!"

„Jeg vilde kunne ofre alt for din Skyld, var det end det kæreste, jeg ejede."

„Hvorfor gør du saa ilde imod mig, du har ramt mig i Hjærtet?"

Hun fortrød bitterligt nu sin onde Handling, og hun kunde have Lyst til at ofre noget ret kært og skønt, for at han kunde tro hende.

„Du siger," sagde han bittert, „at du vilde ofre, det kæreste du ejer for min Skyld, men jeg skal sige dig, hvad du nødigst af alt vilde ofre."

„Nu — saa sig det da."

„Kærest af alt er dig dine røde Smykker,

Digitized by Google

dine Kæder og Juveler, alle dine funklende Diamanter, og ikke ét eneste gyldent Led af en Lænke vilde du ofre for min Skyld."

Da løsner hun sine funklende hængende Diamantørenringe, skyder dem ud paa fine Guldtraade, løfter de glimrende Smykker højt i sin Haand og lader i samme Nu Klenodierne flyve ud over Stenkarmen.

„Mit Offer," jubler hun, „mit Offer."

Han slynger Armene om hende, pludseligt, ubændigt, og hun hvisker ham ind i Øret:

„Sig saa ej, at jeg intet elsker dig."

— — —

De spiste paa Loggiaen.

Solen faldt gennem grønne Vinblade.

Over Bordets mørkeviolette Fløjelstæppe laa den hvide Dugs gennembrudte Arabesker, ned over var der strøet med persiske gule Roser og Centifolier, der tabte deres blegrøde Blade omkring slebne Skaaler og vingede Pokaler, der rødmede som Havets rødblaa Meduser.

De sad paa høje purpurhyndede Stole, lutter unge adelige Mænd og Kvinder.

Pager løftede i højtoprakte Hænder guldflettede Kurve med gule duftende Ananas og rødt kærnede Granatæbler.

Lutter leende unge Ansigter over hvide Pibekraver, og sorte Silkekapper og hvide Atlaskeskjoler ned langs det festlige Bord.

Over Bordet var spændt en Himmel af rødt

Digitized by Google

Fløjel paa gyldne Stænger, og der blev den hele Tid musiceret paa de lifligste Instrumenter.

Skinnende af Lykke sad den unge Grevinde dér for Bordenden og lyste i sit forgyldte Atlask, al denne skønne Ungdom og Latter, denne søde Duft af Oleander og Vin.

Men han, der sad ved hendes Side, havde melankoliske Øjne.

Hans Hjærte drømte om Danmark.

Da rejste den unge Greve fra Verona sig dernede ved Balustraden, og han løftede sin vingede Pokal højt op i det vinløvgrønne Sollys, og med sin røde smilende Mund raabte han:

„Leve Prinsen af Danmark og hans unge Gemalinde! Vivat for Prinsen af Danmark og hans synderlig kongelig Gunst og Naade!"

Fløjter og Giger tonede, og alle rejste de sig, Venezias unge Adel, og begejstrede istemmede de Skaalen for den tavse Prins, der sad dér fremmed og énsom i den gyldne Klynge.

Pagerne strøede nu med Roser, og i en lang Kortége gik man, Par efter Par, ned ad den buede Marmortrappe. Baad efter Baad gled Gondolerne frem foran Trappen, Par efter Par steg de ned, mens de sorte frynsede Tæpper slæbte gennem det glasgrønne Vand.

Og nye Baade gled frem, mens andre langsomt skød ud efter i den tavse Kanal, under Latter og Toner og lange regelmæssige Aareslag.

Ud paa Lagunen vilde de for at sé Solnedgangen.

Digitized by Google

I den forreste Baad sad den unge Grevinde og Mesteren fra Bologna, den berømte Maler af Caracciernes Skole.

De gled Maria della Salutes Kuppel forbi og nu Doganen, og dér dukkede Dogepaladset frem, blegrødt som Koral med tændte Kroner i Raadets store Sal.

Meduser steg og sank i det grønne Vand, Baadene vuggede sig stille fremad helt over mod San Giorgio Maggiores aftenrøde Ø. Kirkernes Klokker klang fjærnt og nær, helt ude fra Giudecca kom der sølvklare Kim, fra Giovanni e Páolo, fra San Giorgio dei Greci's røde Campanile, og langtborte fra San Simeone, hurtige klingre Sølvklokker, Kor efter Kor, Sølvhymner, mens Solen allerede laa under Havet, og store agatrøde Skyer med violette Rande lejrede sig over Lagunen, der flammede det røde Skyguld tilbage i sit Spejl.

Fra Palazzo Contarinis Haver naaede en sød Blomsterduft helt ud til Baadene. Duft fra alle de blomstertætte hvide Akacier, der dryppede deres Blomsterklaser ned over Muren.

Længere udefter sejlede de.

De unge Kvinder lo med friske røde Læber, de gemte sig helt ind under det sorte Gondoldække, de kølede deres hvide Hænder i det rindende Vand, langt tilbagelænede laa de paa Hynderne og lod de unge Kavallerer fremsige ømme Madrigaler og klingende Sestiner, mens de hvide

Digitized by Google

Bologneserhunde bjæffede og ringlede med deres Bjælder. Vers om Ariadne og Bakkus, Endymion og Artemis.

Hvide Fjer bølgede paa røde Hatte, og Dagens sidste Guld vristede matte Lyn ud af brede Diamantspænder og Rosenstenssløjfer paa de stive Silkekorsetter.

De kom Havet nærmere og nærmere.

Bunden sank under Baadenes Køl til mørkegrønne Dybder, Skove af Alger rakte deres svajende Grene op gennem Lagunen, hvorover de sidste Klokkers Genlyd flød bort som et langt hendøende Suk.

„Sé dér er Stjærnerne, Donna Elisabeth."

Mesteren fra Bologna pegede ud imod Himlen, hans mørke dybtliggende Øjne søgte hendes, deres Øjne hvilede i hinandens, mens de talte om Stjærnerne og om Planeternes skadelige Indflydelse paa Menneskers Sind.

„Thi I véd vel, Donna Elisabeth, der er iblandt Planeterne tvende Slags Influentser, én, der er Aarsag til den yderste Fordærvelse og Undergang, og én, der kan bringe den højeste Lyksalighed, som et dødeligt Mennesk' i denne Verden kan vederfares."

Men hun lo højt og længe og sagde:

„Hold mig intet saadan Tale for, alle himmelske Influentser ere falske, og et Mennesk' times ikke anden Lyksalighed end den, han vederfarer sig selv."

Digitized by Google

„Men tror I da heller intet, Donna Elisabeth, paa den Art Magnetstene, der drager Hjærter til sig?“

Hun syntes, at Stemmen lød skalkagtig; og hun gemte sin Haand, hvor slig en Magnetsten var indfattet i en Ring.

Havde han sét Ringen?

Han rykkede hende nærmere, Skumring bredte sig over Lagunen, Lanterner tændtes rundt om paa Baadene, en Havbrise kom strygende og krusede Fladen, der sitrede, som løb der Kuldegysninger hen over den.

Saa mærkede hun hans Arm om sit Liv, og deres Læber mødtes.

Baadene gled nu stille sammen i én stor sort Klynge, munter Tale lød fra Ræling til Ræling. Kavallererne hjalp Damerne det hvide Hermelinspelsværk hen over de nøgne Skuldre, røde Lamper tændtes i Stavnene, langsomt, i en stor Bue gled Selskabet tilbage mod Piazettaens Porfyrtrapper.

Byen laa svøbt i Taage og Røg, fra Gyder og Smøger, fra Tage og Skorstene kvalmede Røgen frem og slog straks ned i den lumre Luft. Rundt om paa Trapperne sad de tyrkiske Købmænd og røg sindigt af lange Piber, og i Arkadernes Spillehuse larmedes der lydt over Terningspillene.

Alle San Marcos Duer sad i en lang Række oppe under de gyldne Bronzeheste, og Vimplerne

Digitized by Google

paa de slanke Master hang dorske uden at røre deres lange Flige.

Havbrisen naaede ikke Byen, og Heden tog til.

Det var en saadan Aften, hvor selv Mandolinerne tier, og hvor mangen en Gondol glider frem foran Kirkernes Portaler.

Den stille Messe i den beruste Nat.

Alle Sanser er trætte, alle Hjærter hulker og længes og vansmægter efter Renhed, drages imod den kyske Gudsmoder med sit uberørte Legeme, Venezias eneste ubesmittede Kvinde. Alle de trætte kaster sig foran hendes Altre paa de kolde Fliser, og hun smiler bag Altrets Lys med sit blide, alting tilgivende Smil.

Hellige Gudsmoder! hør os!

Hendes unge Øjne er saa store, saa dybe og rolige, aldrig mørknede Begæret denne evigt benaadede Kvinde, hun er alle Hjærters Drøm, Drømmen om den Rose, der aldrig udfolder sig helt og aldrig visner.

Denne Kvinde drager Venezias unge Mænd ved Nattetid, naar de rejser sig fra Kurtisanens brede Leje og føler Lede.

Deres Hjærter attraar at skrifte for Madonna alle Fru Venus gyldne Synder. De tilbeder hende og kysser ydmygt denne ubeskrevne hvide Pande, denne Pande kysser de i sønlig Ærefrygt, som en Søn kysser sin unge Moder. Og hun kender alle Elskovens trætte Børn, hun mindes, som langt borte i Drømme, Nazareths Ungdom i de

Digitized by Google

grønne Vinhaver, naar Vaaren steg ned fra Bjærgene.

Hun mindes sine unge Veninder og ihukommer deres unge Elskov. Derfor kroner Jordens Ungdom hende nu med Stjærner, og i hendes mørke Øjne sér de Mildhed og Tilgivelse.

Der var i Kirken Frari et underskønt Mariabillede malet af en stor Mesters Haand i en højt benaadet Stund.

Foran dette Alter knælede nu i den stille Midnatstime Christian Ulfeldt, og hans Hjærte drømte om Agnete. Han havde sét den Elskov der tog til at spire mellem Agnes Elisabeth og Mesteren fra Bologna, og han havde vaandet sig, thi han vidste, hvor skuffet hun var i sin Kærlighed, og han skjulte ikke længer for sig selv, hvor træt han var af hendes altid aarvaagne og skinsyge Begær.

Hans trætte Hjærte bad om, at Havets stærke Strømme vilde bære den døde Venus' Lig langt ud paa Dybet, dér hvor hun i Tidernes Morgen fødtes af Havets Skum.

„Lad hendes hvide Legeme rives bort i den sorte Malstrøm, saa det røde Haar spredes paa Bølgerne som Ildluer. Se, Havet har igen Gudinden, den havfødte er vendt tilbage, og hendes kolde Lemmer opløses i Skum!"

Han lukkede sine Øjne, blændet af Alterlysene, og han syntes at sé, langt ude paa Havet, en Blomsterstængel løfte sig af det døde hvide Skum. Den løftede sig højt op over den

Digitized by Google

kogende Brænding, helt op over Skyerne i Himlens stille Blaa, der spredte den en hvid Blomst ud, en Skumblomst med gyldne Støvdragere, der bøjede sig ned over Jorden.

Paa denne Blomsts hvide Blade stiger en ung Kvinde ned fra Himlen.

Madonna over Bølgerne.

Og den døde Venus er for al Evighed lagt under hendes Fod som en Skummets Blomst.

Da glattes Havet og bliver stille, og Maanens tynde Sølvring glider op over den rosenrøde Synskres.

Verden drømmer.

Stjærnernes hvide Rosenknopper lyser i Himlens Haver.

Madonna paa Bølgerne!

Saaledes sang en Hymne sig frem i Prinsen af Danmarks trætte Hjærte.

Aldrig blev han Fru Venus Slave!

Se, da stod Længslen paany ved hans Side, han pressede sine hede Hænder mod sine bankende Tindinger, der var Vinger om ham paany, og hans Sjæl fandt Ro.

I lange tavse Rækker stod Alterlysene foran det skønne Billede.

Hen over Bølgerne kom hun vandrende, de trætte Hjærters Gudinde. Omkring hendes unge Hoved laa et Morgenskær af en evig Drøm.

Hele hans Væsen var igen en brændende Higen, et skælvende Tungsind, hans Hu randt paany saa vide. Alle de gyldne Dage i Venezia

Digitized by Google

spredtes som Avner for Vinden, han havde været som én, der havde haabet at udlede Livets fine Guld af Havets Skum.

Som alle Venezias unge Mænd kom han nu til Madonna.

Og han talte til sit eget Hjærte.

„Jeg vil gaa til Agnes Elisabeth, og jeg vil give hende at vælge mellem ham og mig. Og jeg vil sige, elsker du mig, saa følg mig langt bort til Norden, dér hvor der er Kulde og Svig og Uret, men ogsaa Kamp.

Vil du styrke mig, vil du hjælpe mig til en Daad, for at hævne den Dødsens Uret min Fader og Moder har lidt.

Vil du gaa strenge Dage i Møde ved min Side, saa véd jeg, at du elsker mig, vil du hjælpe mig at raade Bod paa Viljens Sygdom? Mit Liv tilhører ikke mig selv men en Hævnens Daad. Agnes Elisabeth, vil du for min Skyld glemme det gyldne Venezia?“

Digitized by Google

IX

Altid stod hun nu paa Loggiaen og saa' langt nedover Kanalen mod Mesterens Hus, og hun sukkede, som om Lykken havde glemt hende. Altid stod hun nu saaledes og spejdede og stirrede og aandede tungt af det yppigt formede Bryst, hendes Øjne skinnede, hendes yppige, røde Mund brændte. Hun havde farvet sit Haar og sminket sin Kind, og hendes flammende Brokadeskjole duftede ramt af stærke Essenser. Inde i det dunkle Gemak vidste hun, at han sad og betragtede hende med tungsindige Øjne. Hun valgte med Flid skønne Stillinger, dér hun stod, men hendes Tanker gjaldt ikke længere ham.

En Aften havde hun været i Mesterens Hus.

Alle hans unge Elever modtog hende med Frydeskrig som en ung Dronning.

Mesteren havde været stum af Bevægelse, Lærred paa Lærred blev spændt ud med feberagtig Hast, under lydløs Tavshed, omringet af Elevernes Skare, tegnede han de løse Omrids til hendes Billede.

Digitized by Google

Hun stod paa Vinduets Forhøjning og lyste mod den blaa Himmel med sit lykkelige Smil.

Der var saa stille i den store Sal som i en Kirke.

Og én for én gik de unge Mænd, stille, hen til deres Staffelier, og med frygtsomme Hænder og glødende Blikke søgte de at gentage Mesterens Værk.

Pludseligt, som i Fortvivlelse, havde han flænget det paabegyndte Billede, og hun havde følt hele hans stumme Smerte som den højeste Henrykkelse i sit Liv.

Nu hun stod her paa Loggiaen, nød hun sin store Triumf, og hun greb en liden Strengeleg og fik Strengene til at klinge.

Christian Ulfeldt lyttede til denne Toneleg, og det vidste han, at disse Melodier ikke gjaldt ham.

Høsten var kommen, Vinløvet brændte hektisk ned over de hvide Mure, ildrødt Løv plettede den havgrønne Lagune.

Violette Skyer drev over Himlen, Havet derude bag Lido havde stærke Røster, der kom noget vældigt over Hav og Himmel.

Paa Altanerne sprang Aarets sidste farveprangende Blomster ud i hidsige Farver. Svalerne drog bort i kvidrende Sværme, paa alle Tage og alle Altaner sad de i lange hvidblaa urolige Rækker.

Men aldrig havde de to her paa Loggiaen

Digitized by Google

været hinanden saa fjærne, som nu da Høsten strøede med sit røde Løv.

En Aften klang brusende Sang op imod dem.

Ung, begejstret, strømmende Sang.

Jubel! Jubel!

Mesteren fra Bologna og alle hans unge Elever bragte den fremmede unge Grevinde en Hyldest i Toner.

Christian Ulfeldt gemte sig bort i Skyggen, og lod hende staa dér alene, som en Dronning der viser sig for sit begejstrede Folk.

Hun mærkede, at han gik bort fra hende, og hun syntes, at han gled langt bort, som ind i en dyb Skygge.

Alle Tonerne var hendes, alle Ungdommens Hymner, alle de røde Faklers Flammer, alle de hede Drømmes Ild og Begær, alle Skønhedslængslers Brusen, hun var i denne røde høstlige Aften Venezias Dogaressa og Dronning.

Ganske ene syntes hun, at hun var i dette store øde Palads, der kom en Ensomhedens Skræk over hende, og hun skyndte sig ned over de store Marmortrapper.

Hun snublede i sit gyldne Slæb, hun tog sig til sit bølgende Bryst, den hvide Rose faldt af hendes Haar, hun næsten løb al denne jublende Ungdom i Møde med udbredte Arme.

Sangen bruste og flammede i den dunkelrøde Aften.

Paladset havde tusinde Ekkoer.

Hendes Blod brændte, hun maatte støtte sig

Digitized by Google

til den hvide Statue, da hun naaede den kolde Vestibule, hvor Mørket lejrede sig i alle Kroge.

De store Porte ud imod Kanalen var stængede.

Hun hørte Vandets dumpe Sug mod Trapperne derude.

Hendes Hjærte var ved at sprænges, som flygtede hun ud til Livet med al dets rige Lyst.

„Se, her er jeg, her kommer jeg, tag mig med, tag mig med!"

Hendes Øjne fyldtes med Taarer.

Et Øjeblik vaklede hun.

Den sorgfulde Prins af Danmark, pludseligt følte hun Medlidenhed, hun ynkede ham, hun droges paany tilbage fra sin Flugt, hun vilde vende om, søge ham op i de mørke kølige Gemakker, hvor han grublede over sine Bøgers Visdom.

Men saa var Ensomhedens Angst der paany.

Hun lagde sine nøgne Arme op imod den stængede Port, Sangen derude bruste, som tonede Staden.

Da hørte hun hans Trin paa Trapperne bagved, pludseligt stod han ved hendes Side.

Mørket laa om dem, den øde Vestibules Kulde fik hende til at ryste i Feber, men ind gennem Portens Fuger glødede Skæret fra de røde Fakler.

„Hvad vil du mig, lad mig ene," hviskede hun under strømmende Taarer.

Han greb hendes Haand og ikke blidt.

Digitized by Google

Hendes Hjærte fyldtes med Had.

„Kom," sagde han med sin dybe indtrængende Stemme.

Hele hendes Legeme skjalv af Hulken.

Hun vred sin Haand ud af hans, klyngede sig op imod den stængede Port.

Mørkets Mulm var over dem, de hørte kun hinandens Stemmer, naar Sangen tystnede.

Bitre Ord flød fra hendes Læber, hun var i den højeste Hjærtens Angst.

„Dræb mig da, men saa dræb mig da! men du tør det intet, thi du mangler Mod og Mandshjærte i Brystet. Hvorfor søger du intet et Kloster op, du, med dine Bøger og forborgne Tanker. Gud véd, hvad stor Glæde der vel var ved mig, siden du intet den Gang kunde lade mig i Fred. Hvorfor svarer du mig intet, du tavse Mand?"

„Agnes Elisabeth, véd du og, hvad du taler?"

„Hvorfor stænger du denne Port? Bild dig ikkun intet ind, at du kan skræmme mig længer, ingen skal komme mig til at vige en Fod! Du giver for, at du hjærtelig elsker mig, men du piner mig, du piner mig grusomt, jeg taaler det intet længer!"

Da hørte hun hans Stemme derude, og Sangens Ord naaede hendes Hjærte:

„Paa Kirkens Korstol laa Skønhedens røde Rose, røde Draaber faldt fra dens Blade, thi den havde saaret sig selv, det var Skønhedens blodige Rose. Den Blomst blev plukket i Tidernes Morgen ved Paradisets Port af den yngste af alle

Digitized by Google

Engle. Aftenstjærnen glimrede i det dybblaa Firmament. Da tabte Englen Rosen. Den glødede bort gennem Æteren. Den dalede over Jordens grønne Stier. Et Barn fandt den, og gav Madonna den. Barnet gik til Kirken og lagde den i den høje Korstol. Kun Hjærter der elsker den himmelbaarne Skønhed kan sé den underfulde Rose, dens Blade brænder som Rubiner i Aftensol. Giorgione har sét den, og Palma og Tiziano, derfor brænder deres Kunst med hin hemmelige Rosenglød. Mine Øjne saa' aldrig Skønhedens Rose før nu. Hvem skylder jeg denne Naadens Stund? Hvem gav min Kunst Skæret af Gyldenglans? Spørg Aftenstjærnen i det dybblaa Firmament, spørg den yngste af alle Paradisets Engle."

Saaledes sang han.

Og Sangen derude blev fjærnere og fjærnere, nu kun som i Drømme.

Mørket var dybt i det tavse Palads.

Da knælede den unge Grevinde foran den stængede Port under skælvende Taarer.

— — —

Det var Høst.

Store Flokke af vilde Svaner fløj i Aftenrøden.

De stod ved Paladsets Vinduer og saa' dem flyve bort over Havet.

Himlen var som opløst i Melodier, et lysende, tonende Hav, store gyldenstævnede Skibe laa ved Doganen med alle Østens brogede Rigdomme.

Digitized by Google

Der kom en Duft over Venezia fra Indiens fjærne Palmedale og fra det yderste Østens klokkeklingende Haver.

Ogsaa Havet havde sin Høst, de røder Alger flød nu i Vandfladen som ildfarvet Haar, der spredtes paa Bølgerne.

De to her ved Paladsets Ruder tav over deres Tanker.

De saa' Kanalen dernede farves som Blod af de røde Alger.

„Elskoven har berøvet mig min Sjæl," lød hans hemmelige Tanke. Og i hendes Bryst skreg Stemmen:

„Bryd mit Hjærtes røde Blomster, inden Døden strækker sine Hænder ud."

„Hvi grunder du saa dybt?" spurgte hun efter en lang Tavshed.

Han tav, trykkede sagte hendes Haand.

„Hvad tænker du paa?"

„Jeg tænker paa min landflygtige Slægt og paa min Moders Smerte."

„Din Moders Smerte," gentog hun forundret, og mindedes pludseligt sit eget fortabte Hjem og blev blødende rød.

„Jeg vidste det, mig tænkte du intet paa."

Han blev vred over Tonefaldets skærende Haan.

„Du har saa ringe Aarsag til denne daglige Anklage imod mig, at det vilde være en Daarlighed, om jeg svarede dig derpaa."

„Du elsker mig intet, sig det kun," skreg

Digitized by Google

hun, „men lad mig lide, alt hvad lides kan. — Din Slægt tænker du paa! Jeg havde ogsaa en Gang en Fader, og ham forlod jeg for din Skyld! Men du har ført mig over en stenet Vej, har du, og noksom har jeg nu lidt under dit syge Sinds Magt og Styrke, svag og raadvild og blødhjærtet som du er. Nu, saa rejs til din Moder og del hendes Smerte!"

„Og du vil intet gøre mig Følgeskab, nu jeg rejser imod Danmark?"

„Nej!"

„Hvor er dog dit Hjærte, Agnes Elisabeth, langt fra det din Mund taler."

Han saa' paa hende, hun lignede selve Attraaens Præstinde, hendes Øjne, hendes Mund, ja, hun var som selve det hede Begær.

Hun vilde, at den Mand hun elskede, altid hvilede i hendes Arme, altid betroede hende hver den inderste Tanke, hun vilde drage hans Livstraad mellem sine fine Fingre og knuge hans røde Hjærte i sin hede Haand. Hendes Alter stod i en Skov af blødende Blodbøge, hvor Himlen altid var rød og aldrig overdugget med milde fjærne Stjærner.

Hun anede end ikke hans Drømmes Sølvnat, og vidste ikke, at Smerten, som en sort Fugl, var fløjet mod hans Hjærte og havde saaret det dybt med sine blodige Kløer. Hun kendte heller ikke hine Haabets blide Morgenenge, hvor hvide Blomster stod med bøjede Hoveder i et uendeligt Stille.

Digitized by Google

Hun havde lænet sit Hoved op imod sit skønne Billede, det Billede som Mesteren fra Bologna havde malet som i en Erindringens Ekstase, og som han havde sendt hende som en ydmyg Tak for én Times Møde.

Han havde malet hende som en Drømmenes Muse, med en dunkelgrøn Laurbærkrans omkring det rige Haar. Blikket var vendt opad, som saa' det ind i et fjærnt blaanende Drømmeland, hvor lyse Strømme stille flød mellem sorte Cypressers Skove. Bag hendes Hoved glødede brændende Skyer som et Palmyra i Flammer. Der var over dette blege beaandede Ansigt et Sjælens Lys, som lyttede hun ved usynlige Verdeners Porte. En Drømmenes Genius fra en fjærn og lykkelig Ø.

Hvor han maatte elske hende, han, der havde sét og malt hende saaledes.

Christian Ulfeldt elskede dette Billede, han kunde sidde i Timer og fryde sine Øjne over dette en ung Mesters Værk. Naar hun fandt ham siddende saaledes, hensunken i Drøm og Betragtning, følte hun sig skinsyg paa Billedet og stillede sig mellem det og ham.

Da saa' hun, at der ligesom gled en Sky hen over hans Ansigt.

Hun vrededes paa Mesterens Værk og gik bort, glødende af Harme og Skinsyge.

Den Dag smykkede hun sig rigt og kosteligt i sit gyldne Atlask med de guldindvævede Blomstergrene. I sine Øren hængte hun tunge Perle-

Digitized by Google

draaber, over sin Pande lagde hun den fine Guldsnor med én enkelt funklende Diamant. Hun buklede sit Haar og lagde den hvide Nerieblomst ind i sin Fletning. Hun badede sit hvide Bryst og sine ringfunklende Hænder i levkøjduftende Essenser.

Saaledes smykket stillede hun sig bagved hans Stol.

Som han sad dér, kunde han se hende i det blanktslebne Spejl.

Hun lagde sine Hænder paa hans Skuldre, ventede at han skulde vende sig om, styrte sig foran hendes Fødder, berust af hendes gyldenduftende Dejlighed.

Men hans Øjne hvilede ufravendt paa Billedet. En Gang imellem saa' han over imod Spejlet, og hans Blik dvælede ligesom sammenlignende.

Atter hviskede det i hans Hjærte:

„Hvor han dog maa elske hende."

Aftenens Skygger begyndte at falde i det dunkle Gemak.

Spejlets Billede døde i Skumring, men et sidste gulblegt Dagskær laa over Maleriets glødende Farver.

Stilheden var dyb.

Han hørte ikke det dæmpede Brus af det gyldne Atlask, da hun stille, Skridt for Skridt, seende sig tilbage, gik bort over Marmorets Fliser.

Kun som i en Drøm hørte han Fodtrin ude paa de tonende Trapper.

Digitized by Google

Saa igen Stilheden.

Og nu vaagnede han af sine Tanker, lyttede.

Der var Stemmer langt borte, hurtige Stemmer.

De store Porte i Vestibulen klang op gennem Paladset.

Han rejste sig.

Den hvide Nerie laa, hvor hun havde staaet bagved hans Stol.

Der kom en Angst over ham.

„Agnes Elisabeth," raabte han, „Agnes Elisabeth, hvor er du, svar mig, om du kan høre mig!"

Men kun Stilheden og langt inde fra den mørke Sal Ekkoet af hans Stemme.

Igen raabte han, og løb hurtigt ind gennem Salene.

Tomhed, Tavshed, Øde.

Der kom en Fortvivlelse over ham.

Han næsten sprængte Sovegemakkets høje Fløje fra hinanden.

Hendes Juvelskrin, hendes Vifte og Spejl var borte, og Mandolinen og alt, alt hvad hun havde elsket.

Han løb ud paa de øde Trapper, spejdede.

Der laa hvide Roser ned over Trinene, Roser fra de store Vaser, Roser som efter en Ligfærd.

Da anede han alt.

Og altfor trist til Graad gik han med sænket Hoved ned over den blomsterstrøede Trappe, som fulgte han sin egen Lykkes Baare.

Digitized by Google

Portene stod aabne ud mod den sorte Kanal.

Gondolen laa ikke lænket ved den høje Pæl.

Han vidste nu, at han havde mistet hende for evigt.

Hun var hos ham, der ventede hende.

Længe stod han og stirrede ud over det sorte Vand.

I Paladsernes stumme Pragtrækker var Lys tændte, og langt borte i Mesterens Hus brændte der festlige Lamper i den store Sal.

Han løftede sit taareblændede Blik mod det fjærne Lys, saa saa' han op mod de evige Stjærnebilleder og Maanens blege Lystaage.

Maanen hang over Byen, som var det Tidens Segl, der ventede paa Høstens Flor.

Han følte sit Hjærte nøgent og blodigt af Smerte.

Stille hviskede han ud i den stumme Nat:

„Du bære Jordens Blomsterkrone paa dit unge Hoved, jeg Tornekronen."

Og bag ved hans Skulder stod Længslen paany.

Digitized by Google

X

Prinsen af Danmark var atter hin ensomme ukendte Fremmede. Langt borte laa Venezia i sin sløve Guldrøg, dorsk paa sit Leje med den guldblaa Paafugl ved sit Hovedgærde.

De strenge Bjærge laa atter imellem, Himlen sortnede af Sneskyer, Jordens varme Blod frøs og stivnede, højt oppe over den sidste Fyrreskov laa de kolde Rigers hvide Gru med Klippevægges Svimmel og hvide Afgrundes blændende Glans, mens Sneen faldt og faldt i den blændende Ørken.

En Nat naaede han Hospitiet.

Helt oppe under den evige Snes Tinder var han nu, bagved Munkenes Refektorium fik han et kalkhvidt Kammer udover Afgrunden, og gennem hvide Dage og hvide Nætter faldt den straalende Sne, dybt ned i de vilde Fjældkløfter og over Gletscherens hemmelighedsfulde Kulderiger. Den bitre Kulde sved som hvid Ild ud fra de iskolde Klippevægge, hvor mægtige opalblaa Istappe, som brudte Bræmmer af Søjler dannede en Forgaard til Dødens og Søvnens ukendte Paladser. Her-

Digitized by Google

oppe var Dødens kolde Riger i et evigt Stille og en evig Renhed, under flammende Stjærner og den rosenrøde Aftenskumring, mens de mægtige Kæder og Tinder slog Kreds om Riget med mørke Vinger.

Ene var han her, hvor den hvide Ligsten for evigt var lagt over Sommerens døde Hjærte. Hvast som et skarpt Sværd saarede Naturens bitre Ufølsomhed hans ensomme Sjæl, der var hverken Hjælp hos Bjærge eller hos Stjærner, hverken i Afgrundene eller paa Tinderne, heroppe tog ikke Jorden sine Børn i Favn.

En Nat stod han tæt ude ved Afgrunden.

Alt hvad et dødeligt Hjærte kunde lide, led han den Nat.

„Du har villet Lykken, derfra stammer din dybe Smerte, du har villet Nydelsen, derfra udspringer din Kval. Men er Lykken Venezias Brynde, saa heller dette kolde Riges stumme Glemsel."

Da hørte han Munkenes Sang i Hospitiet.

„Soli Deo gloria."

Sangen blev ved at lyde ud i Natten fra Klosterkirkens oplyste Kor. Over ham og under ham var Afgrunde, Guds Stjærnedyb og Satans Jordlivsdyb.

Manede denne Sang ham til at blive ved Livet?

Stod hans Moder nu i denne Nat ved hans Side, vilde hun gribe ham med sin strenge Haand, og hendes Stemme vilde lyde:

Digitized by Google

„Søn! Livet er intet subtile Tanker over Døden, men udfra kraftige Beslutninger udgaar Livet! Befri dig selv i store Handlinger og Beslutningers Daad, Døden er der ingen Ære hos, saalænge Livet kalder dig til Kamp! Vogt dig for altfor subtile Tanker, de æde omkring sig ligesom Sygdomme. Søg intet efter Lykken, thi den faar ingen fat paa, uden den som hænger ved hende. Lad Sværd blinke i din Haand! Beskik saa dit Liv og Levned, at du altid handler, saa er den bedste Del af dig i Sikkerhed, thi jeg vil heller, at du skal have mangt et Onde, end at du skal blive syg paa din Vilje."

Han saa' Moderens vældige Skikkelse i Mørket ude over Afgrunden.

Et eneste Skridt kun, og han havde Ro.

Og atter Munkenes Sang.

„Sursum corda — sursum corda!"

Da var det som om Afgrunden under ham pludseligt fyldtes med røde Flammer, de snoede deres Tunger sammen til et Bolster, hvor hvide Kvinder strakte deres nøgne Lemmer, som Skum, der fraadede over rød Tang. Der kom en hed Duft som af Tubaroser og Granatæbler, og vild Latter klang fra Dybet.

Da saa' han igen Moderens strenge Skikkelse, og hun raabte som i Angst:

„Bolstrene brænder! Kast dig ikke derned, Bolstrene brænder!"

Der kom en berusende skøn Klang af Venezias Mandoliner og gyldne Strenge, og langt borte

Digitized by Google

Agnes Elisabeths melodiske Latter, og han bredte sine Arme ud over Dybet.

Liflige Ord og hede Sukke og lokkende Mumlen kogede i Afgrunden, røde Farver boblede og randt fra Fjældsiden, rige Dufte døvede Luften.

Men Stemmen ovre i Mørket blev ved med sin Raaben.

„Bolstrene brænder — Bolstrene brænder!"

Da gjorde han Korsets hellige Tegn.

Flammetunger føg i Vejret som røde Springkilder i svimlende Hurtighed, den hvide Legemsfraade forsvandt med lange Skrig, og Natten tonede af hellig Sang.

„Ave Regina coelorum — Ave Domina Angelorum."

Han brast i Graad.

Da mærkede han en Haand paa sin Skulder, det var én af Klosterets Munke, der havde søgt den Fremmede paa Bjærgene. Munken løftede sin Lygte op mod hans Ansigt, og han saa', at her stod et Menneskebarn i stor Sjælevaade.

„Guds Fred" sagde han med sin blide Stemme.

De gik sammen til Klostret, hele den Nat sad de to i den tavse Celle og talte om Livet og Livets strenge Kaar, mens Stormen gik over Bjærgene med forrevne Vinger.

Naturens øde Chaos var over dem.

Lyset fra den høje Stage faldt over Munkens Ansigt. Han havde naaet Støvets yderste Grænse, hans Øjne vidnede om den Fred, der overgaar al Forstand.

Digitized by Google

Om Gud talte han.

„Der findes intet Liv, uden det der fuldkomment finder Hvile i Gud," sagde han. „Søg Livet i den fuldkomne Hvile i ham. Vi er alle under Syndens Lov, frygt derfor al Handling, fra hver en Handling udgaar evige Følger. I skulde blive her hos os, thi der er intet udi Verden at vinde, men alt at tabe, kun i Hvile er der Samfund med Gud."

„Jeg har en Fader og en Moder, der lider svar Uret, og jeg skylder dem Oprejsning. Vil I have, at min Vilje skal være afmægtig udi Sager som Æren og Pligten angaar, jeg, der skal føre Uret for en Dag og til Lyset?"

„Intet udi Verden sker uden hans Vilje og Ja."

„Jo — jo! Alt det onde sker, fordi vi undlader at ville. Lær mig at handle!"

Da rejste den gamle sig.

„Et Mennesk' skal aldrig sætte sig mod Uretten, Gud hører Hævnen til."

Men Christian Ulfeldt sprang op, og hæftigt raabte han:

„Nej, Mennesket hører Hævnen til!"

Hele hans Sjæl var paany hos Moderen.

Da rakte den gamle sine visne Hænder ud imod ham, Taarer blændede hans blide Øjne.

„Alt hvad jeg kan gøre til Eders Velfærds Befordring, det skal jeg gøre, hvis I vil love mig aldrig at hævne, hvad Uret der end er vederfaret Eder og Eders Slægt."

Digitized by Google

Da følte Korfits Ulfeldts Søn for første Gang en Streng spændt i sit Indre, hans Hænder knyttede sig, hans Hjærte svulmede.

„Og hvad vilde I kunne gøre til min Velfærds Befordring?"

„Bede for Eder. — Bede uafladeligt, hver Nat naar Stjærnerne tændes, og hver Morgen, naar Sol staar op over Bjærgene, at Sauls urolige Melankoli intet skal berøve Jer hver rolig glædelig Stund og Guds Aand forlade Eder."

„Og om I bad indtil Stjærnerne, det vilde kun lidet hjælpe."

„I tvivler da paa Bønnens Almagt."

„Med Bøn heler man intet Uret, Munk!"

Der kom et sælsomt Glimt i Oldingens Øjne.

„Se," sagde han, og han holdt sine visne Hænder op imod Lysets svage Flamme.

Der var dybe Mærker omkring Haandledene som af Jærn og Lænker, der havde skaaret sig dybt ind.

„I tyve Aar har jeg lidt Uret for en andens Skyld, i tyve lange Aar, men den guddommelig Almægtighed være lovet, er intet Livet evigt?"

Christian bøjede sit Hoved, han turde ikke spørge, ikke møde denne sælsomme Oldings lysende Blik, hans Mod svigtede ham.

Luften var som hellig om dem, derude tog det til at gry over Bjærgene.

Da bøjede han sig ned over den gamles vansirede Hænder og kyssede de dybe Mærker af Lænkernes Jærn.

Digitized by Google

Orglet klang dumpt inde fra Klosterkirken, og nu Sangen paany, den gregorianske Sangs stille Højtid, der fyldte den lange Korsgang med tonende Ekkoer.

Der var saa stille her i Munkens Celle.

Christian Ulfeldt sad med Ansigtet vendt mod det vaagnende Gry, hans Sjæl var som en Bjærgflod, der ikke véd, til hvad Side dets Løb skal flyde, som en Bjærgsø, der ligger og grubler over, hvilke Have dets Vande vil hige imod.

Men aldrig vilde han i dette Kloster finde den Fred, der overgaar al Forstand, i denne skumrende Kirke og under disse Hvælvinger, der forsvandt i Mørket, knælende paa Bedeskamlen, mens hans Slægt kæmpede derude i den vilde Verden alle en Vanskæbnes onde Kampe.

„Jeg rejser," sagde han stille.

Den gamle sad med bøjet Hoved, Dagens første Skær laa om hans hvide Haar.

Saa sagde han:

„Vogt Eder for at leve fri og uden Tvang. Frihed er Ulykke."

„Under hvis Tvang vil I, at jeg skal leve?"

„Under den Korsfæstedes."

„Naar jeg bliver gammel, og mine Hænder visner, og mit Øje svækkes, og mit Haar bliver skinnende hvidt, saaledes som Eders, vil jeg komme tilbage og blive her."

Hans Stemme var bleven dunkel.

Korsets Skygge fra Bjærgene laa paany over

Digitized by Google

hans Sjæl, Medlidenheden med Guddommens Graad, hans Afmagt, hans Ensomhed, hans Kval.

Give sin Frihed ind under en Anden? Hans Sjæl var paany splittet, higende mod Tvang, higende mod Frihed, mod Livet og mod Døden, mod Dalene, mod Tinderne.

Saa mærkede han Moderens Billede mod sit Hjærte, og han løsnede den gyldne Kæde, alle de dyre Stene brød han ud af det juvelindrammede Contrafei og gav Oldingen dem.

„Giv alle Vejfarende og Vildfarende Brød, naar de kommer over Bjærgene."

Alle de snehvide Tinder og Bræer funklede i Morgenglans, Kammeret straalede, Taager rullede bort gennem Afgrunden, Bjærgene stod i Flammer.

„Jeg vil træde ind for Guds Alter, jeg vil indgaa til Gud."

Og Oldingen tog den unge Mands Haand længe i sin, og uden Ord skiltes de for Livet.

— — —

Atter var han paa Barth Slot.

Krigen mellem Danmark og Sverig var brudt ud, Korfits Ulfeldt var i Fjendens Lejr, store Ting skulde fuldbyrdes, Hævnens Time var endelig oprunden.

„Hævn — Hævn" skreg de sorte Raager over Slottets Tage.

Leonora Christina gik ene i Salen, frem og tilbage, med korslagte Arme, stundom standsede

Digitized by Google

hun foran Kaminens mægtige Baal og kastede store Brændestykker ind i den knitrende Ild.

Moder og Søn holdt længe hinandens Hænder, saa satte de sig foran Ilden og taltes ved, mest om Krigen, som nylig var brudt ud. Hun støttede Albuerne mod sine Knæ, Hagen laa begravet i Hænderne, de store Ringe glimrede i Ildskæret.

„Jeg stiller til din Betænkning, Christian, hvad for Angst jeg maa lide, nu din Fader er rejst, det vil gælde paa Livet, her skal bruges yderste Gevalt."

Ildens Knitren og Træernes Knagen bag Ruden fyldte Slottet med Vinterens dybe Brusen.

„Men fuldkommen maa du forlade dig til, at hvad der end sker, intet vil fortryde os."

Hun saa' skøn ud, som hun sad dèr med den brune zobelbræmmede Fløjelskaabe om de brede Skuldre. Hun bar sit Hoved, som laa der et usynligt Diadem om det, i hendes lysende staalgraa Øjne luede hendes ildfulde Sjæl.

Han var kun Ømhed og Beundring overfor hende, hvor havde hun ikke kæmpet, mens han havde været i Venusbjærgets Dyb. Paa haarde Fjældstier havde hun vandret, mens han drømte i Bjærget. Paa Venus Leje havde han i Drømme hørt hendes tunge Fodtrin. Der var kommen hvide Striber i hendes svære kastaniebrune Haar, og Furer over den høje Pande, der lignede en Mands.

Der var noget vældigt og skæbnetungt over

Digitized by Google

hende, som hun sad dèr og stirrede ind i Ilden med Hagen presset ned mellem de brede Hænder.

Hun spurgte ham ikke ud om hans Veje, en Gang imellem saa' hun hen paa ham med sit skarpe ransagende Blik.

Hans Pande blev rød.

„Du kan være mig til Hjælp nu," sagde hun.

„Og min Fader er nu i Svenskernes Kvartér?"

„Ja, og de, der har villet os ilde, skal intet trøste sig ved nogen Forladelse for deres Slethed."

Han tog hendes hede Haand, og han mærkede, at al hans Vilje var i Moderens Vold.

„Hvor du kommer til at ligne din Fader," sagde hun med blød Stemme, „mig ligner du intet, men du har hans Øjne og hans Mund. Har du længtes efter din Fader?"

Han tav længe, sagde saa:

„Efter Eder har jeg længtes, min Moder."

Og han lagde sig paa Knæ foran hende.

„I er ikke som andre dødelige Mennesker, og dog, det véd Gud, har Skæbnen ufortjent tilføjet Eder stor Sorg og Bedrøvelse, men altid er Eders Mod saa frit og rankt og stort, hvoraf kommer Eders frie Mod, min Moder? Det véd I, at jeg elsker og ærer Eder stedse og uden Afladelse."

Digitized by Google

Hun sad længe og stirrede ind i Flammerne, saa sagde hun:

„Du spørger mig om Aarsager og Motiver til mit frie Mod. Alt mit Mod kommer af en brændendes Kærlighed til din Fader, og Eder, mine hjærtekære Børn. Jeg er i den Mening, at alt i dette Liv kan taales og bæres for en stor og brændendes Kærligheds Skyld."

Han rejste sig.

Henne ved Vinduet stod han og saa' ud i den maanelyse, stjærneglimrende Vinternat.

Da hørte han hendes bedrøvede Stemme.

„Christian, hvorfor skal du altid begære de Ting, der er saa aldeles umulige? Dit Sind er melankolisk, og du synes, at Lykken er dig genstridig. Men tror du intet, det er, fordi din Sjæl intet kender denne brændendes Kjærligheds dybeste Glød. Christian, vogt paa dig selv, du er intet uværdig en god Lykke."

Brat vender han sig om og styrter sig ned foran sin Moder. Ordene strømmer fra hans Læber, han oplader sit ganske Hjærte, og han føler sig som opvakt af en dyb Søvn. Han er som fra sig selv, han beder hende tusindfold om Tilgivelse.

Hun bøjer sig over ham.

„O, hjærte Barn! Hjærte Barn!"

Han maa skrifte alt, alt skrifter han, og uforbeholdent, alle sit Hjærtes dybe Hemmeligheder.

Digitized by Google

„Hjærte — hjærte Barn, er Lærepengene ogsaa blevne dig saa dyre?“

„Over alt det i Verden er, ærer jeg Eder for Eders Mod og Eders Vilje. Frels mig for allehaande tvivlraadige Tanker, der nager og sønderriver mig. Fortæl mig alt om min Fader, derom beder jeg. Jeg lider og har lidt for hans Skyld. Men midt i Verdens onde Vé og Tummel er I, min Moder, den eneste faste Klippe, ja, jeg vilde heller gøre Gud selv end Eder imod.“

Hun rejser sig, sér paa ham, hans voldsomme Ord skræmmer hende.

„Tør jeg mig nu ogsaa forlade paa disse dine Ord?“ spørger hun med tvivlende Stemme.

Straks føler han hendes Tvivl som en sviende Smerte, og han rejser sig forvirret.

Han vil spørge, men kan ikke.

Tvivlen æder sig allerede ind.

Han lider.

Den store, stærke, brændende Følelse, som han har samlet sig til, er atter splittet.

Turde han selv forlade sig paa sine Ord?

Var ikke alle disse Ord gaaede frem af Hjærtens Grund?

Men han kendte sit eget Sind og Humør, og han tvivlede inderst inde paa sig selv, naar han saaledes tog Himmel og Jord til Hjælp.

Allerede følte han sig svag og træt.

Grublende gik han gennem Salen til sit Kammer.

Digitized by Google

I Døren stod han en Stund med sænket Hoved.

Saa hørte han Moderens stærke Stemme.

„Aldrig, Christian, ja aldrig én Stund har jeg tvivlt paa, at du en Gang vil vise dig som m i n Søn.“

Han studsede over disse Ord.

Saa gik han, tvivlende paa sig selv.

Digitized by Google

XI

Den svenske Hær drog op gennem Holsten. Det var umuligt for Leonora Christina at blive længer paa Barth Slot. Hun maatte være i Mandens Nærhed, nu da den store Hævnens Dag skulde komme, Krigens Feber var i hendes Blod, al hendes Forlængsel var at gaa Fare og Triumf i Møde. Saa besluttede hun da at ville gøre Felttoget med, hun lod Heste sadle og Vogne pakke, og i Mandsdragt, med Pistoler ved Bæltet, forlod hun Pommern og tog sin Vej vestpaa for at naa Holsten og Karl Gustavs Hovedkvarter.

Christian fulgte Moderen.

Paa sorte, tungtprustende Heste red de gennem det kolde Land, under en graa og lav Himmel, gennem uendelige, løvfattige Naaleskove, hvor Myren slæbte sammen til høje Tuer, og ensomme sandede Veje tabte sig i Lyng, den fattige blomsterløse Lyng. Bag ude, langt tilbage, arbejdede Vognene sig tungt frem gennem Sandet, og de

Digitized by Google

kom over milevide Heder, hvor usle Landsbyer gravede sig ned mellem Bakkerne og røbede deres Nærhed ved den lavt drivende Røg. Tungt og stridt gik det fremad, tungt imod Vind og Vejr og piskende Storm.

Dette vide, øde Land elskede Leonora Christina, hendes Blik kunde flyve vidt ud, det frydede hende at stride imod og imod, overvindende enhver Hindring. Højt i Saddelen sad hun i sin grove Mandsdragt, Hænderne frøs i de gule Handsker, Rim brændte paa Kinderne, men Mil blev lagt paa Mil; og store Maal red de imøde.

Hendes Blik var bestandig vidt ude, nye fattige, trøstesløse Egne dukkede frem under den lave Kuldehimmel. De talte ikke meget sammen, Moder og Søn, tavse holdt de stille paa Korsvejene for at vente paa Vognene. I saadan en ensom Time paa den golde Hede blomstrede hendes Haab og Mod, og alle hendes Tanker gjaldt ham, der nu var i Karl Gustavs Lejr.

Hendes Øjne lyste ud i Ødet.

Om hendes Mund laa et haardt og bittert Smil, med fast Haand holdt hun Tømmerne og kløvede Luften med Pidskens Snert, smaa, skærende, skarpe Smæld.

Naar hun saa' hen paa Sønnen, gik der som en Sky hen over hendes Ansigt.

Han sad dèr, bøjet forover i Saddelen, som om han frøs, og den sorte Rejsekappe var slængt helt op omkring den hvide Kind.

Digitized by Google

Hvor trætte laa ikke Tømmerne i hans smalle Haand. Men det følte hun, at hun ganske havde ham inden sin Viljes Raaderum, hun havde draget ham til sig ved sine Ønskers Magt, hun vilde give ham Mandsmod og Vilje, ja, give ham hans Manddoms Daab. Hærde og styrke ham i disse kolde Vinterlande og befri ham for alle Sjælens subtile Sygdomme.

Men hun vilde se ham rank i Saddelen, og hun vilde have ham til at elske denne kuldeklare Luft og dette strenge Land.

Aldrig vilde hun unde ham Rist og Ro til Grublen; naaede de et Herberg, brød de ofte op ved Midnatstid.

Saa naaede de da op gennem det mecklenborgske til Holstens Grænser.

En Aften ved Solnedgang gjorde de Holdt oppe paa en stejl Bakke ud imod den sølvgraa Østersø.

Mørke Raageflokke skreg over deres Hoveder, Flok paa Flok kom de fra Skovene, tumlede om i store sorte, skrigende Ringe, et skraalende Hekse-stevne, der kredsede rundt over Himlen i baskende Stimer. Skrigene tog til med nye Flokke, de sorte Vingers smækkende Lyd fyldte Rummet med mørk Uhygge.

Solen brændte lavt i Horizonten.

Dèr ovre i Taagen mod Nord laa det tabte Fædreland, der atter skulde vindes, Fædrelandet med alle Minders Smerter og Fryd.

Christian turde ikke sé sin Moder ind i Øjnene.

Digitized by Google

Hans Hjærte bankede, som skulde det sprænges, hans Tindinger brændte, hans Hænder var som Is.

Saaledes altsaa skulde Kong Christians stolte Datter gensé sit Fædreland!

Og han bluedes over Tanken.

Han ønskede, at de maatte dø sammen her, og Taagen lukke sig over dem, evig Taage og evig Glemsel.

Han syntes, at alt hans Mod svigtede ham, en Tvivlens Orm gnavede i hans inderste Sind, nej, der vilde aldrig blive fuld Blomstring for ham, om saa alle Sejrens grønne Kranse blev hans.

Og som altid, naar hans Hjærte var stedt i Nød, greb han Moderens Haand og kyssede den ærbødigt.

„I alle Maade vil jeg efterfølge Eders Vilje."

— — —

Krigens Ravne fløj over de danske Øer.

Det var foran Frederiksodde, de traf Korfits Ulfeldt i Karl Gustavs Lejr.

Han følte sig som en Konge, der vender tilbage fra Udlændighedsaar.

Tungt drønede Kanonerne frem ad oppløjede Veje, gennem Halm og Pløre, Vaaben klirrede, gulblaa Faner vajede, og ind over de øde Marker sprængte kyradsskinnende Ryttere paa skummende Heste. Larm og Raab og Vaabens Raslen, og Liv, ubændigt, struttende, sejrrigt Liv.

Midt i Larmen, mens Kolonne paa Kolonne rykkede op, stod hans svenske Majestæt, tyk og

Digitized by Google

bred som en Egebul, det brede blaa Silkeskærf buede sig rundt over den tykke Vom. De umaadelige, gule Kravestøvler stod støt og fast i det lerede Ælte, brovtende sad den opkrammede Hat med den hvide, tungt hængende Fjer.

Hans gebrokne Stemme skrattede og kommanderede, Ordonnanser fløj frem og tilbage, og bestandig Kanonerne, der tungt drønende rullede frem, og langtborte Skud, der faldt i den klare Luft.

Og dèr var Dahlberg og der Grev Wrangel og ved deres Side Korfits Ulfeldt og hans Hustru.

Leonora holder sin sorte Hest ved Tøjlen, staar nu og læner sig op imod den, med Armen udstrakt over dens blanke Ryg.

Hendes Blik søger ud over Volde og Grave, hun taler med Grev Wrangel, der ivrig opfanger ethvert af hendes Ord.

Ulfeldt og Dahlberg staar med et udbredt Kort imellem sig. Korfits drejer paa sit spidse, røde Hageskæg, hurtigt lyder hans tilslørede, iltre Stemme, han gestikulerer og taber uafbrudt sin gule Handske.

Hver Gang den falder, smiler den rolige Dahlberg paa sin spydige, ondsindede Maade.

Christian, der staar mellem de svenske Officerer, sér dette Smil, og Hadet flammer i hans Øjne.

Bestandig synes han at sé Skyggen af dette Smil paa de Svenskes Ansigter. Paa Karl Gustavs grove Læber sér han det, det dulgte hemmelig-

Digitized by Google

hedsfulde Smil, der fortæller om overbærende Ringeagt og Haan over Ulfeldt og hans Grevinde.

Hjemfaldne til alles Foragt var de.

Faderen, der nu søgte sin egen Ære og Ophøjelse ved Fædrelandets Ulykke.

Hvilken forgiftig Drik daglig at drikke.

Han gik ned til det tilfrosne Belt og saa' over mod Hjemmets Øer.

Hvem der kunde fly som et vildt Dyr alle Menneskers Omgængelse, langt bort.

Saa gik han tilbage, ad den aabne Strand, langsomt, til det lave, straatækte Bondehus, hvor Ulfeldt boede, mens Belejringen af Frederiksodde stod paa. Det laa bag Bakkerne, usselt at se til, med det mørke, mosgroede Tagskæg ludende ned over de lave Vinduer.

Da han saa' det dèr fra Stranden, mindedes han for første Gang som et umuligt Æventyr Venezias straalende Paladser.

Venezia og saa denne Bondevraa med muggent Halm i de dybe Alkover! Venezia og saa dette graa Taageriges triste Sørgmod!

Han maatte bøje sit Hoved, da han gik ind gennem Døren.

Luften herinde var ram og sur af fugtigt Straa, han kastede sig i Alkoven paa det grove Lagen og tænkte tungt over Lykkens Gang.

Som han laa dèr, og det var ud paa Aftenen, kom der nogen i den skumrende Stue.

Det var Bondens unge Datter, der, ganske

Digitized by Google

stille, kom listende ind paa Hosesokker, hun holdt et Tællelys i Haanden.

Bag Alkovens Forhæng kunde Christian se hende.

Hun var høj og rank og blond med Haarets lyse Fletninger sat op i en svær og skinnende Krans.

Lyset brændte dæmpet i den lave Stue, og dèrude tog Dagen af i Skumring bag de smaabitte støvede Ruder, hvor Lerpotter med sygelige Geranier stængede for Lysets svage Skær.

Hun kiggede ved Ruden, lyttede, var saa ved Dørens Klink.

Han vovede næppe at drage Aande.

Hvad vilde hun her?

Paa Bordets skurede Træplade laa Sølvspænder og Smykker og alle Grevinde Ulfeldts kostelige Ejendele.

Hvad var det, hun holdt dèr i sin Haand?

Var det ikkè én af hans egne store Kniplingskraver!

Og hun kærtegnede den, o, saa blødt og lindt og varsomt, og hun nærmede den til sin friske, svulmende Mund.

Ganske lydløst listede hun noget ind i hans gule Handske, hvad det nu kunde være.

Hun hviskede uhørlige Ord, som talte hun med sit eget Hjærte, kyssede saa igen den hvide Krave, og lydløst som hun var kommen, forsvandt hun igen.

Digitized by Google

Kun den lette Klirren med Dørens Klink, og hun var borte.

I et Spring var Christian ude paa Gulvet.

Og han greb den gule Handske med sitrende Hænder, og han rystede den. To tørrede Firkløver faldt ud paa Bordet, og idet de faldt, løsnedes de skøre Lykkeblade fra deres Stilk.

Saa lukkede han den lave Dør op ud imod Bryggerset. Hun sad ved Skorstenen, det grove Vadmelsforklæde havde hun kastet hen over sit Hoved, som vilde hun være ganske ene og i Mørke, bøjet over sig selv og sit Hjærtes kimende Slag.

Det saa' ud, som græd hun, lønlige, modige Taarer.

Pludseligt foer hun op; de to unges Øjne mødtes.

Hun udstødte et lille Raab og blev glødende rød.

Deres unge, straalende Øjne hvilede i hinanden, og de nærmede sig hinanden som drevne af en hemmelig uimodstaaelig Magt, og deres Hænder flettedes sammen, og deres Læber mødtes i ét eneste, langt, funklende Ungdomskys.

Aldrig havde en Kvinde nogentid kysset ham saa livsaligt som Bondens unge Datter.

Flammer føg til hans Hjærte, og han trykkede hendes slanke Legeme ind imod sit.

Men ikke ét Ord talte de sammen.

Aldrig i sine Livsdage havde han set noget dejliger eller yndeliger, noget saa over al Maade fuldkomment, som denne unge blonde Pige. Hendes

Digitized by Google

Hals yndefulde Bøjning og hendes rosenskære Lød, og Øjnene, sorteblaa, med lange buede Vipper.

Lyset fra Gruen faldt over hende.

Hvor nød han ikke denne Øjenlyst.

Som han dèr stod og holdt hende i sine Arme, var hun som al hans Attraa og al hans Forlængsel.

Henne paa Skorstenen randt og randt Sandet i det store Timeglas.

I disse Øjeblikke, mens det røde Sand randt, følte han al den Kærlighedens unge Lykke, der kan vederfares et Menneske.

Da stod pludseligt Moderen bag dem, de havde glemt alt og alle omkring sig i deres Hjærters stumme Betagelse.

Han vendte sig om.

Moder og Søn stod for hinanden her i Bondens usle Vraa.

Aldrig havde hendes Skikkelse været saa kongelig som i denne Time.

„Naar er du begyndt at faa god Vilje til en Bondes Datter?“ spurgte hun næsten tonløst, mens Øjnene funklede af Vredestaarer. Harmen kvalte hendes Stemme.

Han vilde trodse hende, vrede Ord sad allerede paa Læben, men han nænnede ikke at saare hende.

Hun tog ham ved hans Haand, som var han en Dreng, og umildt drog hun ham med sig.

De var nu ene sammen.

„Lad os skrive dette i Glembogen,“ sagde

Digitized by Google

hun med Taarer, „det er en umulig Ting dette, og lad os intet tale mere derom. Lad os heller falde i anden Discours, inden vore Ord tager hinanden, min hjærte Søn."

Han rettede sig, stolt, og for første Gang i sin hele Ungdom følte han noget som Uvilje over hendes Selvraadighed.

„Dersom jeg hidtil saa vel vidste, hvad Elsken var, som jeg nu véd, saa — —."

„Ti!" raabte hun, „gør mig intet Skam, for meget er alt for meget!"

Hun saa' storladen ud i sin Vrede.

Saa gik hun ud til Bondens Datter, de hede grædende Taarer strømmede ned over dette unge Barns Kinder.

„Du er vel enfoldig, Pige," sagde hun strengt, „hvis du tror, at min Søn nogentid kan faa Vilje til dig."

„Forlader mig det, Frue, forlader mig det," hulkede hun.

„Jeg bruger ingen Befalen over dig, Pige, men hvis du vil min Søns sande Vel, saa rejs bort herfra, rigeligt og rundeligt skal jeg sørge for dig i alle Maade."

Pigen græd sine stride Taarer.

Leonora saa' paa hende med dulgt Foragt.

„Bliver du her under Tag med os," sagde hun strengt, „du vil komme til at beklage det, saa længe dine Øjne er aabne, rejs derfor din Vej, Guds Fred med dig."

„Se her," sagde hun mere blidt, „dette skal

Digitized by Google

være dit.“ Og hun rakte hende en liden perlestukken Pung med tunge Gulddukater.

„Tag her, og sig saa aldrig at jeg nogentid har brugt nogen Befalen over dig.“

Saa tog Pigen Guldet og med et Tørklæde over Hovedet gik hun mod Stranden.

Om anden Dagen hel aarle fandt de hendes Lig drivende i en aaben Vaage. Naboens Folk havde sét hende sidde paa en af de store Sten under Bakken, rokkende frem og tilbage i den yderste Kummer og Bedrøvelse.

Leonora Christina ynkedes over Pigen, men drog sit Vejr lettere.

— — —

Fra den Dag vaandede han sig under Moderens Vilje.

Bitre og saarende Ord faldt imellem dem, og de kæmpede mangen streng Dyst. Men hendes jærnhaarde Styrke fik dog endnu det faste Overtag, thi hans Ærefrygt gjorde ham svag. Saa fulgte Frederiksoddes Indtagelse, og Krigens Rædsel og Jammer døvede hans egen Smerte. Han kastede sig paa sin Hest og sprængte ind i den tætte Krudtdamp, Malmkanonernes korte Døn var ham som en velklingende Harmoni mod de Stemmer, der skreg i hans Bryst, aldrig havde nogen instrumentalsk Musik i Venezia fyldt hans Sind med saa dyb en Lise. Og naar han en god Stund ud paa Natten, fuldtpaaklædt, kastede sig paa Alkovens Straa, fyldtes hans Søvn for første Gang i umindelige Tider med skønne Drømme.

Digitized by Google

Venezia var nu Drømmenes stille By, og hans Sjæls hemmeligt gyldne Eje.

Men det, der syntes Mod, var dybest inde Fejghed, thi han ønskede sig Døden for en Landsmands Kugle.

Og da han stod øverst paa Volden i Kuglerегnen, da Fæstningen faldt, og da han greb de Svenskes Banner og svang det i Sejrens Øjeblik, var det ikke for at hidse sine overvundne Landsmænd, men for at trygle dem om Naade og Skaansel, om Døden bad han dem.

Men ingen Kugle fandt Vej til hans Bryst.

O! havde de blot dræbt ham i denne Time, der syntes Sejrrusens gyldneste og fejreste.

Havde de blot trampet over hans blodige Lig.

Men det var ham af hans onde Skæbne beskaaret at høre Jubelens Skrig og Trompeternes blanke Fanfarer.

Han maatte opleve disse Sejrens beske Dage, hvor de svenske Soldater, plyndrende og hoverende spredtes over den erobrede Fæstning. Fader og Søn undgik at møde hinanden, Christians Øjne formørkedes, og han blev hvid i sit Ansigt.

Korfits Ulfeldt kom fra den døende Kommandants Leje.

Dèr laa han og vred sig i Dødens stumme Kvaler, den hovne Rigsmarsk. Ulfeldt havde staaet ved Sengens Fodende, tavs og ventende, som selve den mørke, uafvendelige Skæbne. Han gik ikke fra Kammeret, førend Marskens Liv var udslukt.

Digitized by Google

Da følte han Lindring og Oprejsning i sin forpinte, udtørrede Sjæl.

„Skæbnen den gaar sin Gang og jeg min," sagde han, „jeg hader dette Land, der har sat en Plet paa mit Navn, der har tilføjet mig Haan og Spot, der har givet mig Utak for Løn, jeg hader dette Land, og de skal udi Gerningen fornemme, at jeg endnu lever."

Ved hans Side stod Hustruen, med smilende Læber, og hun greb sin Gemals Haand, knugede den hæftigt.

„Hvor jeg er lykkelig," sagde hun, „saa vidt noget dødeligt Kreatur kan naa Lyksalighedens højeste Grad, er jeg lyksalig. Gud er med os, og jeg sér hans Finger. Saa længe, der er en levende Aande i mig, vil jeg tjene dig, Korfits, og følge dig paa alle dine Veje."

Digitized by Google

XII

VINTEREN blev streng, Hæren gik over Bæltet. Det var paa Fyen, at Ulfeldt og hans Hustrus Veje skiltes. Men Christian fulgte Faderen over islagte Sunde fra Ø til Ø. Han turde ikke være ene med Moderen og sig selv.

De var paa Sjælland nu.

Der laa de alle disse smaa rødteglede Byer med blide Minder fra hans tidlige Barndom. Det hvide Kirketaarn dér, og Byporten og de murhegnede Haver.

Men han syntes, at der aldrig vilde kunne gro noget dér, hvor han og Faderen nu traadte.

Hvor de traf Landsmænd og Bekendte flammede Hadet og Foragten dem lysende i Møde, et Had, der var truende, ildevarslende, men stumt.

En Dag, det var i Vordingborg, som Christian og et Par svenske Ryttere kom ridende op ad den øde, menneskетomme Gade, saa' han en ung Dame staa ved et Vindue, en Dame, hvis blege Ansigt og lyse Haar syntes ham bekendt. Ufra-

Digitized by Google

vendt lyste dette unge, sorgfulde Ansigt ham i Møde, som var det blegt af Sorg og Foragt.

Han lod sin Hest gøre Holdt, saa' nu op mod Husets Karnap. Da mødtes deres Øjne, der lyste Had i hendes, uforsonligt Had. Agnete Gersdorff! ja, det var hende, det maatte være hende. Da gav han Hesten af Sporen og sprængte op gennem den hvide Gade, og han brast i Latter for at skjule sin umaadelige Bevægelse, han maatte se til at glemme dette unge, truende og sorgfulde Ansigt, og disse stakkels, forgræmmede Øjne.

Vin! Vin!

Han blev i Herberget den Dag og den Nat, og hvor de pokulerede, han og Svenskerne, — de to glade Rytterofficerer lod de tunge Vinkander tørne mod hinanden, og frække Viser og Latter og Brøl fyldte den store Skænkestue, dér de sad.

Men han var saa besynderlig nøgtern midt i Rusen.

Og ud paa den sene Nat, da de to Svenskere laa og snorksov paa Gulvet, mens Kravestøvlerne laa slængte hver i sit Hjørne, gik han ud paa den maanelyse, vinterlige Gade.

Husene saa' saa fjendtlige ud, hvert et Vindue et hadefuldt Øje.

Han gik gennem Smøger og Stræder tilbage til Agnetes Hus, og han lagde sin Haand op imod den kolde Mur.

Han var dog i sit Hjem.

— —

Han vilde se hende endnu en Gang, og han

Digitized by Google

blev i Byen, mens en Del af Hæren allerede var dragen videre nordpaa.

Den Morgen skinnede Solen saa festligt.

Byens Folk gik til Kirke.

I en mørk, langsom Stribe sneglede det sorte Tog sig hen over Torvet, mellem Bjærge af opdynget Sne. Alle gik de med bøjede Hoveder, sammensunkne og sky, som hvilede der en umaadelig Tynge paa deres Skuldre. Blege og forvaagede Ansigter, forgræmmede Øine og bitre Drag om de tavse Munde. Dér kom den rige Andreas Spang, hvis Hus var plyndret og ødelagt i Bund og Grund, han havde alle sine unge Sønner omkring sig; og dér kom Hans Bertramb, der havde en hel Eskadron geworben Rytteri i Kvarter, han saa' ud, som frøs han bitterlig i sin sorte Pels. Klokkerne kimede saa sørgmodigt i den solmuntre Vinterluft. Adelige Vogne kom agende gennem den høje Sne, Gardinerne var trukne tæt for, Christian Ulfeldt stod i Vaabenhuset, godt skjult dér, hvor den mørke Trappe førte op til Orglet, og saa' Herskaberne stige af Vognene og vandre ind i Kirkens Skib.

De var som mærkede af Landets store Ulykke, alle disse adelige Herrer og Damer. Han kendte kun ganske faa igen, tvende Brødre af de Ahlefeldter og Birrete Parsberg til Sanderumgaard.

Han saa' dem vandre sig forbi, som han stod dér gemt inde i Mørket. Hjærtet blev trangt i Brystet, Sjælen bedrøvedes.

Saa sang de derinde.

Digitized by Google

„Gud er i Nødens Tid vort trygge Værn."

Det var en Sang, der afbrødes af Hjærtens dybe Sukke og Kvindernes dæmpede Graad.

Men der var alligevel noget saa ynkeligt, syntes han, noget saa usselt, ved al denne Klynken og Klagen.

Mænd, der smeltede udi Graad!

Han lagde sin Haand paa Kaarden og gik ud af Vaabenhuset, smilende alvorligt over sine egne Landsmænd!

Sandelig, han var ikke den eneste bedrøvede Ridder af Danmark!

Han gik over paa den snedækte Kirkegaard, hvor Hængepilene lukkede sine hvide Telte over de skjulte Grave.

Han gik fra Grav til Grav, fjærnede den bløde Sne fra de flade Ligsten med Kaarden, faldt saa i grublende Tanker.

„O, disse bedrøvede Riddere af Danmark med deres kranke Hjærter og syge Samvittigheder, alle opsøgte de Genvordigheder, og de véklagede af Hjærtens Lyst. Et kongeligt Hjærte! En Verden for et kongeligt Hjærte, der ikke evigt lammede sit eget Slag af Medlidelse, der ikke evigt blev krankt af Barmhjærtighed! Blot ikke denne evige Hjærtens Medlidelse og Forbarmelse med alt og alle! Det var hans egen Sygdoms fornemste Aarsag. Alle disse andre, hvad var de ham? Hjærter af Sten, hvorover han havde forblødt, haarde Hjærter, der havde voldt ham Sindets Urolighed og Anfægtning, Kummer

Digitized by Google

og Kval. Han havde manglet Vilje til at elske sig selv, elske sig selv som en Ild elsker sine egne Luer, elske sig selv med Vaaben og Værge, og ikke altid være sit eget Væsens argeste Fjende. Ville sin egen Lykke og kun sin egen Lykke!

Som Faderen vilde sin, som de Svenskes Konge attraaede sin, have et fyrsteligt Sind og kongeligt Hjærte.

Alle Vegne om ham var der hvide Grave og frysende Vintermarker.

Dette var altsaa hans Længslers Land!

Hvor var det ikke fattigt og øde, fladt og stivnet, aabent for Fjender og kolde Vinde, en snehvid Ørken under Krigens sorte Ravneflokke.

O! Venezia!

Og alle disse ligblege, sortklædte Mænd og Kvinder, der slugte alle Forsmædelser med beske Munde og forfrosne Hjærter.

Ikke ét eneste Hjærte, der vokste saaledes i Brystet, at det syntes, som vilde det gaa i Stykker, et flammende Hjærte, der fik alle de andre til at flamme.

Venezia!

Dér nede laa hans Længslers Land.

Han hørte Lagunens milde Klange i sit Øre, og der kom en Duft af hvide Fjerneglikers flossede Blomsterklynger, og dæmpet Sang fra Giudeccas Myrthehaver — og Roser — Roser ned over en buet Marmortrappe — og stængte Porte — og Graad — Agnes Elisabeth!

Digitized by Google

Blodet fløj mod hans Hjærte, og hans Hænder knyttedes.

Saa saa' han igen kun Grave, snehvide Grave omkring sig, og det var paany Agnetes vinterhvide Land, Agnete Gersdorffs Rige.

En Gang endnu vilde han se hende! Skulde han ride ud til hendes Faders Gaard, tvinge hende i sin Magt, bedække hendes blege Ansigt med hede Kys, knuge hende til sit Hjærte, løfte hende op i Sadlen, og bort, langt bort.

Men det anede ham, at Skæbnen vilde ramme ham med stor Sorg, naar han første Gang spurgte om hendes Livsveje.

Og han saa' pludseligt hendes Øjne for sig igen!

Han turde intet vide om hende, for længe havde hun været hans Drømmes Barnebrud, nej, han vilde intet sørgeligt vide, at ikke hans dybeste Menneskevæsen skulde komme til at skælve af Taarer.

Langsomt gik han langs Kirkemuren, hvor de store Ligsten var indmurede, og Klokkerne klang i den klare Luft.

Saa begyndte Folk at gaa fra Kirke.

Først de adelige fra Omegnens Gaarde, deres tunge Vogne holdt nede ved den hvide Kirkegaardsport.

Der var en stiv og træet Høviskhed over disse fornemme Damer i deres lange, sorte, pelskantede Kaaber. Nu agede de hjem til deres lune Gaarde i Fred med Gud og deres Samvit-

Digitized by Google

tighed, og ingen særdeles dødelig Smerte vilde bryde deres Søvn i de silkeomhængte, fjerbuskprydede Senge. Og til alt, hvad der skete og vilde ské i denne Krig, havde de alle som én dette evindelige:

„Det raader Gud for!"

Deres fornemme, krænkede Miner æggede ham, han gik Skaren nærmere og nærmere. Han ønskede i dette Øjeblik at være kendt af dem alle, at sprede Uro og Flammer ud i denne danske Vinter. Han gad ikke længer krybe i Skjul som den bedrøvede Ridder, og han gjorde sine Skridt faste og mandhaftige, saa Sporerne klingede.

Han gad give dem forarget Materie at tale om, han, Korfits Ulfeldts Søn!

De stode endnu omkring Vognene, Venner og Bekendte fra Nabogaardene, og alle Rigens Affærer og kongelig Majestæts Handlinger bragtes paa Bane i lavmælt Discours. Han hørte Faderens Navn nævne, som sved det deres Tunger, nu talte de kun om ham i nyfigen Forargelse, de trak paa Skuldrene og slog ud med Armene, de gad dog alle vide, om han alligevel ikke følte Anger og Ruelse over sine skændige Handlinger. Hans mulige Anger forlystede allerede deres Indbildning, og de haabede alle, at Vorherre vilde lade ham hænge i Galgen med det allerførste.

Christian Ulfeldt hørte deres forargede Hvisken og skadefro Hoveren, hans Stolthed flammede op i ham, han kunde ikke længer regere sine egne

Digitized by Google

Affecter, nu var han dem ganske nær, og pludseligt hvilede alles Øjne undrende paa ham, men det lod ikke til, at de kendte ham. Langsomt gik han ned langs med Vognene, forbi den ene samtalende Klynge og forbi den næste, da stod han stille med ét som naglet fast til Jorden, et bleggult Haar, der vældede frem under en fjerprydet Hat fik hans Hjærte til at staa stille i Brystet.

Han kendte hende, og han kendte hende ikke!

Blegt og smalt var dette yndige Ansigt blevet, og hvor var Mundens ubegribelig skønne Linje ikke bleven tør og fortrædelig.

En tyk, mavefør, rødskjoldet Landjunker med udvældende blaa Øjne ledte hende langsomt over imod Vognen, der holdt helt ude paa Torvet.

Hun gik med stor Besvær, Trin for Trin, med smaa trætte Standsninger, som voldte denne Gang hende usigelig Møje.

Idet hun var i Færd med at stige til Vogns, saa' han, at hun var frugtsommelig, og der var noget næsten ynkeligt og kummerligt i hendes overmaade ubehændige Maade at komme op ad de høje Trin paa.

Saa krøb den maveføre Landjunker med op i Vognen, og de kørte bort, ud ad Landevejen til, tungt gik det hen over den nyfaldne Sne, ud imod det aabne Land, og nu var de ude af Øjesyn.

Saaledes var altsaa deres Møde.

Endnu saa' han hende for sig, Haaret, og den ædle, saa usigelig fine Nakke.

Digitized by Google

Men en Lighed med den Agnete han elskede, saaledes at han alligevel havde Lyst til at gaa bort med grædende Taarer.

Da vendte han sig brat om imod Skaren.

Han vilde tirre den med sin Nærværelse.

Alles Øjne ligesom lurede paa ham, langs med Kirkegaardsmuren havde Folk fra Byen samlet sig i en lang Række, Haandværkere og Geseller, Børn og Kvinder, stadig kom der flere og flere til, mens alle de adelige Herskaber kørte bort.

Ene stod han foran den maabende Skare.

Men saa pludseligt føg Skændsord ham imøde, og en Isklump føg ham forbi, og nu Raab:

„Se til den svenske Kompan!"

Og ny Latter og ny Iskast.

„Pas paa ham! Han skal intet saa let faa Hovedet ud af Slyngen, det Blegfjæs til Spion!"

Luften hvinede om ham af skarpe Isstykker.

Men han rørte endnu ikke sine Pistoler.

Og nye Skændsord, Skaren rykkede ham ind paa Livet.

De trængte nærmere og nærmere med Skrig og Skraal, knyttede Næver straktes ud imod ham, Hadet bølgede ham ind i Ansigtet med hede Munde.

Men hans Ro holdt dem i Ave.

Ingen vovede at vederfare ham haandgribelig Vold.

Hans Øjne vogtede over dem, og Skrigene

Digitized by Google

blev usikre under denne Fremmedes besynderlige Blik.

Da hørte han pludselig en Stemme bag sig.

„Grib ham! Grib ham! Det er Korfits Søn! Dræb ham!"

Som vilde Hunde halsede de ind paa ham.

Og nu Stemmen igen.

„Det er Korfits' Søn! Det er Korfits' Søn."

Han greb til Pistolen, nej, han vilde ikke trampes ned af disse Hunde!

Og han jog en Kugle ind i Brystet paa den unge Mand, der havde skreget.

Han saa' ham vælte sig i Sneen, der plettedes af det røde Blod, store røde Skarlagenspletter, der bredte sig.

Han var død, som han laa dèr med det store, blonde Haar lysende som spundet Guld i Solen.

Og atter løftede han Pistolen, Mængden vég med vilde Skrig.

Han skød op i den blaa tindrende Vinterluft.

Og lidt efter hørtes Hestetramp hen over Torvet.

Mængden splittedes for alle Vinde.

De svenske Dragoner jog ind paa den flygtende Hob med blanke Sabler, og Blodet flød, og atter laa der et blødende Lig i den hvide Sne.

Han var frelst.

Men han takkede ikke den svenske Officer.

Og tavs gik han bort for at gruble over hende og alle Drømmes evige Forlis.

— — —

Digitized by Google

Saa kom de store Dage, hvor Forældrenes Lykke stod paa sin Tinde.

Fædrelandet var knust.

Christian saa' Faderen ydmyge sine Landsmænd dybt og blodigt, han fraranede dem Landets Provinser, og uden Skaansel og Barmhjærtighed dikterede han dem Fredens haardeste Betingelser.

De knælede ned foran ham, de danske Rigsraader.

Men han var uden Naade, saaledes som man en Gang havde været uden Naade overfor ham.

Dinas Løgne betaltes nu med Rigets fuldkomne Søndersplittelse.

Men der laa som et Mørke over Ulfeldts Sjæl, og paa én Nat hvidnede hans Haar.

Han fik en hemmelig Rystelse i sit Sind, den Dag de danske Rigsraader under Taarer gjorde Knæfald foran hans Fod. I et eneste frygteligt Glimt saa' han, at Skæbnens Gunst vilde blive ham en Forbandelse og en Sindets Sygdom, han følte sig ikke stolt og fri, og hans Ensomhed blev dyb mellem Venner og Fjender.

Og sin egen Søn begyndte han at hade, hans Had udsprang af Frygt.

Denne blege Drømmer var ham som en tavs Anklage.

Han hadede hans stumme Melankoli, som han ikke forstod den fulde Aarsag til, han regnede ham for en Afsindig, en Søvngænger, der kunde

Digitized by Google

finde paa alt i sin pinefulde, bedrøvede Sindstilstand.

Han vilde ikke være ene med ham, og han skælvede, naar Sønnen nærmede sig ham med Vaaben i Haand.

Han vilde langt hellere se ham i Vildelse og Raseri.

Og heller ikke de svenske lede Ulfeldts Søn.

De frygtede ham, som én der er fra sit Sind, som én der er forgjort, og de ønskede kun at maatte tage Livet af ham for at undgaa hans onde Øjne og sært forblommede Tale. Naar vilde hans Afsind slaa ud i lyse Luer?

Men saa en skønne Morgen var han rejst, hans sorte Hest stod ikke i Stalden, og intet Brevskab laa fra hans Haand. Han rejste til Barth Slot og blev der til Vaaren, saa flakkede han paany om i Verden.

Digitized by Google

XIII

Dronning Christina var igen vendt tilbage til Sverige, i hendes Følge var Christian Ulfeldt.

Hun var vendt tilbage, syg, urolig, febrilsk, skuffet i alle sine Forhaabninger, træt af Italiens evige Sol, attraaende paany den Kongekrone, hun selv frivilligt havde nedlagt.

Ingen var hvileløs som hun, og ingen troede, som hun, paa at Lykken kunde findes, rejste man blot efter den.

Nu var hun en Fremmed i sit eget Land.

De der før krøb i Støvet for hende, de mødte hende nu med uvillige Sind og skjulte Smil.

Hun følte en dyb Skuffelse, men ingen Smerte.

Hun lo sin gamle, gnistrende kolde Latter, og var hun ikke elsket længere i sit tidligere Kongerige, saa frygtede man hendes Latter og skarpe Tunge, hendes bidende Vid og stærke, graa Øjne.

Der var kommen hvide Stænk nu i det pragt-

Digitized by Google

fuldt askeblonde Haar, der var strøget tilbage over den høje, aabne Pande, men Øjnene var klare og kloge som altid, og det evige, satiriske Smil havde hun da ogsaa endnu.

Hvor hun kom, skræmmede hun Folk ved sit sære utvungne Væsen, sin Mandsdragt, sin aabenlyse Foragt for Sæd og god Skik, og det var hendes største Lyst altid at forarge.

Hun foragtede Menneskene, og de hende.

Hun, der havde forraadt sin Faders Tro, vanæret Gustav Adolfs Helteminde, hun, der havde ladet sin Kammerherre halshugge i sit eget Paasyn, hun, der strøg Europa om og gav Rygtet Næring, hvor hun satte sin Fod, man foragtede hende og beundrede hende dog ufrivilligt.

Denne arme, hvileløse Latterens Dronning var nu vendt tilbage, og denne fattige, isnende, sjælsfrysende Latter var hendes eneste Vaaben, hendes eneste Rigdom. Med den strøede hun Guld over Menneskenes Dumhed, og det rundeligt.

Men Kronen som hun i en træt og modløs Stemning selv havde taget af sit Hoved, den ønskede hun sig nu brændende igen.

Overfor det umulige stod hun for første Gang, Kronen var tabt.

Saa bøjede hun af, men følte sig et Øjeblik raadvild.

Var hun i Stockholm, ønskede hun sig i Rom, og under Roms Pinjer drømte hun om Mælaren. Hun ønskede sig fjærne Klostres Fred, og hele

Digitized by Google

Verdens brusende Hyldest i det muntre Frankrig, hun strejfede ind paa alle Videnskabers Enemærker og forsmaaede de grønne Laurbærkranse, hun vilde stadig noget nyt og noget andet, det modsatte og det fremmede.

Al hendes Uro kom af hendes kolde Hjærte, hun kunde ikke elske, fordi hun aldrig, blot én Time, kunde glemme sig selv.

Derfor gulnede de lærde Bøger under hendes Hænder, og Hjærtet kimede af Utaalmodighed.

Nu vilde hun altsaa krones paany.

Og atter stod hun under Stockholms frysende Vinterhimmel, hun og hendes lille Følge, hvorimellem Korfits Ulfeldts Søn var.

En Aften gik hun gennem de snehvide Gader.

Hun bar sit blonde Hoved som en Fattigjunker af fyrstelig Æt, hun havde hyllet sig i sin Kappe, hendes Sporer klang.

Maanen var fremme, Staden ligefrem lyste.

Nede ved Strømmen stod hun stille i dybe Tanker.

Følget holdt sig i ærbødig Afstand, de stakkels frysende Italienere.

Dèr ovre, badet i Maanens Lys laa Slottet, hendes fordums Slot, uvirkelig fjærnt som i en Luft af blaanende Sølvrim.

Da følte hun, hvad det var at staa overfor det Uafvendeliges usynlige Mur, og hun ønskede sig Døden, saa træt var hun overfor en Skæbne, som hun selv havde villet.

Hun følte sig svag, da nærmede Christian

Digitized by Google

Ulfeldt sig hende, og stumme stod de to i den iskolde Aften og følte en underlig Ro, et sjæleligt Stille, ved hinandens Nærhed.

Hun satte Pris paa denne unge sorgfulde Mand, hun der aldrig selv havde vidst, hvad Ungdom og Ungdomsglæde var, forstod ham.

Han havde den synderlige Vane at nærme sig hende og blive i hendes Nærhed i en ærbødig Tavshed, der morede og rørte hende.

Hun havde taget meget naadigt mod Ulfeldts Søn, da han første Gang gjorde hende sin Opvartning i Tyskland, meget ligefremt og uden mange Ceremonier havde hun bedt ham om at følge sig.

Straks fandt han hende lidet smuk, lidet kvindelig og lidet kongelig, og han havde næsten fortrudt, at han gjorde denne lange Rejse med. Men saa følte han atter Medlidenhed med hendes ensomme Stilling, og Medlidenhed var det, der først bandt ham til hende, han var igen en Fange af sin aarvaagne Sympati.

Han vilde alligevel gærne have hende helt anderledes, og for hver Dag der gik, led han meget. Hendes grove Udfald mod alt og alle saarede hans Øren, hendes mandlige Optræden mishagede ham, men som Dagene gik, fængsledes han dog af denne besynderlige Kvinde.

Det anede ham, at alt dette, hvorunder han led saa stærkt, kun var en Maske, hvormed hun skjulte sin Smerte overfor Verden.

Han følte Ynk med hendes Lystighed.

Digitized by Google

Hun, der dog var den store Gustav Adolfs Datter, trods alt.

Hun var som Høsten, alle dens tørre og skarpe Safter var i hendes golde Legem, hendes Sjæl var som den sene Septembers.

Paa hendes kloge Pande stod der skrevet:

„Du skal bære alle Ensomhedens kongelige Kvaler, du skal være af dem, der i Livets brusende Tummel har deres eget Helvede og deres egen Himmel. De døde Bøger skal være dine troeste Venner, og de kolde Stjærner skal bedre forstaa dine Klager end Menneskene. Skæbnen har lagt et Diadem paa din Pande, men de store blodrøde Rubiner skal brænde som Ild. Du skal vinde alt, kun ikke Glæden, alle Jorderigs Laurbærkranse skal svale Diademets Saar, men under de friske, kølige Kranse skal dine Øjne være bedrøvede, og dit Hjærte skal ligne et vissent Blad i den sene Høst. Søvnløs og brændende skal du være, melankolsk og urolig. Saaledes skal du vandre gennem Landene som den purpurne Høstaftens Dronning, hun, der en Dag bræmmer sin Kaabe med Vinterens Hermelin."

Saaledes var Christina, da Christian Ulfeldt traf hende, som en høstlig Sol, endnu glødende, men i Nedgang over en sørgmodig Egn.

En Dag sagde hun til ham:

„Der findes i mig mange Christinaer, hun der var Sveriges Dronning er død, hun hører Fortiden og Historien til. Lad os rejse, i Rom vil der leve en ny og en lykkeligere."

Digitized by Google

Nu længtes hun mod Sydens Sol, den hun nyligt havde forbandet.

Saa rejste de, men da de kom til Norrköping, lukkede hun sig inde med sine Bøger og glemte for en Tid Verden og alt omkring sig.

Dage igennem kunde hun sidde med en Bog i Haanden, mageligt tilbagelænet i den røde, guldbroderede Stol.

Men ud paa Aftenen samlede hun de italienske Herrer om sig og paa en fortrolig og ligefrem Maade talte hun med dem og lod sit Vid gnistre og sprudle, mens Sneen faldt derude.

Omkring hendes Stol foran Kaminen laa en Flok hvide Mynder. En Gang imellem fór de knurrende ud i Salen, og kun Dronningens lange Pidskesnært kunde faa Dyrene til at lægge sig igen.

De unge Italienere lo og konverserede, og den katholske Gejstlige stod og varmede sine Hænder foran den blussende Ild.

Der var ikke andet Lys i Salen end det fra Kaminen.

Den gejstliges violette Fløjelskjole, den brokaderøde Stol, og Herrernes karmosinfarvede og mørkeblaa Silkedragter glødede i Ildens Skær med dybe farvemættede Toner, kun Dronningen saa' ret fattig ud i sin simple sorte Silkekjole, og kun det store, blege, uregerlige Haar havde Lys og Lød, skønt, i sit vilde utæmmede Fald.

Hun lo, saa de lange hvide Tænder kom til Syne, lo og kastede sig tilbage i Stolen, det ita-

Digitized by Google

lienske Sprog klang kækt og mandigt i hendes Mund.

Hun havde kastet det ene Ben hen over det andet og med knaldende Pidskesmæld understregede hun sine lærde Demonstrationer. Hun lignede en sælsom Gøglerske med en Trup Komedianter omkring sig, ene Kvinde midt imellem alle disse højrøstede Fremmede.

Christian Ulfeldt saa' med Skinsyge til disse Herrer, der havde hendes Yndest og Bevaagenhed.

Hvor de trængte sig om hendes Stol, og hvor de kæmpede for hendes Bifald og Ros!

Som hun sad dér, gik sælsomme levende Udtryk hen over hendes Ansigt, mest Spot, men ogsaa Vemod.

Og pludseligt kunde hun fare op og bore sig midt ind i Klyngen og overbevise en genstridig med hundrede subtile Argumenter, overbevise med Ild og Glød, indtil ingen turde modsige hende.

Thi hun taalte nødigt Modsigelser.

Hun kunde gribe sig til Tindingerne med feberrystende Hænder, vaande sig, stryge det askeblonde Haar tilbage med iltre Kast, mens Talens Strøm ustandseligt og uden Ophør flød fra hendes Læber.

Hun kunde skælve under sin Tales Ildkaskader, mens voldsomme Gestus og ubeherskede Fagter ledsagede Talen, idel funklende Liv kunde hun være.

Digitized by Google

En Tanke kunde fænge i hendes Sjæl, et Ord slaa ned som et Lyn, det var, som hendes hele Væsen gik op i Luer.

Bestandig brændende var hun, en tør og hed Lidenskabelighed gjorde stundom hendes Tale mørkttonende.

Men saa kunde hun pludseligt blive adspredt og træt, som spredte hun Aske over sin egen Glød og over alle dem, der vilde varme sig ved hendes Ild.

Ild, der kæmpede under Aske, saaledes var hendes Sjæl.

I saadanne Øjeblikke frygtede alle hende.

Naar hun pludseligt, med en træt Haandbevægelse hen over Panden, sank tilbage i Stolen, og med et ondt og gaadefuldt Smil paa Læberne frydede sig over at saare og pine med giftige Ord alle dem, der troede paa hendes Hengivenhed.

Hun sønderrev sig selv og alle om sig med et rasende Vid, der skar igennem, bidende og skaanselsløst.

Saadanne Dage skælvede alle for hende, saalænge det onde var over hende.

Hun kunde stønne med lukkede Øjne, med Tegn paa den højeste Liden i hver en Mine.

Men aldrig havde nogen sét Christina fælde Taarer, naar det syntes, hun fortæredes i en indre Forbrænden.

Christian Ulfeldt var den eneste, hun endnu

Digitized by Google

ikke havde skaaret i Sjælen med sin Spot og sit Vid.

Selv gaadefuld elskede hun hans Tungsinds Mørke.

Og hans Øjnes stumme Tale gav hende Hvile.

Naar han saa' paa hende med dette store, skønne Blik, var det, som følte hun en dunkel Undseelse for sit eget ubeherskede Væsen, og hun blev stille.

De onde Timer blev sjældne, siden han var kommen.

Og nu, mens hendes Følge trængte sig om hende, hidsende hende og æggende hende for at kunne glimre med Aand, nu mærkede hun hans Nærhed som et mildt og sjæleligt Stille.

Hun vilde knytte ham til sig, altid have ham om sig, og hun grublede paa Midler til at binde ham for stedse.

Hendes Tanker var hos ham, der stod dér saa fjærnt i Salen og lyttede til de andres Ord.

Hvad tænkte han om hende?

Og mens hun udgranskede hans lønlige Tanke, kæmpede de om hende med Ordets fine skarpe Klinger, paa Latin, paa Italiensk, paa Fransk, alle vilde de glimre, for at hun skulde lytte, det var, som gik der dunkle magnetiske Strømme ud fra denne besynderlige Kvinde. De var indenfor hendes magiske Tryllekreds, alle, og de kom til hende fra alle Europas Lande, dragne af

Digitized by Google

hendes æventyrlige Ry og hendes Naturs mystiske Tiltrækning.

Halvt en Minerva var hun, halvt en Circe.

Hun drog og frastødte, og kun ved voldsomme Brud, ved Raab og Kaarders Krydsen, løsrev de sig, de, der havde lidt for meget under hendes Hjærtes Kulde, dette Hjærte, der bragte Forvirring over Jorden, og som Mænds Attraa dog tumlede imod, indtil Kulden sved som Ild.

Christian Ulfeldt fortæredes af Skinsyge.

Dronningens store, vaagne Blik gjorde ham svimmel, han spændte sin Aand til det yderste, og naar hun stundom smilte, besynderligt og underfundigt, kunde et saadant Smil jage hans Sjæl til Fortvivlelse, som vilde det sige:

„Hvor I er ung, meget ung."

Han valgte det latinske Sprog, naar han talte med hende, som vilde han vække hendes Beundring, og han søgte de vanskeligste og sirligste Talemaader, låante fra Cicero, fra Seneca og Sallust. Men saa kunde ét eneste Smil være ham bitter som en Haan.

De andre, Italienerne, de hævnede sig, hvor de kunde.

Lukkede Døren sig efter hende, saa' han besynderlige, fine, næsten usporlige Smil paa deres Ansigter.

Som tog de nu alle Oprejsning efter de Stik og Saar, hendes Vid havde voldet dem.

De spurgte ham, om han havde sét, hvor

Digitized by Google

skæv hendes Ryg var, og om han nogentid havde sét en Kvinde gaa saa uskønt?

De hviskede i Krogene om Monaldeschis Drab, og de lod ham forstaa, at man aldeles ikke var sikker paa sit Liv, naar hun dér, uden Dom, havde ladet sin egen Kammerherre henrette, mens hun selv med roligt Blod tog Eksekutionen i Øjesyn.

Og denne blodige, uhørte Begivenhed for et Par forfalskede Breves Skyld!

Christian Ulfeldt foragtede deres Fejghed, og da han lidt efter sad inde i sit Gemak, bøjet over én af hendes Majestæts Bøger, et Bind af Polybius, følte han Trang til at være hendes Ridder overfor saa megen Lavhed og Foragtelighed.

Derude bag det høje Vindue gik Solen ned, der laa over Himlen et blodrødt Skær som fra fjærne, brændende Skove.

Skyerne laa i lange violette Striber, snart vilde Fuldmaanen stige.

Han tændte Lys i en Sølvstage og gik ind i den store Sal, hvor alt nu var stille, alle paa Slottet var gaaede til Ro.

Kister og Kasser betrukne med karmosinrødt Fløjl og beslaaede med runde Messingsøm stod opstablede overalt.

Alle Vegne skinnede dette store kronede C ham i Møde fra det dunkle Fløjl.

Der var Kister fulde af Bøger og Manuskripter, og Kasser med sjældne Malerier og Kunst-

Digitized by Google

sager, altsammen væltet imellem hinanden i stor Uorden.

Man skulde tro, at et højtstaaende Herskab var paa Flugt og i Huj og Hast havde bortført deres kosteligste Ejendele.

En af de røde Kister stod aaben.

Han stillede Stagen midt ude paa Gulvet, han maatte og vilde sé, hvilke Bøger hun førte med sig paa sin Rejse.

Lutter klassiske Værker, dér var Seneca, og dér Cæsar, og her Plato.

Han tog et Bind af Plato og siddende paa Kistens Laag fordybede han sig deri.

Saa faldt han i Tanker med Bogen i Haanden.

Der var saa meget af hendes urolige, skønne Aand i denne Sal, noget af dens Glød og dens Uhygge.

Malerier stod stillet op paa Gulvet langs med Væggene.

Billeder af Mazarin, af Ninon de l'Enclos og Pave Innocens, og paa Bordene laa sjældne Haandskrifter paa guldvirkede Tæpper.

Som han nu sad her fordybet i Læsning, hørte han Døren aabnes ind til Dronningens Gemakker.

Hendes Majestæt!

Hun lod slet ikke til at undre sig over den unge Ulfeldts Nærværelse, hun klappede ham paa Skulderen og smilte træt over hans store Forlegenhed.

Digitized by Google

Længe stod hun tavs med Haanden paa hans Skulder.

„I gør Ret i at læse i disse Bøger," sagde hun, „der findes intet bedre Selskab. — Ræk mig Eders Bog."

Han rakte hende den.

Med dyb Stemme læste hun et Par Sætninger.

„Læs I."

Med bevæget Stemme læste han saa, han maatte tage sig sammen med Magt, det græske Sprog var ham en Smule uvant.

Men han var ene, ene med Dronningen!

Hun havde sat sig ned paa en af de store, fløjelsrøde Kister.

Hjemløs saa' hun ud, som hun sad dér, med Hænderne i sit Skød, og Øjnene, halvtlukkede, vendte mod Lyset.

Og denne sorte, simple Kjole uden ét eneste Smykke.

Saa læste han, varmt, dæmpet, med en dyb Forstaaelse af den græske Vismands kloge Tale.

En Gang imellem bad hun ham standse, ønskede en Forklaring.

Hun kom helt hen til ham, nu læste hun med i Bogen.

Han mærkede hendes hede Aande mod sin Kind, der var en Iver over hende, Selvforglemmelse, Linje for Linje fulgte hun med, og en Gang imellem udbrød hun heftigt:

„Ja — ja! saadan er det, saadan maa det være!"

Digitized by Google

Hun rejste sig, begyndte at vandre frem og tilbage, hun hørte ikke længere efter hans Læsning, og han lagde stille Bogen fra sig.

Om de højeste Materier talte hun, om Livet og Døden, om Verden og Menneskene.

Og den unge Mands Hjærte glødede af Beundring.

Ene med Christina!

„Ja, saadan er det," sagde hun, „alle de andre fægter imod Sandhed, han har Ret. Naar vi besejrer os selv, triumferer vi over vor mægtigste Fjende!"

Hendes Stemme dirrede af mørk Lidenskab.

„Besejre os selv — besejre os selv!"

Efter en lang Tavshed sagde hun, smilende tungsindigt:

„Men en stor Sjæl er som Havet, det kan være nok saa oprørt, dets Grund er dog bestandig rolig."

Hun plejede saaledes at samle sin Tale i et Tankesprog, og der laa altid ligesom dulgt Livserfaring bagved.

Op og ned i Salen gik hun, som talende med sig selv, men saa vendte hun sig pludseligt om imod ham.

„I er endnu saa ung, men I maa vide, det er dog intet nok, vi besejrer os selv, overtræffe os selv maa vi, bestandig overtræffe. I sér saa melankolisk ud, og jeg véd, at I har megen Grund til Eders nedslaaede Humør, men I maa intet blive staaende ved den Tanke, at Livet kun

Digitized by Google

er som en sort Tynge, og at alt farer hen som en Drøm og et Lyn, at Berømmelse og Udødelighed er som skønne bedrageriske Chimærer. Vi maa kæmpe, bestandig kæmpe, skønt vi véd, at Menneskene frygter den overordentlige Fortjeneste, ja, anser den som en Forbrydelse."

Og hun tænkte paa sig selv.

Stemmen blev skærende haard.

Saa lagde hun igen sin Haand paa hans Skulder, og han sagde stille:

„Den største Ulykke i Verden er intet Fædreland at have."

Da trak hun sin Haand til sig, og i en Strøm af Ord talte hun om Korfits Ulfeldt, som hun beundrede, og overfor Sønnen lagde hun ikke Skjul paa, hvor højt hun skattede den dødeligt krænkede Stormand.

„Dèr, hvor den sande Berømmelse er at vinde, dèr og kun dèr er ens Fædreland," sagde hun, „og er Verden intet stor nok, der er Hæder at vinde overalt!"

Arme, urolige, hvileløse Dronning.

Hvor i Verden hun kom, følte hun sig dødelig krænket i Forholdet til sine tidligere Undersaatter, dette Folk hun frivilligt havde givet Afkald paa, og som hun nu igen forgæves søgte at vinde.

Krænket i sit Forhold til hele den protestantiske Verden, som hun havde forraadt ved sin Troesforandring, krænket i sit Forhold til den katholske Kirke, der mistvivlede om hendes Op-

Digitized by Google

rigtighed, og i sit Forhold til hele Menneskeheden efter Mordet paa Monaldeschi. Hun var paa Kant med Verden og med sig selv, men alt ved egen Skyld, fordi hun havde villet det saaledes.

Og nu traf hun denne unge, af Skæbnen saa ublidt behandlede Mand, der ogsaa var i Ufred med Verden og sig selv, men fordi Skæbnen havde villet det.

De var som to skibbrudne paa Verdens Hav.

Dronningen uden Rige og Kongedatterens unge Søn uden Fædreland.

Langsomt gik hun over mod Døren ind til sine Gemakker, og endnu en Gang sagde hun:

„Hvor der er Hæder at vinde, dèr er ens Fædreland, det maa I aldrig glemme!"

Og Døren lukkede sig lydløst efter hende.

Han løftede sine Arme i higende Længsel.

Havde han da ikke altid villet Hæderen?

Men han vilde kæmpe for den, saaledes som hun vilde det, og Livet var endnu ikke gaaet ham forbi.

Bøjede det mod Glæden nu for ham?

Han knyttede sine Hænder og rettede sig stolt.

Nej, han vilde ikke være af de Mennesker, der lade af at leve, førend de faar begyndt derpaa.

Ikke Døden, men Livet var der Ære hos!

Digitized by Google

XIV

Han fulgte hende gennem alle Lande, villig til at tjene.

Han mente at have fundet Hvile hos denne hvileløse Kvinde, han troede at glemme sin egen Uro over hendes Hjærtes Storme.

For anden Gang i sit Liv gik han over de velske Bjærge, til Agnes Elisabeths Land, han naaede Rom og blev dèr hos Dronningen i det farnesiske Palads.

Atter saa' han de grønne Vigner, de rødtflossede Negliker og hvide Marmorstatuer mellem det mørke Løv.

Men det var intet Elskovens røde Land, og Himlen var ikke den blaa Længsels. Han havde glemt Drømmen, den fine og blonde Drøm, der en Gang havde aabenbaret sig for ham i Agnetes Skikkelse, han havde glemt Lidenskaben og Agnes Elisabeth, han havde glemt Moderen og den haarde Opofrelsens Pligt.

Ved at tjene Christina opnaaede han Glemsel.

Hver Aften og mangen en søvnløs Maanenat

Digitized by Google

læste han for Dronningen i de klassiske Folianter, de spanske og franske Digtninge. Og hvilke berusende Nætter fulde af aandelig Forlystning, Vid og aandrig Samtale, dybsindig Grublen, Skønhedsfortabelse i alle Sjælens og Sindets gehejme Riger.

De fordybede sig i Historiens Irgange, de drømte over Menzinis og Filicajas gyldne Stanzer.

De talte om Berninis Kunst og Tassos Vers, og en Nat læste han Alessandro Guidis Endymion op for hende og hendes lærde Hof.

Mythen om Endymion og Artemis.

Ynglingen, der elskes af den kolde Maanegudinde, der elskes og intet véd om denne Elskov, sunken hen i evig Søvn.

Dronningen havde selv føjet nogle Vers ind i Guidis Digt.

Da han kom til disse Vers, rystede hans Stemme, der gled som en Taage hen foran hans Øjne.

Han turde ikke sé op fra Bogen.

Dronningen sad paa Loggiaen, hun smilte blegt.

Lysene flakkede i den blide Aftenbrise.

Hun saa' hans Bevægelse og blev utaalmodig, men Smilet veg ikke fra hendes Læber.

Hun mærkede med hvor stærke Baand, hun havde bundet ham til sig.

Versene klang melodisk, Fontænens rislende Vand dernede ledsagede med sin Nynnen de blødtklingende Ottaverim.

Digitized by Google

Vers om den stolte og uberørte Maanejomfru, der vil elske men ikke genelskes, der vil elske Ynglingen paa Idas Bjærg, trykke et Kys paa hans Pande, mens han sover den evige Søvn med Ansigtet badet i det kolde Lys.

Da han havde læst de sidste Vers, rejste han sig, forvirret, bevæget, han syntes at ane dulgte, skadefro Smil paa alles Læber, han bøjede sig dybt for Majestæten, og gik.

Han flakkede om i den maanelyse Have.

De høje Palmers lange Blade bevægede sig i Nattevinden, han blev ved at gaa, gennem Rotundens hvide Arkader, og nu ned ad de mægtige Marmortrappers Fald, der blaanede bort mellem mørke Laurbærhække.

Langt ud laa det evige Rom, Fuldmaanen stod over Husenes Tage, over Paladser og sorte Kirkekupler.

De hvide Statuer langs Balustraden syntes at leve i det stærke Lys, og der var et køligt Brus fra store Fontæner under de vældigt skyggende Stenege.

En Sølvhimmel hvidnede over hans Hoved, og der kom en sød Mandelduft fra de blomstertunge Nerier.

Højt oppe over de mægtige, lysende Trapper laa Paladset med sin oplyste Loggia.

Her var saa stille i Natten, at Hoffets Latter og Tale hørtes tydeligt som en festlig, klingende Larm.

Digitized by Google

Hans Blik var som fasttryllet, han syntes at kunne se Dronningens mørke Skikkelse.

Atter gik han tilbage ad Trapperne, saa hørte han Sang, straalende Toner.

Det var den unge Antonio Bellori.

Og nu en Viola da Gambas mørke Strygerklang.

Han hadede i dette Øjeblik disse guddommeligt straalende Toner, hans Skinsyge martrede ham, han led og vaandede sig.

Hvor fattig var han ikke mellem alle disse unge Mænd deroppe, og denne sjælløse Sanger, som hun beundrede.

Belloris Stemme skar i hans Hjærte.

Han bøjede sig ned over den lysende Balustrade og skrev med rystende Haand et Digt til Christinas Ære, et Digt, som han pressede imod sin Mund — og sønderrev.

— — —

Han vidste ikke, hvor koldt hendes Hjærte var.

Han vidste ikke, at hun aldrig havde elsket, at hun knælede foran sin egen Aands Billede.

Han skulde kun være som alle de andre, der ofrede deres Liv, deres Tid og Evner, deres Hjærters og Hjærners fineste og subtileste Kræfter paa hendes Alter. Hun var af dem, der fratog Menneskene deres Sjæl og beviste en Naade ved at ville modtage den. Hun var som en kvindelig Proteus, der paatager sig mange Skikkelser. Stanzer og Strofer, lærde Værker og

Digitized by Google

røde, skælvende Hjærter lagdes foran hendes røde Tronstol.

Minerva Augusta yndede hun at kalde sig.

Nat og Dag, glødende hede Sciroccodøgn, drømte Christian Ulfeldt om det store Værk, der skulde bringe ham Laurbærkransen i alle de andres Paasyn.

Men han var ingen Digter som Alessandro Guidi, ingen stor Kunstner som Bernini, der mejslede hendes kongelige Aasyn, ingen Sanger som den straalende Bellori, ikke en Lærd som Kardinal Azzolino, ikke en Improvisator som den unge Greve Giustiniani.

Han manglede alle disses lysende Evner, og hans Liv manglede Daad og Bedrift.

Han kunde sidde Dage igennem ved Gemakkets høje Rude og stirre ud over den soløde Plads, hvor Fontænens spinkle Straale ustandseligt klingede mod Stenkummen, sidde dèr drømmende med en Bog af Tasso eller Petrarca i Haanden, grublende over sin egen træge Naturs Daadløshed. Og han pinte, sig selv, ubarmhjærtigt, fordi han sad her og drømte i Stedet for at handle. Livet havde endnu ikke Bud efter ham.

En Dag kom Christina i Gemakket, hvor han sad.

Pludseligt stod hun der, man hørte aldrig, naar hun kom.

Hendes Øjne saa' forlæste ud, hun holdt en Fjerpen i Haanden, der var Blæk paa hendes hvide Brokadekjole.

Digitized by Google

Hun bad ham følge sig.

Nedover de skøntsvungne, blaagraa Marmortrapper med de store Pragtvaser fulgte han hende i ærbødig Afstand. Hans Hjærte bankede, hvad vilde hun ham?

De gik ind gennem de halvtdunkle malerismykkede Sale, Statuer stod midt paa de blanke Gulve, de gik gennem den Række af Værelser, hvor Antikerne stod, gennem Gemakket med Kobberstikkene, gennem Arkivet og den runde Sal med Myntsamlingen. Intet Vindu stod aabent, Luften var kvælende hed og soltør bag de svære, gule Silkegardiner, der var trukne tæt for.

Nu var de i Bibliotheket, straks sagde hun, næsten bydende, hvad det var, hun ønskede. Hun bad ham udarbejde et Værk for hende, hele Materialet var allerede skaffet til Veje, det laa rundt om paa de tunge guldsnirklede Borde, Dynger og Stabler af Bøger og Kort.

En Verden af Bøger.

Byens Larm og Uro var stænget ude bag en mægtig solrød Mosaikrude, hvor Dantes Møde med Beatrice var fremstillet i skønne, purpurviolette Farver.

Der var saa stille herinde.

Dronningen stod i dybe Tanker, saa hviskede hun tonløst:

„Fred, her kunde der vel være Fred."

Digitized by Google

Hun lagde den tørre Haand over sine trætte, forlæste Øjne, saaledes stod hun længe.

Saa tog hun en af de tunge, læderrøde Folianter, løsnede med febrilske Hænder de brede Sølvspænder.

Hun satte sig paa Kanten af Bordet, bredte Bogen ud paa sit Knæ, saa kaldte hun ham hen til sig.

„I vil uden Tvivl gærne udføre et stort Arbejde for mig," sagde hun venligt, „naar I véd, at I dermed gør mig en meget vigtig Tjeneste og en synderlig Behagelighed. I behøver intet at svare mig! Vil I skrive et Værk om Huset Wasas Historie og Bedrifter. Jeg kender jo og skatter højligt Eders store Evner. Anvend dem for min Skyld. Gør mig en stor Glæde dermed. Det er mig ikke ukært, at netop I skriver mig Bogen om min Slægts Historie. I kan skrive i det latinske eller italienske Sprog, ganske som Eder lyster."

Han bøjede sig dybt for hende, kyssede hendes Haand.

Saa talte de om Wasaslægtens Genealogi og lærde historiske Materier i denne Bøgernes livsfjærne Verden.

Det blev Aften, før de vidste det.

Langt borte ringede alle Roms Kirker, de hørte det som inde i Drømme.

Saa lod hun ham ene, og gik for at høre Messe i sit Huskapel. Da hun var borte, syntes han, at han med ét ganske havde glemt den

Digitized by Google

urolige Verden derude, med al dens Kamp og al dens Sorg.

Og han satte sig i den høje Stol og bøjede sig over Bøgerne.

— — —

Moderen glemte han.

Hendes Kampe og Sorger var ikke længere hans.

Gennem sine Søskende, der var spredte i alle Lande, hørte han en sjælden Gang om Forældrenes Skæbne, han vidste om deres Fangenskab paa Hammershus, om den haarde og umenneskelige Behandling de led, men han var træt nu af at lide haabløst paa deres Vegne, træt af at kæmpe mod Skæbnen og det forudbestemte.

Han turde ikke længer give sig ud paa det vilde Hav, Resten af sine Dage vilde han leve her bag denne farvefunklende Rude for at søge alle Smerters Remedie og Lægedom i den strenge Videnskab. Han vilde vinde Christinas Laurbærkranse, evigt grønnende, aldrig visnende.

Hvad var Moderen ham mod Christina!

Altid hørte han Dronningens Ord i sit Øre.

„Det er mig kært, at netop I skriver mig min Slægts Historie."

Han maatte altid grunde over disse besynderlige Ord.

Dronningen kom ofte i Bibliotheket, oftest hen ad Aften.

Hendes videbegærlige Aand var brændende, selv arbejdede hun paa et stort Værk om Cæsar,

Digitized by Google

hun lignede en Søvngængerske, Blikket var indadvendt, hun talte højt med sig selv, i sin Haand holdt hun den hvide Fjerpen, endnu vaad af det sorte Blæk. Altid begyndte hun sin Tale med de samme Ord.

„Jeg vil vide, jeg ønsker at vide — —"

Ingen Videnskab var hende for streng eller alvorlig, de berømteste Lærde samlede hun om sig i sit Akademi.

„Jeg vil vide, jeg vil vide."

Nye Opgaver, bestandig nye Opgaver stillede hun dem, hun drog til sit Hof. Man købte hendes Bevaagenhed med al Friheds Mistelse, hun der selv var saa stolt af sin Frihed og ikke taalte Skyggen af en Lænke.

„Fri er jeg født, fri har jeg levet, fri vil jeg dø!"

Saa kom da endelig den Dag, da Christian Ulfeldts Værk var skrevet. I én eneste Nat gennembladede Dronningen de store tætbeskrevne Ark.

Saa stillede hun ham nye Opgaver.

Hun vilde vide Besked om Slægtstavler, om Haandskrifter, om tusinde nye Enkeltheder. Der var en Feber i hendes Stemme og i hendes Øjne.

„Tænk om jeg skulde dø," sagde hun ilter, „tænk, jeg kunde jo dø, førend alt dette blev min Aands Ejendom. I gør mig for den ganske Evighed forbunden, hvis I vil samle og udarbejde dette for mig, derfor har jeg jo alle disse kostelige Bøger, skal de da være som døde Skatte

Digitized by Google

for mig? I har alle Aandens herlige Gaver, en subtil og skarpsindig Forstand, hjælp mig i mit Arbejde, I vilde gøre det med endnu større Glæde, hvis I blot vidste, alt det min Aand begærer."

Atter følte han Ærefrygt og Medlidenhed med denne Kvinde.

Og han vendte tilbage til det ensomme Bibliothek.

Dèr ude over Rom laa den gule Scirocco, hede Pust fra Sumpene glødede ned fra den gustne Himmel.

Hans Hjærne brændte som Ild, hans Øjne laa dybt i deres Huler, Blikket fik en tør og stikkende Glans. Han kæmpede som en Vanvittig mod Feberens idelige Angreb, Pennen rystede i hans varme Haand, men Nat efter Nat sad han over sit Arbejde og fyldte de hvide Ark med sin fine Skrift.

Han vilde ikke være svag i hendes Øjne.

Den store Mosaikrude var naglet fast i Muren, ikke et Vindpust kunde trænge ind i det glødende Bogkammer.

Saa mærkede han Feberen komme over sig, hele hans Legeme dirrede, det sortnede for hans Øjne, Bøgerne vejede som Bly, naar han tog dem ned fra de høje Reoler, men han vilde endnu ikke give fortabt.

Hver en Linje han skrev, voldte ham nu den dybeste Lidelse.

Rom var som et glødende Fængsel.

Digitized by Google

Og Pennen rystede i hans Haand, sitrede sig frem over de mægtige, hvide Ark, han syntes, at denne fine Skrift maatte blive rød af hans Hjærnes inderste, dyreste Blod, som forblødte han langsomt, Draabe for Draabe, al Livets ædleste Kraft, men til Christinas Ære.

Men sjældnere og sjældnere kom Dronningen i Bibliotheket.

Saa en Aften slæbte han sig syg og elendig ud i Paladsets Have, dødelig trist og træt i den febersvangre Luft. Der laa en lille Plads bag Myrthehækken med et Springvand, dèr vaklede han hen og faldt sammen paa en Stenbænk, dybt inde i Skyggen.

Alle Klokkerne ringede til Ave.

Som han sad dèr ud paa den sene Aften, kom Dronningen og Kardinal Azzolino i Gangen, de talte meget fortroligt sammen, stod ofte stille, gik saa videre, stod saa igen stille.

Saa hørte han Christinas Stemme, og han syntes til sin dybe Undren, at der var undertrykt Graad i den.

Han rejste sig, rystende over hele Legemet.

Kunde Dronningen græde?

Og det lød, som trøstede Kardinalen, hans Stemme var saa blød, usigelig nænsom.

„I er min eneste Ven, Azzolino," sagde hun „den eneste, alle de andre er mig ligegyldige som de Sandskorn min Fod træder. De mener alle, at de gør mig den største Nytte med deres Studier og Lærdom, jeg, der véd, at al

Digitized by Google

den Lærdom, der intet gør os visere, stærkere og lykkeligere, al den Lærdom er unyttig. Og er jeg viis, er jeg stærk, er jeg lykkelig, Azzolino! Svar mig intet, thi I kender mig fremfor nogen."

Christian Ulfeldt pressede sig ind imod den mørke Hæk, han lukkede sine Øjne, som sank Jorden under hans Fødder.

Dèr havde han spildt Aar og Dag for hendes Skyld, og dette var Takken.

Til Christinas Ære!

Hun havde bedraget ham. O! svag og raadvild var hun som de andre almindelige dødelige, og han, der havde troet hende stærk.

Saa hørte han igen hendes Stemme, klagende.

„Hvor jeg er træt, træt af alle disse lærde Narre, træt af alle disse golde Videnskaber, I véd, Azzolino, hvad Videnskab er, den er kun som en prægtig Titel paa den Bog, der hedder menneskelig Uvidenhed. Filosofien gør os intet bedre og intet visere, den eneste sande Videnskab er at kunne dø i rette Stund."

Saa hørte han igen Kardinalens fromt formanende Stemme, men hun vilde ingen Trøstegrunde høre.

„Jeg bliver gammel, og er intet Alderen skrækkeligere end Døden? Jeg frygter intet Døden, men jeg frygter Aarene, lykkelige ere de, der dør uden at ældes, og allerede nu føler jeg mig usigelig gammel."

Digitized by Google

Saa tabte hendes klagende Stemme sig i de mørke Løvgange.

Og alle Roms Klokker blev ved at kime, alle disse Klokker, der lovpriste Himlens Dronning.

—

Da han den næste Dag stedtes for Dronningen, bøjede han sig over hendes Haand, og uden at sé op næsten hviskede han:

„Eders Majestæt maa intet kalde det Utaknemmelighed, naar jeg om føje Tid rejser ad Danmark til. I kender mine Forældres tunge Skæbner, det er Umagen vel værd, om jeg nu ganske opofrer mit Liv for deres Skyld."

Hun hørte ugærne denne Tale, hun havde forment sin Magt saa sikker over denne unge Mand.

Næsten følte hun sig saaret over denne pludselige Afsked.

„Og Eders Videnskab," sagde hun, „lad Eder dog ikke forlede af Hastighed! Eders Videnskab, og alt det I lovede mig at ville udrette for min Skyld!"

Da saa' han op, og deres Øjne mødtes.

„Eders Majestæt maa sig imod mig efter sit naadige Behag forholde, men det véd jeg, at al min Lærdom, al min Videnskab intet kan gøre Eders Majestæt stærkere, visere og lykkeligere end I er."

Hun studsede, saa' hurtigt paa ham.

Hun forstod.

Digitized by Google

„Og tror I nu ogsaa, at jeg er alt det, I dèr nævner?“ spurgte hun med usikker Stemme.

Han bøjede sig igen over hendes Haand, tavs.

Saa smilte hun og sagde skemtende:

„Siden I intet vil svare mig, vil jeg spørge Kardinal Azzolino derom, naar jeg næste Gang gaar til Skrifte. Kardinalen formener jo at kende mit Hjærte, han vil fortælle mig om min Styrke og om min Lykke.“

Digitized by Google

XV

Hun lagde en gylden Kæde om hans Hals, hun optog ham i sit Akademi, paa de tusinde Maader udmærkede hun ham fremfor Roms unge Adel, hun vilde ikke, at han skulde triumfere ved at beklage hende.

Saa blev han, og han sygnede.

Han lod sig binde med Medlidenhedens Lænke og atter kyssede han hendes golde Hænder, Paladsets tunge Bronzeporte lukkede sig bag ham. Luften var kvælende hed, Maleriernes Fernis duftede bedøvende, Bøgernes Støv stimede gennem Salene som en Ørkenaande, alle Livets røde Safter udtørredes, alle Blomster hang paa bøjede Stængler, et Hades, et af hine glødende Riger, hvorfra Østens Dronning kom. Og derude i Haverne de støvgraa, skyggeløse Laurbærtræer, og bagved den gule, lerede Tiberflod, og langt ude Bjærgenes solpinte, blyblaa Linjer. Kun om Aftenen var her skønt, naar Klokkerne kimede, og Pinjernes slanke, rødlige Søjlestammer tog til at gløde, saa de sorte Kroners Skærme syntes at svæve paa røde Flammer.

Digitized by Google

Men stadig brændte det ham i Sjælen. Hvorfor er Dronningen søvnløs, og hvorfor gransker hun som en febersyg i alle disse øde Skrifter, naar hun dog ikke tror paa al denne Viden.

Det var ingen Hemmelighed i Paladset, at hun mangen Nat, ene, slæbte sig ned ad de mægtige Trapper, naar alle sov i den dybe Midnatstime. Med en tændt Armstage i sin rystende Haand gled hun som en Skygge omkring i sine Pragtsale, hun talte med sig selv, og ofte kunde hun falde i Tanker og staa saaledes som et livløst Marmor, med dybt sænket Hoved, som lyttede hun til sin egen hvileløse Sjæls urolige Spørgen. Og rundt omkring hendes forpinte og trætte Skikkelse fejrede de store Mestres gyldneste Værker deres livsfunklende Orgier. Men der var ingen Hvile for hende i Kunstens Rigdomme, det var kun dødt Guld, døde Farver og dødt Marmor.

En Midas Dronning var hun, og mens hun vaandede sig her i de glødende Nætter, sad Christian Ulfeldt som en Skygge over Bøgerne, og han forbandede sig selv og sit Liv.

I Natten derude hørte han Roms tonende Fontæner, og han drømte om Norden og kølige Kildevæld i Skovene om Frederiksborg.

Saa slængte han Bogen fra sig, med den tændte Stage gik han ud i det lange, natligtyste Galleri, hvor Maanelyset laa over det hvide Marmorgulv.

Paladset var som dødsindviet.

Digitized by Google

Han gik nedover Trapperne, og nu ind gennem Salene.

Han løftede den flammende Stage. Tizianos nøgne Venus laa paa hvide Bolstre, og hendes mørke Øjne søgte hans, og al Jordens rige Vellyst, dens Pragt og Dejlighed straalede ham imøde fra disse skønne Mesterværker.

Men kold i sit Hjærte gik han forbi.

Ja, disse store Mestre havde levet Livet med al dets Lyst og al dets Glød, og disse straalende Lærreder var kun en Afglans af deres rige gudbenaadede Levned, men kun en Afglans, der ikke formaaede at varme ham.

Som han stod her, gennemsitredes han pludseligt af en dyb Rædsel.

En dump, vaandefuld Klage naaede hans Øre, og en Stemme langt inde, en Stemme, der lignede en Søvngængers.

Stille gik han videre, fra Sal til Sal.

Da saa' han Dronningen.

Sammensunken sad hun midt i det stærke Maanelys, med lukkede Øjne, og det dødningeagtige Ansigt vendt imod det hvide Lys.

Hun rejste sig, kom hen imod ham.

Hun tog hans kolde Haand, saaledes stod de længe.

Endymion og Artemis, som i Guidis Stanzer.

„Søvngængere er vi," sagde hun bittert, „men I! I kan endnu vaagne op til Livet. Saa vaagn da, og gaa ikke omkring her ved Nattetid! I taaler ikke Luften her i Rom, siger I, vil I da

Digitized by Google

have, at jeg skal føre Eder ud i Verden igen? Nu kan I komme til at styre Eders Lyst, rejs, og gid I maa leve længe udi Sundhed, det vilde være en skendelig Misbrug og højstrafværdig Synd, om jeg lod Eder blive."

Og hun lo, sin kolde, skadefro Latter.

„Jeg har længe villet sige Eders Majestæt Farvel og takke for al kongelig Naade."

„Og hvorhen rejser I?"

„Til Danmark."

„Eders Forældre er Fanger, kan I befri dem, saa rejs!"

„Jeg vil dele mine Forældres Fængsel."

Da lo hun igen, denne onde Latter.

„Tror I, kongelig Majestæt af Danmark har Raad til at have Eder til Fange? Men det ligner Eder, Christian Ulfeldt, at handle netop paa denne Viis, o, I gode Guder, lade sig fængsle! har jeg ikke tusind Gange sagt Eder, at saadant er naragtigt."

Han hadede hende i dette Øjeblik, og med kold Stemme sagde han:

„Jeg har bragt i Erfaring, at min Fru Moder lider haard Overlast i sit Fængsel, ilde Medfart og Beskæmmelse, om jeg var ved hendes Side, vilde hendes Fangevogter . . ."

„Hvad mener I, han vilde?"

„Han vilde pine mig, thi jeg vilde udæske ham dertil, jeg vilde tvinge ham, for at al hans Had kunde vende sig imod mig."

„Jeg maa bekende, I ligner Eder selv. Det

Digitized by Google

er altsaa saaledes, I formener at kunne handle. Men I irrer, hvis I dermed tror, I helgenvier Jer selv i Eders egne Øjne. I tror altsaa, at jo mer I lider og taaler for en andens Skyld, des mere løskøber I Jer egen Sjæl, der higer imod Handling og Bedrift. Men I véd saa godt som nogen, at dette er Digt og Bedrag, der er kuns Vellyst ved slig Liden og Marter paa den Viis, og I lægger ingen Fortjeneste til Side, vær saa ganske og aldeles forvisset derom. I forøger Uretten her paa Jorden, gør I! Ja netop, I vil forøge al skændig Urets store Sum, handler I som I attraar!"

„Og Eders Majestæt mener da, at jeg skal gøre?"

„Dræb ham! Dræb dette Menneske, der har Eders Forældre i sine Kløer. Udryd den, der gør Uret, og vis, at I er en Mand og Korfits Ulfeldts Søn, saa handler I, som et Mennesk' bør."

Han følte Rædsel for hende, der kom noget frygteligt i hendes Øjne, som et mørkt Vanvid, der glimtede frem fra de sorte Pupiller, der udvidede sig.

Han veg tilbage, han syntes, at der kom store, mørke Blodpletter paa hendes lange, hvide Kjole, Pletter, der bredte sig som størknet Blod.

Hun smilte over hans Angst, men dette grusomme, tvungne Smil naaede ikke Øjnenes Mørke.

Begges Tanker var ved ham, hun egenmægtig havde ladet myrde, og det var som om Gulvet rødnede af Monaldeschis Blod.

„Saa rejser I", sagde hun strengt.

Digitized by Google

„Ja, jeg rejser."

„Og I véd, at I altid vil kunne finde Tilflugt her hos mig."

Saa gik hun lydløst bort gennem Salene med sit tændte Lys.

Han stod og saa' efter hendes hvide Kjole, hun gik langsomt, som voldte hvert Skridt hende dødelig Besvær.

„Dræb ham! dræb ham!" lød det endnu i hans Øre.

Og der gik som et Suk gennem Salene.

— — —

Næste Morgen forlod Christian Ulfeldt Rom, han rejste nordpaa til Genua, og vilde dèr gaa om Bord paa et Skib, der skulde føre ham til Norden.

* * *

Der laa det foran hans beruste Øjne, det blaa uendelige Hav, med en Glans af Fosfor over det blaa Guld.

Og han, der havde glemt Livet, og Havet, det frie, straalende Hav.

Og Himlen, denne dybe Azur, hvorover flyvende Skyflor langsomt sitrede.

Ikke i Venus Bjærg havde han været, men i Midas Guldslot.

Dèr laa nu det hvide Genua, som en Murkrone paa Bjærgene, hvorover Morgenrødens Vinger hvilte, og langs Havnens langtbuede Linje, Skib

Digitized by Google

ved Skib, Sejl ved Sejl, en munter, livstonende By, fuld af Sang og glade Raab.

Han blev i Genua, men hans Samvittighed lod ham ikke Ro.

Aftenen før han vilde gaa om Bord, gik han til Palazzo Rosso gennem de skønne Gader.

Han havde Brev fra Christina til den gamle Marquese Brignole, der modtog ham med stor Venlighed og bad ham være hans Gæst.

Den unge Marquesa Julia Brignole var meget glad over den unge Fremmedes Ankomst, hun var en saare skøn Dame, fuld af Skemt og lattermild Munterhed. Lystighed og Sang fulgte, hvor hendes hvide Silkesko traadte.

Hun var lille og buttet, med smilende, yppig Mund og sorte, skælmske Øjne. Hun var ikke af adelig Byrd og havde sin Hjemstavn inde i det venezianske, ingen i Genua vidste, af hvilken Familie hun var kommen. Den gamle Marquese lod hende flagre og synge i sit Palads som en skøn Sangfugl. Han forlangte kun at høre hendes muntre Stemme, selv var han mest optagen af sine kostbare Kunstskatte og de skønne Malerier, der prydede alle Salene.

Og især ét Billede havde han forelsket sig i, et bolognesisk Mesterværk, af denne Skoles berømteste Mester.

Han vilde straks vise sin unge Gæst denne store Skat, han dèr ejede.

De gik ind gennem Salene, da han lukkede den sidste Dør op, laa den røde Aftensol der-

Digitized by Google

inde over Væggen, hvor Billedet hang. Den Gamle gik til Vinduet og trak Silkegardinet til Side, han smilte fornøjet over den unge Mand, der saa' ganske betaget ud, og han hørte ham nævne et Navn.

„Agnes Elisabeth!"

„I kender denne skønne Dame?" spurgte Marquese Brignole.

Christian Ulfeldt kunde ikke tale for Bevægelse. Det var, som levede og aandede Billedet, som om Øjnene saa' og søgte ham, som om Munden vilde tale, som om det dejlige Bryst hævedes og sænkedes. Og det røde Aftenlys laa derover, som regnede der Roser ned over det døde Lærred.

„Agnes Elisabeth," hviskede han, og idet han vendte sig om til Marquesen, sagde han tonløst:

„Ja, det er et synderligt Skæbnens Træf. Jeg har en Gang kendt denne Dame, det var i Venezia."

„Hun var skøn, meget skøn," sagde den gamle og lagde sin visne Haand over sine Øjne, som faldt han i dybe Tanker.

„Var skøn, Eders Naade siger var skøn."

„I véd da intet, at Grevinden er død?"

„Død!"

„Ja hun er død, og derfor elsker jeg dette Billed, der som i én Sum bringer os al hendes store Dejlighed for Øje, som en evig Erindring om saa skønne Legems og Aandsgaver."

Da saa' Marquesen, at den unge Fremmede gemte sit Ansigt i sine Hænder, og da han ikke

Digitized by Google

vilde spørge om Grunden til denne besynderlige og hæftige Bevægelse, gik han stille tilbage gennem Salene og lod ham ene.

Christian Ulfeldt var ene med Mesteren fra Bolognas Billed, han strakte sine Arme ud imod det, han talte til det, og det døde Billede syntes at smile, smile fjærnt og vemodigt, som borte i evige Drømme.

Da kom den unge Marquesa i Salen, hun lo og koketterede med sin røde Vifte, hendes hvide Tænder lyste mellem de hede Læber, hun kvidrede omkring og syntes at finde stort Behag i den fremmede Gæst.

Men Christian Ulfeldt saa' hende kun som gennem et Uvirkelighedens Slør, denne yndefulde, barnlige Kvinde, der ønskede at tækkes ham.

For ham var Billedet al Livets Virkelighed, hans Sjæl var som ved en Løndom bundet til det døde Lærred. Det elskede han nu, som han aldrig havde elsket den levende, da han holdt hende i sine Arme, og da han ejede al hendes unge Kærlighed.

Han blev i Palazzo Rosso som Marquesens Gæst, og mangen Aften gik han ene i den glødende Sal og talte stumme Ord med den skønne Døde, der syntes at ville betro ham en Hemmelighed med sin fine Mund.

Tiden gik, han glemte, hvorfor han var rejst. I Erindringen om hende følte han sig lykkelig.

Han elskede at lade en Violin sagte tone i

Digitized by Google

denne Sal. Frem og tilbage gik han foran Billedet og spillede, mens Tankerne søgte Fortiden, og alle Erindringer og Drømme vaagnede til nyt Liv i Toner.

Men den unge Marquesa sygnede hen, hun blev bleg og stille, de mørke Øjne luede, Munden fortrak sig i Harme.

Hendes Gemal sørgede over sin unge Hustru.

Da han en Morgen kom op i sin kære Billedsal, gav han et højt, hjærteskærende Skrig fra sig.

„Billedet! Billedet!"

Fra øverst til nederst var det dejlige Kunstværk sønderflænget med en Kniv.

Ingen i Palazzo Rosso vidste, hvem der havde begaaet denne frygtelige Ugærning, og det blev heller aldrig opdaget.

For Marquese Brignole var det som et Mord, og ingen sørgede saa oprigtigt og var saa fortvivlet som den unge, danske Adelsmand.

Han alene anede, hvem der havde ført den skarpe Dolk gennem Billedet, og han frygtede for denne hede Attraa, der havde villet denne grumme Daad.

„Vil I spille paa Eders Violin for mig", spurgte hun.

Han tog Violinen og spillede.

Men haarde, skurrende, smertefulde Toner, der lød som Skrig og Vrede og Hulken.

Saaledes havde han aldrig spillet for den døde Grevinde, og hun forstod, hvad Tonerne sagde hende.

Digitized by Google

Den Dag, Skibet skulde bringe ham til Norden, bad han, som Erindring, om den simple Dolk, hun altid bar hos sig i sit Belte.

Hun blev glødende rød over hans sælsomme Forlangende, vilde spørge ham hvorfor, men intet Ord kom over hendes Læber, og hun rakte ham den med bortvendt Hoved. Saa gemte han Dolken ved sit Bryst og gik mod Havnen.

Samme Nat sejlede han ud over Middelhavet.

Digitized by Google

XVI

SKIBET førte ham til Flandern.

Der bragte han i Erfaring, at Forældrene nu var paa fri Fod og var paa Rejse til Nederlandene.

Han gruede for Mødet med dem, hvor kunde han se sin Moder ind i Øjnene, hun der havde lidt saa forsmædeligt, mens han havde siddet over Christinas Bøger.

I Brügge boede han, og Dag for Dag grublede han over en Lejlighed til at give Forældrene en Oprejsning for al den Tort og Fornedrelse, de havde lidt i deres haarde Fangenskab.

Saa vilde da Skæbnen, at Kommandanten fra Hammershus, Forældrenes onde Aand og Bøddel, netop i det Aar var paa Rejse til Frankrige, og han lagde sin Rejse over Flandern.

Var det da ikke et Tegn fra selve Himlen!

Var nogen Tvivl nu mulig. Al ukraftig og afmægtig lidende Pine i hans grublende Sind samlede sig om én eneste Tanke, en Hævnens

Digitized by Google

glødende Tanke, der sad som en Brod, der ventede at drages ud.

Fra Nord og fra Syd mødtes de to.

O! livsalige Tanke at befri sit Liv i en retfærdig og storladen Daad, og han svor ved alle Himlens Stjærner og sin evige Salighed, at nu var Timen kommen.

Og de mødtes i Brügge.

En Søndag var det, og Klokkerne ringede, og Folk gik til Kirke.

Strædet var øde, dér hvor Generalmajorens Herberg var.

Christian Ulfeldt stod paa et Hjørne, ventede, ventede i Timer, som kunde han staa dér en Evighed og lure paa sit Offer, der holdt sig inde i Herberget, som anede der ham ondt, og som frygtede han for Baghold og Snarer af Korfits Ulfeldts Venner.

Først langt ud paa Eftermiddagen kom han ned ad den store Stentrappe.

Han kom midt ad Gaden.

En stor og svær Mand, med et blodrødt og brutalt Ansigt, fuldt af lange Skrammer. Han var rigt klædt med et rødt Silkeskærf om den øltykke Vom. Han gik noget usikkert og drejede paa sit store, hængende, rustrøde Overskæg med sin kødfulde, ringbesatte Haand. Han var blussende af Vin og galante Nætter, Dagslyset sved ham i Øjnene, han hikkede, stundom stod han helt stille og saa' paa Skoenes flunkende nye Baandrosetter.

Digitized by Google

Klokkerne var igen begyndt at kime, ustandseligt, Murene tonede Ekkoer fra sig, hele det lange Stræde igennem.

Vilde han til Kirken, denne Menneskedjævel, kun nogle hundrede Skridt endnu, og han kunde knæle foran Guds Alter, befri sin sorte Sjæl i Bøn og Anraabelse.

Kun to hundrede Skridt til, og han gik ind gennem Naadens Døre, og Alterens Sakramente vilde give ham alle Synders Forladelse.

Dolken sitrede i Christian Ulfeldts Haand.

Nu gik han hurtigt til.

Klokkerne tog til at ringe i ét klingende Kor.

Et Nu — og de var ud for hinanden.

Et Skridt til — Dolken sitrede som et Lyn — og med et rasende Stød sænkede han den lige til Hæftet i Uslingens Bryst.

En dump Rallen, men intet Skrig, det tunge Legeme faldt lige forover og blev liggende, mens Blodet begyndte at flyde ud over Stenene.

Den døde laa med Ansigtet nedad.

Alt var Stilhed.

Og Strædet laa igen øde, mens fjærn Orgelklang kom som dybe Tonebølger gennem den lysende Luft.

— —

To Dage efter var Christian Ulfeldt inde over Frankrigs Grænse.

Ude af sig selv, ulykkelig, fortvivlet, rejste

Digitized by Google

han fra By til By, skilt fra Forældrene, mod hvem al Mistanken nu rettedes.

Dette kunde han ikke bære.

Han havde styrtet dem i den dybeste Ulykke, som han havde villet give en lysende Oprejsning.

Han kunde ikke bære sin Daads Følger, han segnede under denne Byrde, Mod og Vilje døde Døden, og hans store Elendighed truede med at tage hans Forstand.

Var han da evigt under onde Stjærners ulyksalige Influents?

Men gjort Gerning havde ingen Vending, og han saa', at al den Stund han var her i Verden, vilde denne blodige Daad være hans evige Forbandelse. Nu grublede han over sin Gernings Følger, som han før havde grublet over dens Fuldbyrdelse.

Og han blev krank over sin Sjæls Sygdom.

Han forfarede al den Jammer og Elendighed, som et dødeligt Menneske kan være undergiven, og der var en Stemme, der skreg i hans Indre: „Din Time er kommen, du maa bort og herfra, du maa sige Livet med al dets Fryd og al dets Kval for evigt Farvel, ved nu at leve trodser du Skæbnen og alle Stjærner."

Men Haabet var der endnu, Haabet holdt ham oppe, saa at han ikke slet forgik.

Saa kom den Dag, da Moderen faldt i sine bitreste Fjenders Hænder, og en Misdæders Fængsel lukkede sig om hende, hun den stolte og rene, hun hans bitre Livs eneste Stolthed og

Digitized by Google

eneste Glæde, i et evigt Mørke gik hun nu ind og til evig Glemsel.

Budskabet herom slog ham plat til Jorden.

Der knustes noget i hans Hjærte, noget skønt og fint og kosteligt, der sprang en gylden Streng i hans Indre, der øvedes Vold og Helligbrøde mod hans Sjæls skønneste Flor.

Den Dag stod han paa Afgrundens Bund, og hans Sorg var for stor til Graad og Skrig.

I én eneste Nat hvidnede hans Haar.

O! Moderen i en Misdæders Fængsel!

Saa rev da de usynlige Magter Sjælen blodig ud af hans Bryst.

Livet var som den hel mørke Nat foruden gode Stjærner.

Forbandelsen var fuldbyrdet.

Udryddes af Jorden skulde denne Slægt, og alle skulde de bøde for en hemmelig Skyld mod den uforsonlige Guddom, blodigt skulde der sones, og uden Naade.

Saa tog han da den sidste ydmygende Smerte paa sig og rejste til Faderen.

Han traf ham som en afsindig, elendig og døende.

Han kendte ham neppe igen, han var som et Vrag at sé til, udtæret af den hidsende Angst, med Vanvid lysende ud af de brændende Øjne.

Det var i Basel, han traf ham, og to af sine unge Brødre traf han, Leo og Korfits, men de var som fremmede for ham.

Det voldte ham dybest Sorg, at de ikke kendte

Digitized by Google

ham og var som ligegyldige for hans onde Skæbne.

Kun paa deres eget tænkte de, og den Elskovslykke de havde forladt i fremmede Lande.

Og de ventede nu kun alle paa, at Faderen skulde dø, for saa at skilles for bestandig.

Paa Flugt fra By til By, under falske Navne, var de naaede hertil, men alle Vegne følte de sig usikre, de jog gennem Europa med den syge Fader som jagede Dyr, for at redde dette elendige Vrag fra Bøddelens Økse.

Dette oprørtes deres Slægtsstolthed imod.

Om de saa skulde flygte med ham indtil Verdens yderste Grænser, for Bøddelhaand og den yderste Forsmædelse vilde de dog befri ham.

Men de ventede nu paa hans Død med febersyg Utaalmodighed.

Saa var det en Aften, de opdagede, at man var paa Sporet efter dem. Hver en Time var kostbar. De slæbte den syge Mand ud af Sengen, og ud paa Natten bar de ham ned til Floden, de bar ham imellem sig, han hang i deres Arme, hans forpjuskede Hoved faldt tungt ned til den ene Side, den skrumpne, knoglede Hals syntes ikke at kunne bære sin Byrde. Gennem mørke Gader skyndte de sig, mens Stormen jog over Himlen i rasende Stød.

Brødrene talte ikke sammen, de frygtede for hinandens Fortrolighed. Nede ved Flodbredden lagde de Faderen ned paa den vaade, lerede Jord og bredte en Kappe hen over ham.

Digitized by Google

Saa fandt de Baaden, de havde liggende beredt, og de fik tændt en Lygte, og de fik den syge om Bord.

De lagde ham ned ude i Forstavnen og satte den søvnige Lygte tæt ved hans Ansigt for at vogte paa, om Døden, den længselsventede Død, dog endelig ikke skulde komme, nu vilde de have dens Ankomst, vilde det. Han laa dèr paa Ryggen, med Ansigtet vendt mod den sorte Himmel og stred haardt for den flakkende Livsgnist, der ikke kunde slukkes. Det skrækkeligt indfaldne Ansigt var furet af overnaturlige Lidelser, det lignede ikke et Menneskes, men en Fordømts, som var Ild gaaet hen over det, og det filtrede Haar havde rejst sig over den lædertørre, indsunkne Hud.

Saa greb Brødrene til Aarerne, og det gik nu ud paa den stride, natlige Strøm, mens Skyerne føg tungt over Himlen.

Strømmen hvirvlede stridbar af Sted, Vandet stod ind over Baaden og den døende, den sorte Kappe var oversprøjtet af Bølgeskummet, der pladskede ind over Rælingen. I rasende Fart skød de afsted ned ad den rivende Flod som ad Styks underjordiske Flod.

Alle vogtede de paa Faderens Ansigt.

Nu vilde de, at han skulde dø.

Febertrækninger sitrede hen over den døendes Ansigt, Munden bevægede sig uafbrudt, som vilde han tale med dem.

Digitized by Google

Men alle gruede de for at høre hans sidste Ord og Vilje.

Saa lagde Christian Aaren op, og han bøjede sig ned over Faderen, han var jo dog hans Fader, Medlidenhed gennembævede ham og fik hans Legeme til at skælve. Han lagde sit Øre helt ned til den døendes Mund.

Da lød det som en svag Mumlen.

„Forbander — forbander dig —."

Der gik en Rystelse gennem hele Legemet, Ansigtet stivnede, Døden var kommet.

Da sluktes det røde Lys i Lygten af et Vindpust, Mørket var om dem.

Hele Natten gik det ned ad Strømmen med den Døde. Saa søgte de ind til Bredden og bar Liget i Land. Og ude paa en øde Mark, langt fra Menneskers Boliger, gravede de tre Brødre en Grav, hvor der stod nogle fattige Pile ved et ensomt Gærde.

De grov og grov, som kunde de aldrig grave denne Grav dyb nok.

De grov, saa Blodet sprang af deres Neglerødder, det tætte Mørke laa om dem, Stormen rev i deres Kapper, og dybere og dybere naaede de ned i den vaade Muld, som gjaldt det at gøre denne Grav dybere end andre Grave for helt at sænke den Døde i den dybest mulige Glemsel.

Saa lagde de deres Fader i Graven, endnu med Livets flygtende Varme i det stivnede Legeme.

Og uden at mæle et eneste Ord, uden Tak

Digitized by Google

og Velsignelse, uden gode Tanker og milde Erindringer, dækkede de ham hurtigt til med den regnvaade Jord, med ivrige Hænder skød de Jorden ned over ham, styrtede det ned over ham i rasende Hast, og trampede endelig Graven til, saa at ethvert Spor var udslettet.

Endelig! Endelig!

Da brast Christian Ulfeldt i voldsom Graad, han knælede ned paa denne øde Mark, hvorover Regnen styrtede i vilde Skybrud, og Stormen gik, og Mørket rugede, og mens Brødrene, stumme, stod ved hans Side, udøste han hele sit beklemte Hjærte i en Strøm af bitre, usigelig bitre Taarer.

Som udløstes hele hans ulykkelige, landflygtige Liv i denne ubeskrivelig fortvivlede Graad, der rystede ham fra Hoved til Fod.

Men Brødrene var stumme, og han saa' dem ikke i Mørket, han følte sig ganske ene i en natlig Verden, fuld af Klagesukke og Jammer.

Han kaldte paa dem, men de var allerede gaaet ned til Floden, og de følte sig lettede og tilfredse i Sindet over endelig at være blevne befriede for denne Fader og al hans Elendighed, hvorunder deres Ungdom havde lidt.

For dem stod Verden aaben.

Da Morgenen kom, skiltes de ad uden Vemod og uden Sorg, de drog hver til sin Kant af Verden, fremmede for hinanden skiltes de for bestandig.

Saa rejste Christian for tredje Gang over de

Digitized by Google

velske Bjærge, han naaede Rom og kastede sig ned foran Christinas Fødder.

Hun havde ventet ham som en Mand, stolt af sin Bedrift, hærdet af sit Mod, befriet ved en Daad. Og han kom igen som én, for hvem Livets sidste Haab var slukt.

Hun modtog ham med Kulde, som en Fremmed.

Hun ængstedes for dette brudte Menneske og reddede sig bort fra denne Skibbrudne, hvis hvidnede Haar fik hende til at grue.

Han havde sét Medusas Ansigt, det saa' hun, med hemmelig Skræk for hans visnede Skikkelse, hans slukte Blik og knækkede Holdning.

Hun syntes, han lignede en gammel Mand, og hun følte en dunkel Rørelse i sin Samvittighed.

Af Naade lod hun ham blive i sit Palads, muret inde mellem Bøgerne i det ensomme Bogkammer, men hun undgik ham som en Spedalsk.

Aldrig glemte hun hans Øjne, da hun første Gang saa' ham igen.

Da kom der en underlig forstenende Fred over ham, mens alle Roms Klokker ringede over hans døde Ungdom, og en Aften stod Længselen med de buede Vinger paany ved hans Side, den trofaste Længsel.

Han mærkede Vinger om sig, og han saa' opad, som pegede en usynlig ud imod den aabne Himmel, hvor røde Skyer taarnede sig til skønne Slotte med gyldne Tinder over den evige Stad.

Skyslotte i Aftenrødens Rige.

Digitized by Google

Og han mærkede som en Haand i sin, og han fulgte den usynlige ved sin Side, Længselen, den troeste af alle Engle.

Dronningen og hendes lærde Hof sad paa Loggiaen, og han hørte hendes kolde Latter, der fik hans Blod til at isne.

Men saa kom der en Stilhed, og ud af Stilheden groede der Sang, som om en lykkelig, gudbenaadet Ungdom jublede al sin grænseløse Jubel ud i et Væld af herlige Toner.

Hele Paladset lyttede som i skælvende Undren.

Det var Bellori, der sang.

Lykkens udkaarne Yndling, de skønneste Kvinders Elsker, Bellori, som selve Lykken knælede for og bad om Lov til at skænke alle sine rigeste Gaver.

Og Sangen steg og steg i et Overmaal af Henrykkelse, funklende, straalende Sang, berust af Ungdom og Skønhed og Livets lyse Gunst.

Luften skælvede af Vellyd, der bølgede som Havens jasminberuste Aande, en Sang, der fik Nattergalen til at tie i Myrtehækken, en Sang, der fløj mod Stjærnerne. Og under disse skønne Toners rige Harmonier gik Christian Ulfeldt ned ad Paladsets ensomme Marmortrapper, og mens Sangen tonede om ham, gik han ud ad den store Bronzeport, og hen over Pladsen med den plaskende Fontæne, og bort, langt bort, indtil de sidste Toner døde.

Da saa' han kun Stjærnerne og hørte kun Klokkernes kaldende Bedeslag.

Digitized by Google

I et Kloster langt uden for Byens Mure bankede han paa, som den fortabte Søn, der vender tilbage efter en øde og forspildt Ungdom.

Foran Madonnas Altar kastede han sig og lagde sin skælvende, sønderrevne Livstraad i den evige Dronnings milde Hænder, og han bad til hende, den eneste vise, stærke og lykkelige af alle Kvinder.

Han blev i Klostret, mens Tiden randt med Vaar og Høst, og alt hvad han ejede af Faderens Guld skænkede han til de fattige, som en Sonebod for hele den ulyksalige Slægt.

Saa var det en Aften i Solens røde Nedgangstime, at der kom en fremmed, fornem Dame ved Klostrets Dør for at skænke en rig Gave til den undergørende Madonnas Billede.

Hun var høj og herlig af Skikkelse, over det skønne, gyldenblonde Haar laa sorte Slør, der faldt ned over den mørke Fløjelskjole.

I den lange Korsgang laa den røde Sol i skraa Striber hen over de flade Ligsten, og en Fugl sang i den tavse Have, sang, med lange Ophold, én eneste skælvende Trille, der blev ved og ved, mens Skyggerne langsomt begyndte at brede sig, og Duggen laa over de høje Myrthehække.

Hun satte et fløjelsrødt Skrin med Juveler foran det skønne Altarbillede, saa knælede hun i stum Bøn og blev længe liggende saaledes i det stille Kirkekor.

Hen paa Aftenen gik hun ud i Klostrets Have,

Digitized by Google

dèr traf Christian Ulfeldt hende, da han gik til Messe.

Da de mødtes, stod hun pludseligt stille og sænkede sit Hoved dybt, og han saa', at denne fornemme Dame græd under Sløret, men han kunde ikke skælne hendes Ansigts blege Træk.

De hvide Myrteblomster duftede sødt og beklemmende, som et lysende Flor, der laa over de mørke Hække.

Saa løftede hun det sorte Slør fra sit Ansigt, og det skønne, blege Ansigt var vendt lige imod ham, med dybt sænkede Øjenlaag, hvorfra store, stille Taarer randt og blev ved at rinde.

Han stod op mod den mørke Myrtehæk, og hans Sind bevægedes sælsomt, og alle Ord døde paa hans Læber.

Pludselig vég han tilbage i den højeste Forfærdelse, han foldede sine udtærede Hænder ind mod sit Bryst, hans Mund aabnede sig som til et Angstraab.

Da strakte hun sine Arme ud imod ham og hviskede:

„Tilgiv mig — giv mig Tilgivelse!"

„I lever!" raabte han som i Vildelse, og han lagde sine Hænder over sit Ansigt, hele hans Legeme rystede.

„Ja, jeg lever, og jeg har lidt over al Maade."

„I lever", gentog han næsten uhørligt, „eller er I en Drøm, der foregøgler mig? Er det Sandhed, saa tal igen, sig, at I lever. O — hvorfor

Digitized by Google

kommer I nu, da vi for evigt maa skilles, kommer I for at jage min Sjæl til Fortvivlelse!"

„Sig, at I tilgiver mig."

Og hun knælede for ham i det duftende Mørke.

„Agnes Elisabeth", stønnede han og vendte sig bort.

Skyggerne om dem blev dybere og dybere, men Natviolers Nærhed mærkedes, nu Natten faldt paa.

Da styrtede han sig over hende, famlede med sine Hænder over hendes Haar, strøg hende ned over den vaade Kind, nej, han drømte ikke, og hans Hjærte tog til at kime, og han syntes, at det nu maatte briste, og at han maatte falde død om, dèr han stod.

„I lever!" hviskede han igen, og han kunde ikke faa andre Ord over sine Læber.

„Alle troede mig død," sagde hun med sin blide Stemme, „men jeg har boet i min Faders Slot — — de fandt mit Slør paa Lagunen — de søgte efter mig i Kanalerne — men da var jeg over Bjærgene — jeg var ulykkelig — jeg havde tabt Sind og Sans — aldrig glemte jeg Eder — I drages vel til Minde min store Skyld — men jeg kendte ikke mit eget Hjærte — Eder var det, jeg elskede — — min Fornuft kom udi Vildelse — o! tal venlig og vel til mig, thi jeg har lidt storlig, som sjælden et Menneske har lidt, sig, at I vil tilgive mig!"

„Agnes Elisabeth, Dagene ere fløjne bort, og

Digitized by Google

Livet er forlist, hvor let kan jeg ikke tilgive Eder, men kan I tænke med Mildhed paa mig, jeg, der dog drog saa megen Sorg over Eders Ungdom. Saa sandt som Gud lever, mig er det, der trænger til Eders Tilgivelse."

Hun rejste sig.

Taagen fra Floden og ude fra den øde Kampagne begyndte at lægge sig om dem som vaade Slør.

De holdt hinandens kolde Hænder, som vilde de aldrig slippe dem mere. Hun bøjede sit Hoved ind mod hans Skulder, og mens Taagen tætnede om dem, hviskede de blide Ord, der kom dybt fra deres bedrøvede Hjærter.

„Føler du, hvor mit Hjærte banker", hviskede hun, „sig intet, at Livet er forlist, jeg skal være dig tro, ja til at dø for dig. Jeg har søgt dig fra én Verdsens Ende til en anden, jeg faldt i Sygdom, det kan intet med Ord udsiges, hvor stor min Forlængsel var, alle mine Hjærtens Tanker var hos dig, nævn mit Navn, saaledes som kun du kan nævne det, tal venlig til mig, tilregn mig intet min Skyld."

„Agnes Elisabeth, herlig er du for mig som Solens Lys, jeg elsker dig som mit Hjærtes rødeste Blod. Du véd det vel! Men véd du og, at jeg ikke længer nu er den, som jeg var, véd du vel, at jeg har forladt Verden og alt det dèr udi er, forsilde kommer du med din Kærlighed, og du gennemstinger min Sjæl med hvert af dine Ord. Du sér ikke mit visnede Haar og min døde

Digitized by Google

Ungdoms Lig, og kunde du sé mit Hjærtes Saar og Vunder, vilde du falde udi stor Graad over saa dyb en Elende. Men du lever, vidste du, hvad min Sjæl føler derved."

„Et Hjærte kan staa op fra de døde, staar ikke alt udi vor egen Vilje? Lad mig blive hos dig, lad os evigt være sammen, lad os rejse til min Faders Slot og blive dèr og glemme denne lange Dødsens Nat. Først nu kender og føler jeg den store Hjærtens Kærlighed, langt borte fra de hæftige Begæringer og Forlængsler."

Han kyssede hendes Haar.

„Den store Hjærtens Kærlighed."

Og nu mødtes deres Læber.

„Kan Livet endnu 'leves! Du formener det! Du tror det! Véd du, at jeg er bundet ved et helligt Løfte, hver Tid og Stund i mit Liv er viet Gud og Livets Forsagelse."

„Intet i den vide Verden skal nu kunne skille os ad, alt staar udi vor egen Vilje."

Da lød der Sang fra Klostrets Kirke, og han tog hvide Myrteblomster fra den dugvaade Hæk og smykkede hendes Haar.

„Nu er du min Brud for Tid og Evighed."

Favn i Favn stod de, mens Orglets mægtige Toner bruste hen over dem.

„Og naar du kommer i Morgen, vil du finde mig lykkeligere end jeg nogentid har været."

Saa skiltes de for atter at mødes, naar det blev Gry.

Han var ene, ene i Mørket.

Digitized by Google

„Et Hjærte kan staa op fra de døde", havde hun sagt, „og alt staar udi vor egen Vilje".

Han slængte sig ned paa Knæ i det kolde Kammer, han bøjede sig ligesom lyttende over sit eget Hjærte, og han saa' kun Saar, intet andet end dybe, altid blødende Saar.

Og dette arme Hjærte skulde paany gives Livet og dets Storme i Vold!

Dette Hjærte var allerede Dødens.

Og han saa' Moderen sidde i et evigt Fængsels Mørke, og det dybeste Saar tog til at bløde.

Og han mindedes Faderens Død og hans Brødres Kulde, og for hver Erindring i hans Liv sprang et Saar op. Alle de gamle Smerter vaagnede til nyt Liv.

Nattens Timer sneg sig gennem den tavse Celle.

Hun var Livets, han Dødens.

Aldrig vilde han lægge sit Tungsinds Tynge paa hendes fine Skuldre, aldrig vilde han lade sin Sjæls Mørke ruge over hendes Sind.

Han vilde vise hende, hvor højt han elskede hende, han vilde bringe hende den store Kærligheds sidste Offer.

Saa var Gryet der over den øde Kampagne.

— — —

Hun var ved hans Dør.

Hun var ilet igennem Myrthehaven, hvor Fuglene sang, og Dagens første Skær fik de hvide Blomster til at rødme, hun skyndte sig gennem den lange Korsgang, skjult under sorte Slør, som

Digitized by Google

en Kvinde, der iler med sorgfuldt Sind til Skrifte, hun saa' Sakristanen tænde Lys i Kirkens Kor, nu stod hun ved hans Dør, skælvende af Uro og Længsel.

Der havde ikke været Søvn i hendes Øjne denne Nat, hver Time talte hun til det første Gry, hendes Livslykkes længselsventede Gry.

Hun lukkede Døren op med bankende Hjærte.

Han sad ved Vinduet med Dagens Skær over sit Ansigt.

Hun løb over imod ham, hans Øjne var lukkede, omkring hans Mund laa der et Smil, blegt og fjærnt, som Skæret af en forklaret Drøm.

Hun stod som stivnet, greb sig til sit Hjærte.

Han rørte sig ikke; som han sad der i den høje Stol, lignede han et skønt Billede af Søvnens Broder, den alvorlige og blege Død.

Hun kastede sig ned foran ham, famlede hen over hans Bryst, hviskede til ham, men alt var dyb Tavshed, kun det blege og fjærne Smil talte Dødens milde og forsonende Sprog:

„Sé, dette er sket for den store Kærligheds Skyld, nu er jeg din i Tid og Evighed."

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT

This book is under no circumstances to be taken from the Building

form 410

Digitized by Google

OCT 3 - 1924

Digitized by Google